

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

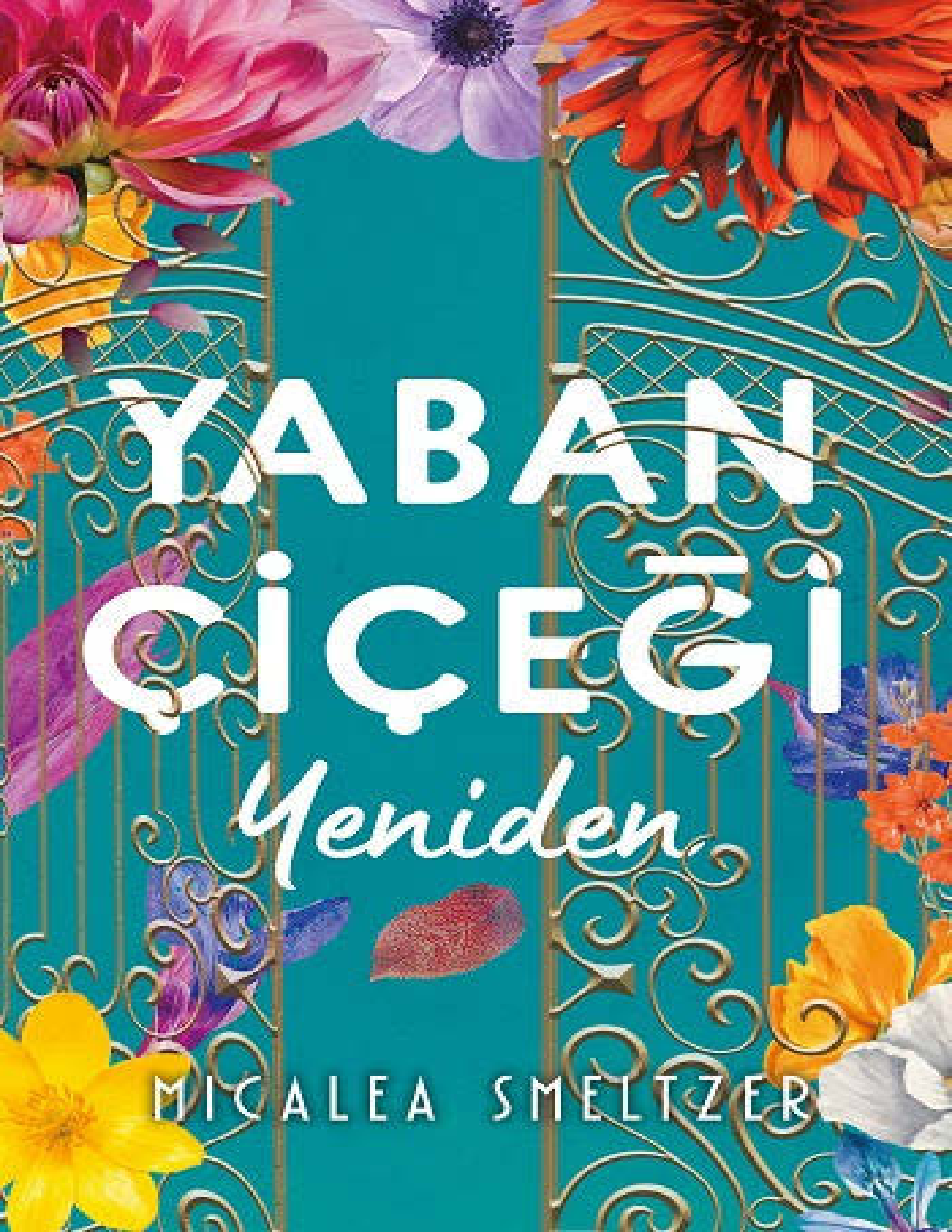
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YABANCI ÇİÇEĞİ

Yeniden

MICALEA SMELTZER

YABAN ÇİÇEĞİ Yeniden

MICALEA SMELTZER

TETİKLEYİCİ UYARI

Kanser ve ölüm.

Kalbi tamir edilemeyecek kadar paramparça olmuştu. Hayatım geri dönülmez bir şekilde değişti.

Ben de ondan ayrıldım.

baştan başladım

Başka biriyle evlendim.

Ama ben onu hiç unutmadım.

Thayer Holmes'u son gördüğümünden bu yana altı yıl geçti. Memleketime dönmeye zorlanmak, geçmişimizle kafa kafaya yüzleşmek ve boşanmamın sonuçlarıyla uğraşmak anlamına geliyor. Şimdi tanıştığımız zamanki yerdeyim.

Baştan başlamak.

Artık saklayabileceğimiz hiçbir sır kalmadı.

Her aşka ikinci bir şans verilmez ama belki biz istisna oluruz.

Sonra tekrar, belki değil.

Hayal edilemez acılar yaşamak zorunda kalan ve bu yüzden güçlenmek zorunda kalan herkes için.

"Çiçekler karanlık anlardan büyür." CoritaKent

GİRİŞ

SALEM

Bazen birini ya da bir şeyi ne kadar ya da ne kadar seversen sev, onları bırakman gerektiğini öğrenmem biraz zaman aldı . Batan bir gemiyi kurtaramazsın.

Bazen, güçlü olman gereken, sana daha çok ihtiyacı olan başka biri vardır.

Bir seçim yaparsın.

Yıkıcı bir şey.

Ve belki bir gün sana geri döneceklerini umarsın.

BÖLÜM 1

SALEM

Hawthorne Mills'deki bahar benim favorim . Altı yıl önce ayrıldığımdan beri burada hiç vakit geçirmedi. O yaz birkaç kez geri geldim, komşumdaki sevdiğim adamın bu durumdan kurtulup beni görmesini, bana geri dönmesini umdum ama hiç gelmedi.

Thayer Holmes benim için kaybolmuştu, bu yüzden kuyruğumu kıstım ve yoluma devam ettim.

Lauren'ın dairesine yakın bir lokantada garsonluk işi buldum. Alabildiğim her kuruşunu sakladım. Caleb ve ben daha çok konuşmaya başladık ve sonra tekrar çıkmaya başladık, düğününün üzerinden neredeyse bir yıl geçti, Georgiabana onunla evlenme teklif etti ve ben de evet dedim. İki ay sonra evlendik. Üniversiteyi bitirdi ve biz taşındık California. Orayı da en az burası kadar sevmiştim ama bir yıl önce 2018'de bir iş teklifi aldı Boston, bu yüzden geri döndük.

Yine de çocukluk evime bir daha asla ayak basmadım.

Nedenini biliyordu ve bu onu incitmişti.

Tek yaptığım onu incitmek.

Ben de gitmesine izin verdim.

Bizimle ilgili her şey gibi boşanmamız da kolaydı. Her zaman hayatımda olacağını biliyorum ama artık bir zamanlar tanıdığım aşkı bulmakta özgür. Bir kez sahip olduktan sonra, ne kadar denerseniz deneyin ve ne kadar emek harcarsanız harcayın, başka hiçbir şey kıyaslanamaz.

Bir yapboz parçasını ait olmadığı bir alana sığdırmaya çalışmak gibi.

Arabanın kapısını açarak garaj yoluna adım atıyorum.

Buraya, bu yere, ona asla geri dönmeyeceğime ne kadar yemin etsem de beni geri getirebilecek tek bir şey vardı. Eve girdiğimde annemi oturma odasındaki derme çatma yatakta buldum.

"Merhaba anne." Gözyaşlarını durdurmak için sahip olduğum her şeyi alıyor. Beni ağlarken görmesini istemiyorum.

"İşte benim kızım," diye gülümsüyor ve solgun, ince elinin bir hışırtısıyla beni öne doğru çağırıyor.

Annem ölüyor.

Kanser geri dönüş yolunu buldu ve bu sefer hiçbir şey işe yaramadı. Ne kadar mücadele ederse etsin, bu daha güçlü ve artık yaşamak için iki ayı, belki o ayı bile kalmadı.

Oturma odasına girip ona sarılmak için eğilirken adımlarım kulaklarıma o kadar gürültülü geliyordu ki.

Az önce ıskaladın Georgia, dedi bana, sarılışı zayıftı. Vücudunda fazla kas veya yağ yok. Gözlerimizin önünde kuruyor. "Onu daha sonra göreceğime eminim."

"Çocuklar sizi soruyordu çocuklar."

Gülümsüyorum, parmaklarımı yanağında kağıtsı deri üzerinde gezdiriyorum. "Yakında bizi göcekler." Georgia ve Michael'ın şu anda iki çocuğu var ve bir tane daha yolda. Ellerin dolu olduğunu söylemek yetersiz kalıyor ama mutlular. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şu anda iyiyim. Sen eşyalarını getirdikten sonra belki bir film falan izleriz?"

Kulağa hoş geliyor, anne.

Caleb ve ben boşandığımızdan beri birlikte yaşıyoruz. Bir sonraki adımımı düşünürken mantıklı geldi ama annemin durumu kötüye gidince eve dönme zamanının geldiğini biliyordum. Son günlerinde onunla ilgilenmek için Georgiabir mola verin ve kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde evi temizleyin ve sonra ne olacağına karar verin.

Zor, geleceğimi bilmek şu an büyük bir soru işareti. Bu yıl sonra yirmi altı olacağım ve tıpkı on sekizimde olduğu gibi, hala bir bok çözmüş değilim. Ama belki de kimsenin size söylemek istemediği yetişkinliğin gerçeği budur - hepimiz burada onu kanatlıyoruz.

Dışarıda, yandaki evi inatla görmezden geliyorum. Hala orada yaşadığını biliyorum, annem zaman zaman ondan bahseder. Bazen tepkimi ölçmek için mi yapıyor diye merak ediyorum. Thayer ile olanlardan ona hiç bahsetmedim. Kalbim o kadar kırılmışken ve onunla benim gerçekten bittiğimizi kabul ederken, asıl amacı göremedim.

Yan tarafa bakmadan tüm eşyalarımı içeri getirmeyi başardım.

Bu bir yalan.

Küçük bir tane alıyorum.

Arka bahçedeki tamamlanmış ağaç evi ve bir seranın çatısının ipucunu görecektik kadar uzun.

"Her şeyi aldın mı?" Annemin boğuk sesi oturma odasından çok kısık geliyor.

"Yaptım. Şimdi bir kısmını yukarı taşıyacağım.

"Elbette. Sanırım ben... gözlerimi... biraz... dinlendireceğim."

Beni mutfakta göremiyor ama gözlerimden yaşlar akıyor.

Kaçıyor. Uzun olabilecek bir hayat artık haftalar, saatler, dakikalar, saniyelerle ölçülüyor ve her biri değerli.

BÖLÜM 2

SALEM

Odam bir kalıntı.

Kelimenin tam anlamıyla aynı. Nedense annemin bir şekilde değiştirmiş olmasını bekliyordum. Hem Georgia hem de ben haftada bir temizlikçiye gelmesi için para ödediğimizden beri

temiz. Hiçbir yerde bir toz zerresi yok. Yatak yeni yapılmış, örtülerin köşeleri bembeyaz.

Annem uyuduğu ve yakın zamanda film izlemeye hazır olmayacağı için kıyafetlerimi ve banyo malzememi çantamdan çıkardım ve ardından Caleb'i aradım.

Hey, dedi, sesi derindi. "İyi yaptın mı?"

"Evet, sorduğun için teşekkürler."

"Annen nasıl?"

İç çekerek alnımı ovuşturuyorum. "Uyuyor. Beklediğimden daha zayıf."

"Üzgünüm." Sesindeki samimiyeti duyabiliyorum. Ayrılmamıza rağmen, Caleb tanıdığım en nazik insanlardan biri olmaya devam ediyor.

"Öyle," diye yanıtladım usulca, yatağımın ucuna, eskiden oturduğum pencereye, genellikle Caleb'in kendisiyle birlikte otururken.

"Birisi telefonu benden çalmaya çalışıyor," diye kıkırdıyor.

ben de gülüyorum "Giy onu."

"Anne!" Kızımın sesi yaraya merhem gibidir. Tek bir kelimeyle beni daha iyi, daha sağlam hissettiriyor.

"Merhaba bebek. Günün nasıldı?"

"İyi. Babam beni okuldan aldı ve markete gittik. Bir lolipopum var."

Caleb'in arka planda güldüğünü duydum. "Bunun bizim sırrımız olması gerekiyordu."

Ah, diye kıkırdadı.

Seda, Thayer'ın bana bıraktığı beklenmedik sürprizdi. O, istediğimi veya ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir hediyeydi. Onun annesi olmak beni bir süper kahraman gibi hissettiriyor.

"Seni şimdiden özledim," dedim ona.

"Ben de seni özledim anne. Büyükanneyi öpün - her zaman öpücüklerin her şeyi iyileştireceğini söylersiniz."

Kahretsin. Ağlayacağım. Keşke gözyaşları annemi iyileştirse ama büyülü öpücüklerin kanserle savaşabileceğini düşünmüyorum.

"Yapacağım," diyorum kızıma. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum anne!" Telefonu kapatır, hat sessizleşir.

Aşağı indiğimde annem hala uyuyordu, ben de akşam yemeğini hazırlamaya karar verdim. Georgia, annemin bugünlerde pek yemek yemediğini ama en azından denemem gerektiğini söylüyor.

Dolapları ararken bir şişe şaraba rastladım, muhtemelen Georgia tekrar hamile kalmadan önce sakladığı bir şeydi ve onu açtım. Bardağı doldurur, pişirirken içerim. Çok içici değilim ama bugün sinirlerimi yatıştırmak için biraz şarap istiyorum.

"Salem?" Annem sesleniyor ve kaynayan tencereden uzaklaşıyorum.

"Evet?" Uyandığına şaşırarak geri aradım. Onu uyandırmak zorunda kalacağımı umuyordum.

"Bana biraz su getirebilir misin?"

Bir bardağı pipetle doldurup ona götürdüm ve dudaklarına tuttum. Açgözlülükle içiyor, gözleri minnettar. Fincanı yere koyarak ona soruyorum, "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Akşam yemeği hazırlıyorum."

"Hayır, hepsi su." Elimi sevgiyle okşuyor. "Film izleyemedim uyuyakaldığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Yemek yerken bir tane giyeceğim."

Hüzünlü gözlerle beni izliyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. "Mutlu musun Salem? Hiç öyle görünmüyorsun."

"Şu anda olabildiğince mutluyum."

"Sanırım bu işe yarayacak."

Yemeği bitirmek için odadan çıkarken ona üzgünce gülümsedim. Hazır olunca oturma odasına iki tabak spagetti ve sarımsaklı ekmek taşıyorum. Onu destekleyerek kucağına bir tepsi

yerleştirdim ve yemek yemeye oturmadan önce onu rahat ettirdim.

Film oynuyor ama dikkat etmiyorum.

Kirli bulaşıklarımızı temizlerken açık bırakıyorum. Annem onunkine zar zor dokundu ama elinden geldiğince yemeye çalıştığını biliyorum.

Sadece birkaç dakika sonra döndüğümde, tekrar uykuya dalmıştı. Zaten geç oluyor, bu yüzden televizyonu kapattım, battaniyeyle onu daha iyi örttüm, su olduğundan ve bana ihtiyacı olursa telefonunun kolayca erişebileceğİ bir yerde olduğundan emin oldum.

"Seni seviyorum anne." Alnından püyorum.

Gözümün kenarından bir damla yaş sızıyor. Onu kaydırarak sessizce merdivenlerden çıktım ve kendim yatmadan önce duş aldım. Uzun bir gün oldu ve benim dinlenmeye ihtiyacım var.

Sabah koşusundan dönerken yan kapıdan mutfağā girdim ve annemi masada görünce gülümsedim. Bu sabah teninde biraz daha fazla renk var, griden çok pembe ve umarım bu iyi bir gece uykusu çektiğİ anlamına gelir.

Hey, diye gülümseyip atkuyruğumu düzelttim. "A mısın?"

Bir dergiyi karıştırırken, "Biraz mısır gevreğİ yedim," diye açıklıyor.

"Biliyorsun," diyorum nazikçe, "sana yardım edecek biri olmadan ortalıkta dolaşmaman gerekiyor."

Düşme riski var ve bunu biliyor.

Ama sanırım onun durumunda olsaydım, ben de bazen biraz inatçı olabilirdim. Banyoyu kullanmak veya vücudunuzu yıkamak gibi temel şeyleri yapmanıza yardımcı olacak başka birine ihtiyaç duymakla baş etmek zor olmalı.

"Kaymaz oraplarımı giymiştim."

"Anne," dedim uyarıcı bir ses tonuyla, bir demlik kahve başlatırken. "Bunun kesmeyeceğini biliyorsun."

İç çekti. "Bu sabah kendimi iyi hissettim. Kendi başıma hareket etmek istedim."

"Dikkatli ol," diye yalvardım.

"Salem," adımı yumuşak ve dikkatli bir şekilde söylüyor. Sırtım ona dönük, kahvem için bir kupa kapıp arkamı döndüm.

"Öleceğimi biliyorsun, değil mi?"

Başımı indiriyorum. Biliyorum. Gürcistan biliyor. Hepimiz biliyoruz.

"Evet."

"Kalan son kalan az zamanımla hala kendim gibi hissetmek istiyorum. Elbette?"

Anlayışla hafifçe başımı salladım, fışkırmak üzere olan gözyaşlarını durdurdum. Hâlâ hayattayken birinin yasını tutmak en kötü duygu.

"Düşünüyordum da," diye devam ediyor, "bugün birlikte kek pişirebiliriz. Kendimi iyi hissettiğimden beri."

Omuzlarım sertleşiyor. En son Thayer için yaptığımdan beri kek pişirmedim. Sonrası çok acıdı. Sadece onu düşünmemi sağlıyorlar.

"Biz... şey... bunu yapabiliriz."

Ölmekte olan anneme hayır demeyeceğim.

"Kurabiye hamuru yapabileceğimizi düşündüm. Onlar her zaman senin favorindi. Bitişikteki Thayer - onlar onun da favorisi. Artık pişiremeyecek kadar hastalanmadan önce, onları yaptığımda her zaman biraz devraldım.

Omuzlarım gerginlikle geriliyor.

"E-evet," diye kekeledim. "Onları sevdiğini hatırlıyorum."

Bu değerlendirci bakışla beni dikkatle izliyor ve ben de ona bakıyorum. "O iyi bir adam. Yıllar önce olanlar çok yazık. Zavallı oğlu. Sanırım gitmem gerekecekti ama o kıpırdamadı."

"Anne," konuyu değiştirmeye çalıştım, "içecek falan ister misin?"
"Tam olarak değil." Dergiyi kapatıp masanın üzerine kaydırđı.
"Bahçeyi benim için biçiyor, biliyor musun?" Hala Thayer hakkında konuşmaya devam ediyor. Onun hakkında bir şey duymak istemiyorum. bilmek istemiyorum çok acıyor ama bunu ona söyleyemem. Sırtım ona dönük, kahveme biraz krema ve şeker ekliyorum. Ellerim titriyor ama oturduğu yerden göremediğini biliyorum. "Bazen geliyor, sanırım yalnız ve bir şeyler içeceğiz..."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Soru, ben daha onu durduramadan ağzımdan fırladı ve hemen irkildim.

Thayer ve annemin olma ihtimalini düşünmek bile istemiyorum. kusabilirim.

"Tanrım hayır." Gülüyor ama bu bir öksürüğe dönüşüyor. Karşısına oturdum ve iyi olduğundan emin olmak için dikkatle izledim. "Ama konuşacak birinin olması güzeldi. Ülkenin bir ucundan öbür ucuna taşındınız ve Georgia iş ve ailesiyle meşguldü. Bir arkadaşa ihtiyaım vardı.

"Pekala, birbirinize sahip olduğunuza sevindim."

Thayer Holmes'un canı cehenneme. Annemle konuşup arkadaş olabiliyor ama benimle konuşamıyor mu?

Bana açılmasını sağlamak için harcadığım onca zamanı düşünüyorum. Beni hala benim onu sevdiğim gibi sevdiğini biliyordum ama görünüşe göre bu yeterli değildi ve ben de denemekten vazgeçtim. Bozulan şeyi düzeltmeye çalışan tek kişi ben olamazdım. Onun da biraz çaba sarf etmesi gerekiyordu ve etmeyecekti.

"Kekleri bitirdiğimizde birazını ona verebilirsin."

Parmaklarımı masaya vurup zorla gülümsedim. "Kulağa harika geliyor."

Altı yıl oldu. Onun üzerinde olmalıyım. Devam etti.

Ama tek gerçek aşkınızdan gerçekten uzaklaştığınızdan emin değilim.

BÖLÜM 3

SALEM

Mutfak kek kokuyor ve zayıf olduğumu ve kek yeme ihtiyacım olduğunu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum. Tadı hatırladığım kadar güzel ve pişirme de iyi hissettirdi. Bisiklet sürmek gibiydi. Onu ne kadar özlediğimi fark ettiğimi sanmıyorum.

"Benim... gidip bir süre oturmam gerekiyor." Annemin nefesi kesiliyor, zayıflık yeniden içeri sızıyor.

"Sorun değil." Tezgâhın etrafından dolanıp yanına koştum ve tutması için kolumu ona verdim. Onu oturma odasına götürdüm, giderken ağırlığının daha çok üzerimde olduğunu hissettim.

"Kanepede mi yoksa yatakta mı oturmak istersin?"

Bir an düşünüyor. "Yatak."

"Tamam aşkım." Hastane yatağına girmesine yardım edip battaniyelerle örtüyorum. "Dinlen anne." Alnından öpüyorum.

"Thayer'a kek götürmeyi unutma."

Bir inlemeyi bastırıyorum. "Yapmayacağım."

Onları devraldığım da evde olmaması için sessizce dua ettim.

Gözleri ağırlaşıyor ve ben odadan çıkmadan önce çoktan uykuya dalmış durumda.

Telefonum çalıyor ve arayan Georgia.

"Hey." Konuşurken mutfağı temizlemek için onu hoparlöre aldım. "Naber?"

"Annem bugün nasıl?"

"Bu sabah biraz enerjisi vardı ama şimdi kestiriyor. Cupcake yaptık."

"Ah." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Bu iyi. Bu gerçekten iyi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bulaşık makinesini dolduruyorum. Geldiğin ve onunla kaldığın için teşekkür ederim. İstemediğini biliyorum ve seni suçlamıyorum ve bunu istememeyi anlıyorum –"

Georgia, o bizim annemiz. Bana teşekkür etmene gerek yok. Burada olmak istiyorum. Olmam lazım."

Boğazını temizliyor ve boğulduğunu biliyorum. "İşe geri dönmem gerekiyor. Seni sonra arayacağım."

"İyiyiz." Kız kardeşimin hemşire olduğunu biliyorum ve ben değilim, ama annemize bakmaktan aciz değilim ve burada neler olup bittiği hakkında endişelenmeden onun tabağında yeterince var.

"Belki vardiyamdan sonra fast food falan alıp uğrayabilirim."

"Sadece bana haber ver."

Vedalaşıp telefonu kapatıyoruz. Mutfak bir kez daha lekesiz, bu yüzden kek tabağını Thayer'a götürmekten başka çarem kalmadı. Olmaması gerektiğini biliyorum ama annemle arkadaş olduğunu öğrenmek canımı sıkıyor. Onunla konuştu ve bana hiç ulaşmadı. Pislik.

Cupcakeleri tabaklara alıp üzerlerini saran sargı ile kapatıyorum. Buzlanma biraz kırılıyor ama umurumda değil.

Derin bir nefes alarak kendimi yıllardır ilk kez Thayer ile yüzleşmeye hazırladım.

Bunu yapabilirim.

Ben güçlü, güçlü bir kadını. Hiçbir erkeğin beni üzmesine izin vermeyeceğim.

Ancak, çitin yanından geçtiğimde, garaj yolunda araç yok. Sanırım bu iyi.

Ama annemin evinde kaldığım sürece fark etmez. Eninde sonunda onunla karşılaşacağım ve bunun bana nasıl hissettirdiğinden emin değilim.

Georgia yan kapıdan yiyecek torbalarıyla giriyor. Çalı atkısı göbeğinin üzerinde geriliyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

"Ah, kendine bak," diye mırıldandım. "Hissedebilir miyim?" Çantaları ondan alıp masanın üzerine koyarak soruyorum. İç çekiyor, karnını dışarı çıkarıyor. "Göreyim seni. Bu tıpkı babası gibi. Hala asla. çok yoruldu. Beni bütün gece tekmeleyerek ayakta tutuyor.

"Erkek olduğunu öğrendin mi?"

Kulaktan kulağa sırtıyor. "Evet, geçen gün. Üç erkek, buna inanabiliyor musun? Her zaman bir kız annesi olacağımı düşünmüştüm ama biliyorsun, başka türlü olmazdı. Elini karnına benimkinin yanına koyuyor. "Bir tane daha istemiyor musun?"

"Sanırım şu anda halledebileceğim her şeye sahibim."

"Ondan ayrı kalmaya nasıl dayanıyorsun bilmiyorum," diye devam ediyor, "Mantıklarını biliyorum ama..." İkimiz de annemizin oturma odasında hâlâ uyumakta olduğu yere baktık. Yattığından beri uyuyor.

"Ondan uzakta olmak beni öldürüyor ama büyükannesini böyle görmesine gerek yok." Tüm tıbbi cihazları ve annemizin uyuyan, zayıf vücudunu işaret ediyorum. "O çok genç. Zaten Caleb ile emin ellerde olduğunu biliyorum ve her fırsatta FaceTime yapıyoruz.

Georgia başını sallıyor ve Wendy'nin ağzına aynı anda beş tane doldurduğu patates kızartmasından bir kutu çıkarıyor. "Boşanacağınızı söylediğinizde şok oldum. Hep çok iyi anlaştığınızı düşünmüştüm. Demek istediğim, o çocuk senin başkasının çocuğuna sahipken seninle evlendi.

Başımı indiriyorum. Kızımın Caleb'e ait olmadığı hiçbir ailemiz için bir sır değildi. Ne onlara ne de ona ebeveynliği hakkında yalan söylemek istemedik ama Caleb ve Lauren dışında kimse onun gerçek babasının kim olduğunu bilmiyor.

Caleb'in annesine söylediğimizde ona kustuğumuz nefreti hâlâ hatırlıyorum. Ondan olmayan bir çocuğum olurken beni geri almasını, benimle evlenmesini anlayamıyordu.

Hemen ardından onunla konuşmayı bıraktı. Düğüne bile gelmedi.

Bunun için kendimi asla affetmedim. Hiçbir zaman onun en büyük hayranı olmadım ama o Caleb'in annesi. Boşandığımızdan beri onunla temasa geçip geçmediğini sormaya cesaret edemedim.

Caleb iyi bir adam, dedim ona yiyecek torbalarını karıştırırken. "Ama o benim için doğru adam değil."

Başını sallıyor, dilini şaklatıyor. "Beni affet ama sen aptalsın."

Güldüm, paketli bir burger çıkardım. "Biliyorum."

İnan bana, hatalarımın ve günahlarımın fazlasıyla farkındayım. Caleb listenin başında. En kötü yanı, o hala benim en iyi arkadaşım. Ama işin içine Seda da girince bu işleri bir nevi kolaylaştırıyor sanırım. Kızım benim olduğu kadar onun da. Bir ebeveyni ebeveyn yapan sadece DNA değil, nasıl davrandığınızdır ve Caleb küçük kızımızın en iyi babasıdır. Asla, bir kez bile, ona kendisinin değilmiş gibi davranmadı.

Sesini bir fısıltı düzeyine indirerek, "Annemden sonra burada kalmayı mı yoksa Boston'a geri dönmeyi mi düşünüyorsun...?"

"Boston'da kalmayacağım," diye hemen cevap verdim. Asla bir şehir kızı olmadım ve son birkaç yılda onlardan bıktım. "Ama burada kalıp kalmayacağımı da bilmiyorum."

Etrafına bakar, düşünür. "Bu iyi bir ev. Kalmaya karar verirsen."

"Burada yaşayabileceğimi sanmıyorum."

O da bir faktör olsa da mesele sadece Thayer değil, burası annemizin evi ve asla benim evimmiş gibi hissedeceğimi sanmıyorum.

"Evet." Başını hüznle eğiyor, gözleri annemizin yan odada uyuduğu yere kayıyor. "Anladım. Aslında yapabileceğimden de emin değilim. Saçını omzunun üzerinden çekerek, "Hemşire arkadaşlarımdan biri olan Christy, bu hafta sonu annemle bir gün ve gece kalabileceğini söyledi. Seda'yı görmek için bu zamanı kullanmak isteyebileceğini düşündüm, ama onunla teyit etmeden önce senin için araştırmak istedim.

"Bu harika olurdu," dedim ona dürüstçe, göğsümde bir rahatlama hissettirdi.

Seda'nın Caleb ile emin ellerde olduğunu biliyorum ama küçük kızımdan ayrı kalmaktan nefret ediyorum. Annem ölürken onun yanında olmasını istemedim. Ölüm kaçınılmazdır ama hiçbir çocuk sevdiği birinin gözlerinin önünde parçalandığını görmemeli. Annemi görmesine hiç izin vermeyeceğimden değil ama yirmi dört yedi civarında burada kalmasını istemiyorum. Ayrıca okulu var ve şu anda Boston'da kayıtlı. Okul yılının bitmesine sadece birkaç hafta kalmışken onu kapı dışarı etmeyecektim.

"Harika, ona haber vereceğim. O harika bir insan ve harika bir hemşire, bu yüzden endişelenmenize gerek yok. Annem emin ellerde olacak."

Bu Georgia - biraz çılgın olabilir ama her zaman bizimle ilgileniyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Ah, ben de seni seviyorum. Ve ne kadar uzun sürerse sürsün döndüğün için çok mutluyum.

"Teşekkürler. Geri dönmek güzel."

Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu bir yalan bile değil.

4. BÖLÜM

SALEM

Yerel bakkala inerken arabamı park edip içeri girmeden önce tereddüt ettim . Evdeki buzdolabı dolu değil ve yemek için bir şeyler almak istiyorum ama bu yolculuktan korkuyorum çünkü tanıdığım biriyle karşılaşmak zorundayım ve küçük kasabalar dramayı seviyor. Boşandıktan sonra şehre dönüyor olmam onlar için çok büyük bir haber.

Evden çıkmadan önce bir liste yaptım, böylece içeri girer girmez yemek pişirmek için neye ihtiyacım olabileceğini düşünmememe gerek kalmayacak.

Ne olursa olsun, ancak bu kadar hızlı gidebilirim.

Çantamı kapıp SUV'umdan indim ve başım eğik bir şekilde dükkana koştum. Bir el arabasını kaydırarak, ürün bölümüne doğru ilerliyorum. Biri beni izliyorsa, eminim ne kadar hızlı hareket ettiğimle eğlenirler. Ama ne kadar hızlı gidersem, buradan o kadar çabuk çıkarım ve birinin araya girme ihtimali o kadar azalır.

Biri adımı söylediğinde dondurmaya baktığım donmuş bölüme kadar geliyorum.

Thelma, diye gülümsedim ve samimiydi - meraklı bir işgüzar olsa bile. "Nasılsın? Ve sen de Cynthia. Sizi görmek güzel çocuklar. Ve birlikte."

Thelma omuz silkiyor ve Cynthia'nın yanağını öpmek için eğiliyor. "Artık dolapta kalamayacak kadar yaşıyoruz. Annen için şehre mi döndün? Başımla onayladım. "Sadece korkunç. O çok genç - şey, benim yaşımdaki biri için genç, anlıyor musun ve -"

"Aslında alışverişimi bitirip ona geri dönüyorum, bu yüzden-" Çabucak içeri uzanıp rastgele bir kutu dondurma alıyorum. "Ben gidiyorum."

"Şu adamını gördün mü?"

Başımı iki yana sallıyorum. "DSÖ?" Kalbim gümbürdüyor. Kimden bahsettiğini çok iyi biliyorum.

"Benimle çekingen oynama kızım," diye parmağını şaklattı, gözleri parlıyordu. "Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun."

"Hayır, yapmadım."

"Ha." Dilini şaklattı. "İlginç."

omuz silkiyorum "Devam etti." Altı yıl oldu, bir an bile düşünmediğini düşünmüyorum.

Duyduğu en komik fıkrayı söylemişim gibi gülüyor. "Ah, bu çok komik, kızım. O adam..." Başını sallıyor. "İlerlemedi. Senin de olduğundan emin değilim. Bana tepeden tırnağa bakıyor.

"Yapsaydın, daha erken gelirdin."

Bununla birlikte, o ve Cynthia koridorda benden uzaklaşıyorlar.

Aldığım dondurmaya baktım.

Fıstık ezmesi Oreo.

Brüt.

Geri koydum ve kurabiye hamurunu aldım.

Çok daha iyi.

"Anne, ben geldim," diye seslendim, ilk erzakı getirirken. Hepsini tek bir yolculukta almaya çalıştım, sonra bunun neredeyse imkansız olduğunu hemen anladım. "Aç mısın? Akşam yemeği için tavuklu sandviç yapayım mı diye düşündüm?"

Başımı köşeden uzatarak her şeyi sıraya koydum. Başını zayıfça çeviriyor ve esniyor.

"O kadar aç değilim."

"Dondurmaya ne dersin?"

Burnunu kırıştırıyor ve bu fikrin bile onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. "HAYIR."

"Tamam." Caydırılmayı reddediyorum. "İstediğin bir şey var mı?"

Başını sallıyor, bakışları ön cama kayıyor.

Saniye saniye kayıp gittiğini bilmek canımı yakıyor.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Şu anda onu bu konuda zorlamayacağım. Belki şanslı olurum ve biraz sonra ona bir şey alırım.

Her şeyi toplamayı bitiriyorum ve bunu Thayer'a çarpmadan yapmayı başardığımda rahat bir nefes alıyorum. Bunun sonsuza kadar kaçınabileceğim bir şey olmadığını biliyorum ama elimden geldiğince uzun süre deneyeceğim. Bu zayıf bir çıkış yolu, ama iş ona gelince, asla güçlü olduğumu iddia etmedim.

Yiyecekleri kaldırdım ve akşam yemeğine başladım, annem de acıktığında yiyecek bir şeyler olsun diye biraz yaptım.

"Film izleyelim mi?" diye soruyorum, tabağımla kanepeye oturarak.

"Merak ediyordum..." Kuruyan boğazını temizleyerek başladı. Hemen ayağa kalktım ve yudumlaması için suyunu uzattım.

"Bana kitap okur musun? Okumak istediğim bir tane var ama –"

"Hangisi?" Bunun için etrafa bakıyorum.

"Tam orada." Kahve masasının üzerinde işaret ediyor.

"Georgia'nın benim için çekmesini sağladım ama asla almadım."

Kitabı alıp oturdum ve bacaklarımı altımda kıvırdım. Tabağımlı koltuğun kolunda dengeleyip kitabı açtım.

Okumaya başladığımda gülümsüyor.

Sonsuza kadar değer vereceğimi bilerek bu anın zihinsel bir resmini çekiyorum.

BÖLÜM 5

SALEM

"Anneciğim !"

Kumtaşının kapısını açtığımda Seda bana doğru koşuyor.

Yere çömeldim ve tam bana doğru atılırken onu yakaladım. "Kızım," diyerek kokusunu içime çekiyorum. Karpuz şampuanına karıştırıp dışarıda oynamaktan çimen gibi kokuyor.

"Seni çok özledim anne." Yumuşak elleriyle yanaklarımı kavlıyor. Büyükanne iyi mi?

"O iyi." Elimi birinin üzerine koydum. "Ama bizimle fazla zamanı kalmadı."

"Ne zaman ziyaret edebilirim? Onu özledim. Onun için bir çizim yaptım. Sana göstereceğim." Sonra muhtemelen çizimi bulmak için kaçıyor.

Ayağa kalktım, tam da Caleb'in mutfaktan çıkıp kemere yaslandığını görecektim. Durmadan annenden bahsetti.

Tuttuğumu bile bilmediğim nefesimi dışarı üfledim. "Ona açıklamaya çalıştım ama neler olduğunu tam olarak kavradığını sanmıyorum."

Omzuna bir bez parçası atarak, "O beş yaşında," diye düşündü. "Aç mısın? Artıkları toplamaya hazırlanıyorum."

"Açlıktan ölme." Seda elinde bir yazıcı kağıdıyla koşarak yanıma geliyor.

"Bak, anne." Onu tutuyor. "Yatağında büyükanne var," sarı saçlı çöp figürü işaret ediyor, "ve bu benim erkek kardeşim. O bir melek ve onu bekliyor."

Gözyaşlarına boğulmamak için dişlerimi birbirine sürtüyorum. Caleb ve ben onunla Thayer ve Forrest hakkında konuşmak için çaba harcadık. Caleb'in babası olduğunu biliyor ama kardeşi öldüğünde üzülen ve bu yüzden hayatında olamayan başka biri daha olduğunu biliyor. Bu tamamen karmaşık bir durum ve ona anlayacağı şekilde açıklamaya çalışmak bazen zor.

Onu da bebekken yüzme güvenliği derslerine verdim. Bir şey olması durumunda kullanabileceği her aracı bildiğinden emin olmak istedim.

Ona uzanıp onu kucakladım ve çenemi başının üstüne koydum.
"Evet kızım. O."

Küçük kolları boynuma dolandı - yani artık o kadar da küçük değiller ama sanırım onu hep öyle göreceğim. "Onun iyi olduğundan emin olacak, böylece ağlamana gerek kalmayacak, anne." Yanaklarımı tutuyor, Thayer'inkilerle aynı renkte olan gözlerimin içine bakıyor. Sıcak ve çikolatalı. "Ağlamak kötü bir şey değil," ona her zaman söylediğim şeyi bana tekrar ediyor, "ama senin üzgün olmandan hoşlanmıyorum."

Yanağından öpüyorum. "Üzgün değilim bebeğim. Seninle çok gurur duyuyorum." Ayakta, çizimine sımsıkı tutunuyorum. "Annen aç. Ben yemek yerken benimle oturmak ister misin?"

"Yatmadan önce biraz daha çizmek istiyorum."

O kaçtığında gülüyorum. Açıkçası, onu benden daha çok özlemiştim.

Caleb yaptığı yemeğin bir kısmını tabaklara koyuyor ve mikrodalgaya atıyor.

"Bunu yapabilirdim." Buzdolabından bir soda alıyorum.

"Biliyorum." Ellerini tezgahlara dayadı, kasları esniyordu. "Annen nasıl?" Seda duyamayacak kadar alçaktır.

Başımı sallayıp bar taburesine kaydım. "İyi değil, bu beklenen bir şey, ama konuşuyor ve yine de kendi başına ortalıkta dolaşıyor - çoğunlukla inatçı olduğu ve eline geçen her fırsatta yardımı reddetmeye çalıştığı için."

Caleb kıkırdadı, tabağı mikrodalgadan çıkardı ve bir çatalla önüme koydu. Kulağa Allison gibi geliyor.

"Söz veriyorum, tüm bunlar bittiğinde, saçından kurtulacağım." Mutfaka, tadilat yaptığımızda seçtiğim dolaplara, biraz kapris olsun diye seçtiğim un ve şeker için puantiyeli teneke kutulara bakmadan edemiyorum.

Caleb bir bira kaparken bana gözlerini devirdi. "Hala arkadaşsınız. Biz her zaman arkadaş olacağız. Ve" yüzünde bir gölge parlıyor,

"o salak tekrar sahneye çıksa bile, ben her zaman Seda'nın hayatında olacağım. Onu benden alamazsın, o da alamaz."

Sakin ol, dedim ona bir parça köfte atarken. "Bunun hakkında konuştuk. Bunu sana asla yapmam. Seda seni seviyor; DNA standartlarına göre onun babası olmayabilirsin ama önemli olan her açıdan onun babasısın. DNA'nın baba yapmadığını herkesten çok anlıyorum."

Caleb başını eğiyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Teşekkür ederim."

Boşanma sürecinde tartıştığımız tek konu Seda'ydı. Caleb onu ondan alacağımdan ve onu bir daha asla görmeyeceğinden çok korkmuştu. Asla o kadar acımasız olamam. Thayer kederinde benim ulaşamayacağım kadar kaybolduğunda, Caleb benim için, onun için tabağa çıktı. Onu elimden alırsam onu sadece cezalandırmakla kalmaz, onu incitmiş olurum.

"Üzgünüm," diye ekledi parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirerek. "Sanırım senin orada olman beni huzursuz ediyor."

"Hey," dedim usulca, elimi onunkinin üzerine koymak için tezgahın üzerinden uzanarak. Endişelenecek bir şey yok. Seda ile değil."

Boğazını temizledi ve boğulduğunu söyleyebilirim. "Televizyon izleyeceğim."

"Elbette."

Sessizce yemeğimi bitirip tabağımı bulaşık makinesine koydum. Mutfak zaten tertemiz, bu yüzden Seda'yı bulacağımdan emin olduğum birinci kattaki oyun odasına gidiyorum.

Delice bir kağıda karalıyor, başka bir şaheser yaratıyor. Banyo zamanı, hanımefendi, dedim kapı aralığından.

"Ah, ama anne-"

"Ama yok." Başımı sallayarak tartışmaması gerektiğini belli ettim.

"Çiziminizi bitirdikten sonra banyo zamanı ve sonra yatma zamanı."

Yaramaz bir görünüm alır. "Bana yatmadan önce bir hikaye okur musun?"

"Bir." Bir parmağımı kaldırıp oynatıyorum. "Ve sadece bir tane. Bu gece benimle daha fazla tatlı konuşmuyorsun. Ona dilimi çıkardım ve kıkırdadı. Konu ona gelince zayıf olduğumu ikimiz de biliyoruz. Çocuk oynacağı olduğumdan değil ama kızım ile vakit geçirmeyi seviyorum. Çocuk olduğu bu anlar çok çabuk geçiyor. Onlardan zevk almak ve onunla özel anılar yapmak istiyorum. Özellikle daha fazla çocuğum olacağından emin olmadığım için. Bu boşanmada büyük bir etkendi. Caleb daha çok çocuk istiyor ve onu bundan alıkoymayacağım.

Seda çizimini bitirirken ben çantamı alıp üst kata, aylar önce eşyalarımı koyduğum misafir odasına çıkıyorum. Caleb küçük odada sorun olmadığını söyleyerek ana evde kalmamı sağlamaya çalıştı ama ben ona onun gibi burada yaşamayı planlamadığımı hatırlattım.

"Merhaba, Binx." Sevgili kedimin yorganın üzerinde uyuduğu başını okşuyorum. "Seni özledim."

Tek yeşil gözünü açarak bana dik dik baktı. Gittiğim için bana kızgın olduğunu biliyorum. O böyle muhtaç, ama artık döndüğüme göre sevgi ve ilgi istemek yerine bana sessizce davranıyor. Kediler dostum.

Annemlerde yıkadığım kıyafetleri boşaltıyorum ve bazı farklı eşyaları yeniden paketliyorum. Hayatıma renk katmak için biraz çeşitliliğe sahip olabilirim. Haftadan beri yorgunum ve yatmak için sabırsızlanıyorum ama gerçekten önce Seda ile vakit geçirmek istiyorum.

Merdivenleri çıktığında yatak odasından çıkıyorum. "Bitirdim. Sanırım bu, banyo yapmaya hazır olduğum anlamına geliyor." Kulağa hoş geliyor.

"Git hangi pijamayı giymek istediğini seç, ben başlayayım."

"Tamam aşkım!" Bu onu heyecanlandırıyor.

Banyonun ışığını yakıp küvetin fişini çektim ve sıcaklığın çok sıcak ya da çok soğuk olmadığından emin olarak suyu açtım.

Seda parlak pembe prenses pijamasıyla banyoya koşarak gelir. "Bunlar." Onları yere attı ve benim hiçbir uyarım olmadan hızla kıyafetlerini çıkardı.

"Hangi kitabı istediğini biliyor musun?" diye sordum, köpürtmek için saçını ıslatarak.

"Prens Seda'lı olan," diye kıkırdarak başını geriye atıyor. Şampuanı saç derisine masaj yaptığımda bayılıyor.

"Ben niye şaşırmadım?" Yanağına küçük bir çimdik atarak ona gülümsedim. Annem bebekken bize içinde senin adın yazan kitaplardan birini hediye etmişti ve küçüklüğünden beri en sevdiği kitaptı.

"Bu benim favorim anne," diyor dramatik bir şekilde, sanki ben farkında değilmişim gibi, iyi bir ölçü olarak gözlerini deviriyor.

Beş yaşında, on beşe gidiyor.

Saçları temiz olduğunda ve vücudunu ona uzattığım bezle iyice ovduğunda, onu dışarı çıkardım ve bir havluya sardım.

"Yumurta oyunu!" ağlıyor, odasına koşarken ayakları yere vuruyor.

Elimde pijamayla peşinden koştum. Mor havluyla vücudunu örterek yere düşüyor.

"Bu nedir?" diyorum vücudunun etrafında dönerek. "Bu bir yumurta mı? Ne alışılmadık derecede büyük bir yumurta. Ve mor da mı? Hmm." Parmağımı dudaklarıma vuruyorum. Vücudunu kıpırdatmaya başlar. Yüksek sesle nefes alıyorum. "Aman Tanrım, hareket ediyor." Caleb'in kapı eşiğinden kendi gülümsemesiyle bizi izlediğini gördüğümde sııttım. "Bu gizemli yumurtayı görüyor musun? Hareket ettiğine bak!"

"Çatlıyorum!" Seda ağlayarak daha çok kıpırdanır. "Çatırtı." Havluyu atar ve ayağa kalkar. "Bak, anne! Bu bir Seda!" Islak saçlarını köpek gibi sallıyor.

"Şuna bakar mısın? Yumurtanın içinde bunun olduğunu kim bilebilirdi ki?" Kıkırdıyor. "Pijama zamanı." Üst kısmını tutuyorum ve o benden alıp giyiyor. Caleb'i görür ve gülümser.

"Gördün mü baba? Ben bir yumurtaydım!"

Kıkırdar. "Gördüm. Sen benim en sevdiğim yumurtasın." Gözleri benimkileri buldu ve hala kalbinin kırıldığını hissediyorum. Aramız iyi olsa da bu onun boşanmak istemediği ve bana hala aşık olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

"Annem bana bir hikaye okuyacak. Ona yardım edecek misin? İkinizin de sesleri yapmasına bayılıyorum."

İyi olup olmadığımı anlamak için gözlerimle buluşuyor. Başımla onayladım.

"Tabii bebeğim." Islak havluyu alıp sepete attı.

Seda kitabını alıyor ve iki yanında Caleb ve ben olacak şekilde yatağa giriyor.

Kitabı tutuyor, sayfaları çeviriyor ve bizimle birlikte okumak için elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Bitirdiğinde gözleri ağırlaşmıştı.

Her birimiz alnından öpüyoruz ve gece için onu yatırıyoruz.

Koridorda, Caleb bir şey söylemek istiyormuş gibi bana baktı ama vazgeçti.

Koridordan aşağı inip aşağı inmesini izliyorum.

Ben bir korkağım çünkü onu takip edip aklından ne geçtiğini sormuyorum.

Bunun yerine yatağa gidiyorum çünkü bu daha kolay bir seçenek.

BÖLÜM 6

SALEM

" Anne?" Aradım, kendimi eve bırakıyorum.

Christy yaklaşık otuz dakika önce araba kullanırken beni aradı ve her şeyin yolunda olduğunu bildirdi, ama benim gelmemi beklemek yerine yola çıkması gerekiyordu.

Garaj yoluna girdiğimde, yandaki park halindeki kamyonu inatla görmezden geldim. Thayer'ın kullandığından daha büyük ama yine de saçımı kalkan olarak kullanarak onu görmemiş gibi davranmayı başardım.

"Buraya tatlım," diye sesleniyor oturma odasından.

"Hey." Bu kelime beni rahat bir nefeste bırakıyor. Cilt tonu bugün biraz daha sıcak, biraz kızarmış ve yatakta olmasına rağmen daha az yorgun görünüyor. Kucağında bir tepsi var ve boyuyor. Seçtiği çiçek tasarımına bakarak, "Güzel görünüyor," yorumunu yaptım. İçini mor ve turkuaz tonlarıyla dolduruyor. "Seda bunları senin için gönderdi." Çizimler için çantamı karıştırıyorum.

"Ah." Annem gülümseyerek ve her birine bakarak onları alır. "Ne kadar tatlı. Onunla geçirdiğin zaman güzel miydi?"

Başımı salladım ve askılı sandaletlerimi çıkarmak için kanepeye oturdum. "Evet ama hep öyle. Beni duvara sürttüğünde bile onu çok seviyorum."

Annem gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Ebeveyn olmak, hayatınızda yapabileceğiniz en harika şey. Yine de korkaklara göre değil."

"Kesinlikle." Georgia'nın küçük erkek çocuklarını ve bir keresinde bana en yaşlı olanın bir fare yakalayıp eve getirdiğini nasıl söylediğini düşününce ürperdim. Binx bile bunu yapmaz.

Caleb iyi mi?

Annem boşanma kararımı tamamen desteklese de Caleb'i seviyor ve onu kontrol etmeyi seviyor.

"O iyi."

"Biriyle çıkıyor mu?" diye soruyor, bana devasa bir soru sormamış gibi renklenmeye devam ediyor.

"Bilmiyorum." Yerdeki yığından boyama kitaplarından bazılarını alıyorum. "Biz bu tür şeylerden bahsetmiyoruz. İsterse flört etmekte özgür."

"Sana hala aşık mı?"

Omuzlarım kilitleniyor, vücudum geriliyor. Anne, diye yalvarıyorum.

"Bu gerçek bir soru, Salem." Bana o anaç bakışı attı - cevap vermemem için beni cüret eden kaşlı bakışı.

"Evet." Sayfaları çeviriyorum, kendime boyamak için bir sayfa arıyorum. Gözleri içimde bir delik açmaya çalışıyor ama kararlı bir şekilde onu görmezden geliyorum.

"Doğru olanı yaptın, biliyorsun." Sözleri beni şaşırttı, başımı kaldırdım. Minik bir gülümsemeye bana döndü. "Onu seviyorsun, sevdiğini biliyorum ama o seni daha çok seviyor. Yani gitmesine izin vermekle doğru olanı yaptın."

Titrek bir nefes veriyorum. "Daha çok çalışırsam, daha çok çaba harcarsam, onu onun beni sevdiği gibi sevebileceğimi düşündüm."

"Ama asla yapamazsın."

"Hayır," diye yanıtladım soru olmamasına rağmen. "Çocuk sahibi olmaktan bahsetmeye başladığında, ben sadece..." Dudaklarımı birbirine sürterek doğru sözcükleri aradım. "Artık yapamadım. O harika, harika bir adam ve onu seviyorum ama seilmeyi hak ettiği şekilde değil."

Durduğum sayfaya baktım, siyah beyaz görüntü gözlerimden akan yaşlarla bulanıklaştı. Asla ama asla Caleb'ı incitmek istemedim. O zaman değil, şimdi de değil. Ama ben mükemmel bir insan değilim, kimse öyle değil ve öyle olduklarını düşünüyorlarsa hayal görüyorlar. Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaparız. Caleb ile geçirdiğim zamandan asla pişman olmayacağım. Bu mümkün değil. Ama onu yeterince sevmediğim için pişmanım. En kötü yanı, Thayer ile hiç tanışmamış olsaydım

ve ruhumu ezen, her şeyi tüketen aşkın nasıl bir his olduğunu bilseydim, o zaman bence Caleb ve ben iyi bir eş olurduk.

Ama Thayer ile tanıştım ve o tek an hayatımın gidişatını sonsuza dek değiştirdi.

Yatağının yanındaki masanın üzerinde duran mendil kutusuna uzanarak, Lütfen ağlama, diye yalvardı.

Dokuya uzandım ve gözlerimi silmek için ondan aldım. "Ben korkunç bir insanım anne. En boktan. Beni çok seviyor. Neden aynısını ben yapamıyorum?"

Bana anlayışla bakıyor. "Tatlım," diyor usulca, gözleri acıyarak, "kendini affetmelisin. Doğrusunu yaptın."

"Doğru olup olmaması önemli değil." Daha fazla gözyaşı kurutuyorum. "Onu hâlâ incitiyorum."

"Acı geçicidir."

"Evet?" Thayer'ın kalbimi kırmasının üzerinden altı yıl geçtiğini düşünerek keyifsizce güldüm. Bu acı kesinlikle geçici değildi ama belki de kızımız olmasaydı her şey daha farklı olabilirdi. O, bu dünyadaki en iyi şey ama aynı zamanda onu sürekli olarak hatırlatıyor.

"Sen çok güçlüsün."

"Anne." Başımı sallıyorum. Güçlü olan sensin.

Güler. "İkimiz de güçlüyüz nasıl olur?"

"Bu işe yarıyor." Burnumun altındaki mendili siliyorum.

Yüzü asıldı ve bana endişeyle baktı. "Mutlu olmanı istiyorum, Salem. Her zaman istediğim şey buydu."

"Mutluyum," diyorum çünkü bu doğru. Daha mutlu olabilir miyim? Evet. Ama ben mutsuz değilim.

Memnunsun. Bir fark var."

Bir anlamı var. "Bir gün beni neyin neşelendirdiğini bulacağım."

"Olacaksın." Gülümsemesi hüznü. "Keşke onu görecektik kadar hayatta olsaydım."

Zaten paramparça olan kalbime bir çatlak daha eklendi.

Sabah yedide uyanıyorum ve koşmak için koşu kıyafetlerimi giyiyorum. Artık kabus görmüyorum - terapiye döndüğüm ve buna bağlı kaldığım için nadiren - ama bazı alışkanlıklardan kurtulmak zor ve erken koşmayı seviyorum. Artık sabah beşten önce yapmıyorum.

Garaj yolunda gerinirken kulaklıklarımı takıp kardiyo çalma listemi açtım. Thayer'ın evinin önünde eskiden gittiğim yöne doğru koşmak yerine dönüp ters yöne yöneliyorum. Bu döngüyü hiç bu kadar sevmemiştim, daha yokuşlu ama eski rotamı kullanmak istemediğim için önemsiz davranıyorum.

Başımı arkaya çevirdiğimde terden sıırılsıklam olmuşum ve saçlarım at kuyruğu yapmak istemiyordu.

Ters yönden bana doğru gelen bir koşucu gördüğümde beni eve getiren sokağa dönüyorum.

Uzun boylu, iri yapılı. Açıkçası, bir erkek.

İkimiz de yavaşlarken adımlarım sendeledi - ben annemin evinin önündeydim, o da önünde...

Kulaklıklarımı çıkardım, arkamda bıraktığım adama ilk kez baktığımda dudaklarım aralandı.

"Thayer," adını üfleyerek var ediyorum.

Başını kaldırıp beni içeri aldı. Kahverengi gözleri şaşkınlıkla doldu.

Salem.

BÖLÜM 7

SALEM

Önümde duran adam çok farklı ama bıraktığım adama çok benziyor . Şimdi otuz yedi yaşında, kafamdan hesap yapıyorsam neredeyse otuz sekiz. Tutarlı düşünemeyecek kadar şaşkıyım.

Şakaklarında belli belirsiz bir grilik var, ama orada ve yanaklarındaki enseye de aynı renkten bir miktar serpilmiş. Gri saçın benim için çekici olacağını bilmiyordum ama Thayer ile her şeyin öyle olduğunu düşünüyorum. Kahverengi gözleri, benim onu yaptığım gibi beni de açgözlü bir şekilde içine çekiyor. Etraflarındaki çizgiler artık daha belirgin. Gözleri onu son gördüğümünden daha parlak, daha net.

O yazın sonuydu ve umudum tükenmişti. Son bir kez evine gittim, ayağa kalkması, yaşaması için yalvarıp yalvardım, çünkü Forrest bunu isterdi. Hayatını içiyordu, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Ve yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi. Sonunda kardeşini aradım ve Thayer'ın ona ihtiyacı olduğunu söyledim ve Lauren'la New York'a geri döndüm. Düşünmem gereken bir bebeğim vardı ve bu, dağılmak istesem bile güçlü olmak demektir.

Koşu kıyafetlerini ve ayakkabılarını giydim ve yükselen gülümsememle çaresizce savaşmaya çalıştım.

"Merhaba," diyorum aptalca.

Gözleri üzerimde gezinmeye devam ediyor. "MERHABA."

Göğsüme bir tuhaflığın yerleşmesini bekleyip duruyorum - sonuçta, bu Thayer ve onu yıllardır görmemiştik, ama bu çok doğal geliyor. Her zaman olduğu gibi.

Beklediğim gibi görünmüyor.

Onu son görüşümünden sonra, sanırım o zamandan daha kötü görünmesini bekliyordum. Ama bu yas tutan bir adamdı ve bu da bir şekilde kendini bundan kurtaran ve iyileşen adam.

O iyi görünüyor.

Sağlıklı.

Her nasılsa, bu son altı yılı daha da kötüleştiriyor.

"Nasılsın? Hayat nasıldı?" Alışılmadık bir şekilde onu soruyor - telaşlanmış ve şaşırmıştı. Sanırım annemle olan arkadaşlığına rağmen kasabaya geri döndüğümünden bahsetmedi.

Terli atkuyruğumu aşağı indiriyorum, parmaklarımı aceleyle saç tellerinin arasından geçirip tekrar ensemde alçak bir topuzun içine koyuyorum. Gözleri hareketlerimi izliyor ve ne kadar gergin olduğumu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Kafamdan o kadar çok şey geçiyor ki, "Benim bir bebeğim oldu ve o senin!" demek dilimin ucunda. Ama bu durumun biraz daha nezaketle ele alınması gerektiğini düşünüyorum.

"Ben... bu... hayattı."

Vay canına, çok güzel konuşuyorsun, Salem. Tabii ki, hayat hayattı. Biraz daha aptalca konuşabilir misin?

"Evlendiğini duydum." Bana gözlerini kısarak baktı ve yükselen güneşten gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Bu bir soru değil.

Sol elimi kaldırıp boş yüzük parmağımı gösteriyorum. "Ve boşandı."

"O bir salak."

Gülüyorum, salıverilmesi çok iyi hissettiren, karnı tok bir kahkaha. "Hayır, aptal benim." Ayakkabımı kaldırımdaki gevşek bir çakıl parçasına vurarak aramızdaki yere baktım. İçimdeki on sekiz yaşındaki baş döndürücü kız şu anda sanki aşık olduğum kişiyle konuşuyormuşum gibi heyecanla bağırıyor. Ama şimdi yirmi beş yaşında olduğum kişi, ona geri çekilmesi için bağırıyor, kendimizi bu adama karşı korumamız gerektiğini söylüyor.

"Boşanma talebinde bulunan benim."

"Neden?" Dudakları büzülmüş, gözleri kısılmıştı. Şaşırmış ama aynı zamanda meraklı ve bu duygularını saklamaya çalışıyor. Keşke bunu yapmasaydı. Onu okumak çok zor ve düşüncelerine dair bana verdiği her içgörüye değer veriyorum.

"Çünkü ben onu asla onun beni sevdiği gibi sevemem. Caleb harika bir adam. Ama o benim sonsuza kadar değil. Kalbimi çoktan verdim."

Aman Tanrım! Son kısmı neden ağızımdan kaçırdım! Çenemi tutamadım?

Thayer'ın gözleri merakla ve bir sıcaklık parlamasıyla titriyor. "Bu yüzden?"

"Evet." Gülümsememeye ve başarısız olmamaya çalışıyorum. "Şimdi o adam mı? O bir aptaldı.

Thayer başını geriye atıyor ve gülüyor, gülüyor ve gülüyor. Kulağıma müzik geliyor.

"Beni kastettiğini varsayıyorum."

"Evet" dediğimde tereddüt etmem.

Başını eğiyor, dudaklarında en ufak, eğlendiren gülümsemeler var. "Bunu hakettim."

Artık sürprizin etkisi geçtiğine göre panik başlıyor. Ben Thayer. Kalbimi, ruhumu, her şeyimi verdiğim adam. Ondan ayrıldığımda dağınık bir haldeydim.

Caleb'la evliliğim bitmiş olabilir ama beni yeniden bir araya getirmeye yardım etti.

Boğazını temizleyerek, "Bu... şey... seni görmek güzel," diyor.

"Evet sen de."

Gariplik başlar ve birbirimizin önünde durup önce diğerinin bir şey yapmasını veya söylemesini bekleriz.

Sessizliği bozan benim.

"Anneme bakmam gerekiyor."

"Sağ." Başını sallayarak bir adım geriledi, mülk hattının kendi tarafına yaklaştı. "Beni bu akşam yemeğe davet etti. Zaten evet dedim - burada olacağını bilmiyordum, söylemedi - neyse, onu sonra arar ve iptal ederim.

Gözlerimi devirerek burnumdan nefes alıp ağızımdan verdim.

"Ben bir yetişkinim, Thayer. Bana kırık porselen muamelesi yapma. Kalbimi paramparça etmiş olman hala yaralı olduğum anlamına gelmez. Akşam yemeğine gelebilirsiniz."

Sesimin hissettiğimden daha güçlü çıkmasına sevindim.

"Ah." Bana şaşırmış bir şekilde baktı - gerçekten onu tekrar görünce ayaklarının dibine çöküp ağlamamı mı bekliyordu?

"Eğer senin için sorun yoksa, o zaman."

"Ben iyiyim." Cevap vermesine fırsat vermeden topuklarımın üzerinde döndüm. Kapıya varmadan önce durup hızla dönüyorum. Hala garaj yolunun köşesinde duruyor. "Beşten geç kalmayın."

Büyüyen gülümsemesini gizleyerek dilini yumuşak bir şekilde kaydırarak dudaklarını ıslattı. "Bir şey getirmemi ister misin?"

"Sadece kendin."

"Bunu yapabilirim."

Kapı koluna uzanarak başımı eğdim.

"İyi."

Kendimi içeri attım ve kapalı kapıya yaslandım.

Ne oluyor be? Adamı yıllarca görmemişken sonunda onu tekrar görmeye başladım ve şimdi bu akşam yemek yiyoruz - hepsi annem sayesinde.

Bu sadece garip.

BÖLÜM 8

TAYER

kapatıyorum , şok içinde fuayede duruyorum.

Salem şehre geri döndü.

O döndü.

O boşandı.

Ve burada ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Şimdi, o ve annesiyle akşam yemeği yemem gerekiyor. Allie'nin bunu bilerek planladığını düşünmeden edemiyorum. O yıl Forrest'in doğum gününden beri Salem ve beni tanıyor. Sanırım artık Salem boşandığına göre çöpçatanlık yapıyor.

Elimle çenemi ovuşturarak mutfığa yöneldim ve bir şişe su aldım. Birkaç yudumda yarısını yuttum.

Salem'in burada olduğu gerçeğini anlamakta güçlük çekiyorum. Teoride ondan ayrılmak kolay olmalıydı - eski karımla olduğumdan daha az zaman geçirdim. Ama bu şekilde çalışmadı. Ona olan duygularım ne kadar yoğunsa, ben de öyle olmasını beklemiyordum.

Yine de devam ettim - fiziksel anlamda değil, zihinsel olarak. Ben buradayken onun evlendiğini ve hayatının olması gerektiği gibi devam edeceğini kabul ettim.

İşlerin gidişatı bu değil ve bu, belki, lanet olası, aşk hikayemizi doğru anlamak için ikinci bir şansım olduğu anlamına geliyor.

BÖLÜM 9

SALEM

kurdum ve sonra Thayer'la kendimize açık büfe tarzında servis yapabilmemiz için yaptığım yemekleri tezgahın karşısına koydum -anneme bir tabak hazırlayacağım ki o çok uzun süre ayakta kalmasın- ve böylece masa çok dağınık olmayacak.

"Güzel kokuyor."

Kapı eşiğinden annemin sesi geliyor, tepki olarak hızla başım dönüyor.

"Anne, kalkmadan önce yardım istemen gerekiyor."

Umursamaz bir el sallıyor. "Henüz ölmedim." Bu onun tek argümanı.

Omuzlarım çöküyor. "Ve mümkün olduğu kadar uzun süre bu şekilde tutmak istiyorum."

"İşemem gerekti," diye tartışıyor.

"Zaten kalktığınıza göre, devam edin ve oturun. Tabağınızı hazırlayayım." Onunla tartışmanın bir anlamı yok. Kesinlikle bir

şey yapacak enerjisi olmadığı sürece, onu işbirliği yapmaya ikna edemezsiniz.

"Çok aç değilim."

Tek bir yerleştirme düzeninin olduğu sandalyeyi çekerken gözlerimi ona diktim, bu da Thayer'ın yanına oturmak ya da servis altlığını falan hareket ettirmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu ki bu da tuhaf görünürdü.

"Tabağına her şeyden biraz koyacağım. En azından her birinden birer ısırik almayı dene." Bu düşünce karşısında iğrenmiş görünüyor ama başını sallıyor. "Akşam yemeği yemek bile istemiyorsan neden Thayer'ı akşam yemeğine davet ettin?"

"Komşuluk yapıyordum, Salem. O iyi bir adam."

Omuzlarım kaskatı kesildi ve ellerimi lavaboda yıkayarak arkamı döndüm. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Bir kahkaha attı. "Ölüyorum Salem. İma ettiğin şekilde kimseyi sevmeye vaktim yok. Ama onu insan olarak seviyorum."

"Hmm," diye mırıldandım.

4:59'da yan kapı çalındı ve kilidi çevirerek onu içeri aldım. Gözlerim onu taradığında kendime hakim olamadım. Saçları yeni yıkanmış, duştan dolayı hala nemli. Çenesindeki hafif sakalı açgözlülükle bu sefer yakından ve kişisel olarak alıyorum. Kahverengi gözleri, içinde eritmek istediğim sıcak bir çikolata. Hatta bu gece biraz daha fazla çaba sarf etmiş gibi kolonya kokuyor.

HAYIR! Yapma! Bu adamın seni tekrar dizlerinin üstüne çökertmesine izin veremezsin! Yeterince hasar verdi.

Ama elimde değil.

Ona yeni gözlerle, yaşlı gözlerle bakıyorum. Artık korkudan deliye dönen on dokuz yaşındaki yeni hamile değilim. Geriye dönüp baktığımda, yapmam gerektiğini düşündüğüm kararı verdiğimi biliyorum. En iyi seçim miydi? Geriye dönüp bakıldığında, muhtemelen hayır, ama hayat bir dizi seçimdir ve o

anda bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu her zaman bilemezsiniz. Siz sadece sahip olduğunuz bilgilerle yapabileceğinizi yapın.

O zamanlar anne olmaktan çok korkuyordum ama aklımda bebeği doğurmakla ilgili bir soru hiç olmadı.

Ama Thayer, Forrest'ı kaybettikten sonra sarmal bir şekilde ilerliyordu, bu anlaşılabilir bir durum ama onu bu işin içinden çıkaramazdım - tek başıma değil. Bunu yapmak zorundaydı ve ben bunu biliyordum. Ama bebeğimin güvende olacağından ve ona bakılacağından emin olmalıyım, bu yüzden bunu elimden gelen en iyi şekilde yaptım ve bu da Thayer'a yer açmak anlamına geliyordu.

Düşündüm ki... beni bulacağını düşündüm.

Ara beni.

Bana yaz.

Tanrı aşkına kahrolası bir posta güvercini gönderin, ama hiç göndermedi ve kendimi kullanılmış ve atılmış hissettim.

"Yüzümde bir şey mi var?"

"Ah!" Kalçamı tezgahın köşesine vurarak zıplıyorum. "Ah!"

"Dikkatli olmak." Bileğimi kavrayarak beni sabitliyor. Dokunuşuyla koluma elektrik çarptı.

"İyiyim." Gerçek hislerime ihanet etmek istemeyerek elinden yavaşça çektim.

Gitmeme izin verdi ve elinde tuttuğunu bilmediğim bir şişe şarap uzattı. "Ne yediğimizden emin değildim ama elimde hiçbir şey olmadan gelmek istemedim."

"Ne kadar tatlı." Annem gülümsüyor. "Teşekkürler Thayer. Ne güzel değil mi Salem?"

"Çok güzel," dedim yapmacık bir tavırla, arkamı dönerek. "Bırak da bardakları alayım," diye mırıldandım, dikkatim dağılmıştı.

Daha iyisini bilmesem, annemin Bay Broody ile çöpçatanlık yapmaya çalıştığına yemin edebilirim. Kalbimi kırdığını ya da

Seda'nın babası olduğunu bilse ne derdi merak ediyorum. Arkadaş olduklarına göre bir çocuğum olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Sanırım hayır yoksa evliliğimden bahsettiğinde konuyu açardı diye düşünüyorum.

Thayer annemle sohbet ederken masaya şarap kadehleri koyuyorum. Ona bir tabak yapıp önüne koydum.

Thayer'a "Kendi tabağını alabilirsin," dedim.

"Salem!" Annem azarlıyor.

Yanaklarım kızardı. "Sadece istediğini seçip seçebileceğini kastetmiştim."

Onlara sırtımı dönerek tabağımı aldım ve üzerine yiyecek yığmaya başladım. Ne yaptığım ile ilgilenmiyorum ve sadece Thayer, "Patates püresinin üzerine tavuk konulacağını sanmıyorum," dediğinde uzun parmağı yaptığım ve onun yerine kaşıkla atması gereken sosu işaret ediyor. , gerçeğe geri döndüğümü.

Gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum. Bunca zamandan sonra bile hala ondan etkilendiğimi onun için apaçık anlamalı. Nedenini Tanrı bilir hâlâ umutsuzca aşık.

Kalbini kırdı!

O kırdı, ama yine de, o aptal organ onun için daha hızlı bir şekilde göğsümde yarışıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Kendimden nefret ediyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Burada, annemin mutfağında olduğunu. Ölmek üzere olduğunu.

Seda'nın Boston'da olduğunu.

Ben sadece-

"İşte, sana yardım etmeme izin ver." Tabağımı benden aldı, kızarmış tavuğu patateslerimden aldı ve tabağımı düzeltti.

"Belki de tavuğumu patateslerimin üzerinde istemiştin," diye homurdandım.

Kaşını kaldırdı. "Yapıyor musun?"

"Şey, hayır."

Daha fazla bir şey söylememi beklemiyor. Tabağımı bitirip masaya taşıyor. Annemin önüne koydu. Sandalyeyi çekip başını eğerek bana döndü. "Oturacak mısın?"

"Hmm, evet."

Kafamı bu kadar karıştırmasından gerçekten nefret ediyorum. Sanki yukarıyı aşağıdan ya da sağdan solu ayırt edemiyorum. Oturup sandalyemi itti ve ben de bu hareketine küçük bir şaşkınlık çılgılığı attım.

Bütün bunların ne kadar garip olduğunu görmüyor mu?

Annem tabağına bakıyor ama ben bir anlık gülümsemeyi kaçırmıyorum.

"Neye gülüyorsun?"

"Hiç bir şey."

"Yalancı," diye homurdandım.

Sahte bir nefes alıyor ve bu bir öksürüğe dönüşüyor ve bu da beni anında alarma geçiriyor. Şans eseri, ben fazla endişelenmeden duruyor.

"Ölen bir kadına yalancı diyemezsiniz."

"Neden?" Thayer'ın tüm konuşmamıza kulak misafiri olduğunun farkındayım ama umrumda değil. "Eğer ayakkabı uyarsa..."

Bir gülümseme patlattı. Thayer yanımdaki sandalyeyi çekiyor, otururken kolu benimkine sürtünüyor. Hain bedenim titriyor - görünürde öyle.

"İyi misin?"

Düz bir gülümsemeyle dudaklarımı bastırıyorum. "Görkemli. Sadece biraz soğuk."

Bana komik bir bakış attı çünkü ev soğuktan başka her şeydi. Annem bugünlerde neredeyse her zaman üşüyor ve klimanın açık olmasını istemiyor.

"Akşam yemeği harika kokuyor. Onu sen mi yaptın?"

Tek kaşımı kaldırarak ona döndüm. "Açıkça. Ah. Beni tekmeledin.

Annem masum bir şekilde gözlerini kırptırıyor. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Thayer'ın gözleri eğlenerek aramızda gidip geliyor. Beni davet ettiğin için gerçekten minnettarım, Allison.

"Sana söylemiştim..." öksürdü ve anında çatalımı tutan elim aşağı indi, "...bana Allie de."

Allie, diye tekrarladı. "Doğru, üzgünüm."

"İyi misin?" Ona sorarım.

Georgia'nın annemizin şu anda bağışıklık sisteminin olmadığı için hastalıklara karşı daha duyarlı olacağından bahsettiğini biliyorum.

"Ben iyiyim. Boğazım bu gece biraz gıdıklanıyor."

Ona şüpheyle bakıyorum. Thayer bile endişeli görünüyor.

Böyle anlarda ölüyor olması beni etkiliyor.

Ne yaparsam yapayım ya da o ne kadar sıkı savaşmaya devam ederse etsin, bu onun son savaşı ve mutlu bir sonucu yok.

Bir şeyi bilmek başka, ona tanık olmak başka.

"Yatmak ister misin?"

Tabağının etrafındaki yemeği iter. "Ben iyiyim."

"Anne, uzansan daha iyi hissedersen-"

Karşısında ikimize bakıyor. "Belki bu iyi bir fikir olabilir."

Yardım etmek için ayağa kalktım ama Thayer beni geri çekilmeye zorladı. "Ona yardım edeceğim," dedi kısık bir sesle.

Ben itiraz edemedim, masanın etrafından dolanıyor ve annemin kalkıp oturma odasına girmesine yardım ediyor.

Oturup gözlerimde biriken yaşları görmesin diye tabağıma bakıyorum.

Thayer geri döndü, sandalyesi muşamba zeminde geri kayarken gıcırdıyordu.

"Kalmak zorunda değilsin," diye mırıldandım ona bakmadan.

"Açım," oldu sert yanıtı. "Ev yapımı bir yemekten uzaklaşmak üzere değilim. Çoğu gün yemek pişiremeyecek ve sonunda paket yemek sipariş edemeyecek kadar yorgun ve tembelim.

Başım ona doğru dönerek kıyafetlerinin altındaki ince vücudu değerlendirdi. "Sağlıksız besleniyor gibi görünmüyorsun."

Kaşları kalkıyor, gülümsemeye çabalarken dudakları seğiriyor.

"Beni mi kontrol ediyorsun?"

"Kendini övme."

Patates püresinden bir ısırık alarak kıkırdar. "Bunları sıfırdan yaptın."

Bu bir soru değil ama yine de cevaplıyorum. "Evet." Kendimi bir lokma yemeye zorluyorum, sonra bir tane daha.

"Birkaç gün önce kapıma gelen keklerden haberin var mı?"

Cevabı zaten biliyormuş gibi soruyor, bu yüzden yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Onları annemle yaptım ve benden biraz bırakmamı istedi. Bu kadar."

Aka: Okuma.

Dudaklarını birbirine sürterek başını salladı. "Salem, ben..."

"Şimdi olmaz." Sözlerim ısırtıyor, kesiyor ama şu an bunu yapamam. Yan odada ölmekte olan annem varken olmaz. Şu anda odak noktam o. Thayer değil. O olamaz.

"Konuşmamız gerek."

Düşündüğümüzden çok daha fazlasını konuşmamız gerekiyor.

Zihinsel olarak kalbimin etrafına bir duvar örmeye başlıyorum.

Thayer'ın etrafında hareket edebilmemin tek yolu bu. Bana bu kadar kolay ulaşmasına izin veremem, vermeyeceğim. Bu sefer değil.

"Hatırlıyor musun?" Sesim buz gibiydi. "Seni en son ne zaman gördüğümü hatırlıyor musun? Bana ne dedin?"

Alnı kırışıyor ve kafası karışmış görünüyor. "Ben... ben emin değilim."

"Bana benden nefret ettiğini söyledin." Yüzü sararır, dehşete kapılır. "Dürüst olmam gerekirse, söylenenlerin en küçüğü buydu. Dinle, sarhoştun ve yas tutuyordun ama ben daha önce farklı türden bir tacizden kurtuldum ve beni kelimelerle incitmene izin vermeyecektim.

"Salem-" Adem elması sallandı. "Ben... kahretsin, bunu sana söylediğime inanamıyorum." Başını sallıyor.

"Konuşmamız gerektiğini biliyorum," diye devam ettim, hiçbir şey söylememiş gibi. "Ama şu an yapamam. Seni uzun zamandır ilk kez gördükten sonra değil. Tabağımı iterek ona bakmadan ayağa kalktım. "Artık o kadar aç değilim. Arkandan kilitle.

Mutfaktan çıkıyorum, uyuyan annemin yanından geçiyorum ve üst kata çıkıyorum. Yatak odamın kapısını arkamdan kilitledim ve panjurları aceleyle kapattım. O gece önüme attığı nefret dolu sözleri engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Onun ölmesinin sebebi sensin.

Seni düşünerek dikkatim dağıldı ve o gitti. Bunu yaptın. Bu senin hatan.

Senden nefret ediyorum. Çıkmak.

Keşke seninle hiç tanışmasaydım.

Sonuncusu kalbime büyük bir darbe oldu. Diğerleri incindi, Tanrı incitti ama onların kırık bir babanın sözleri olduğunu biliyordum.

Yatağıma kıvrılıp uykuya dalıyorum.

Sabah, tüm artık kal kaldırılır ve mutfak lekesizdir.

Tezgâhta bir not bırakılmış.

Üzgünüm.

BÖLÜM 10

TAYER

Sabah gözümü açtığımda ilk düşüncem ; Ondan nefret ettiğimi söyledim mi?

Ben ne kahrolası bir piçim.

Salem'in benden nefret etmeye hakkı var. Forrest öldükten sonra kendimi kederime kaptırdığımı biliyorum. Hiçbir ebeveynin yaşamak zorunda kalmaması gereken bir şeydi. Kederin tüm gücüyle geri geldiği ve beni sakatladığı günler var. O günlerde adamlarımı arayıp işe gelmeyeceğimi söyler ve ağaç evde oturur ya da mezarını ziyaret ederim.

Keşke bu kadar tembel bir pislik olmasaydım ve onu onun için yaptırıyaydım.

Belki o zaman... belki o zaman.

"Siktir," diye inledim yüksek sesle, kolumu gözlerimin üzerinde kavuşturarak.

Düşüncelerimle o yola girmemeye çalışıyorum ama bazen yapmamak çok zor.

Zavallı kıcımlı yataktan iterek duşa atıyorum.

Bedenim bir salıverme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor. Ağrıyan aletimi görmezden gelmem imkansız hale geliyor. Salem'i tekrar görmek bende uzun süredir uykuda olduğunu düşündüğüm arzuları uyandırdı. Tabanı kavrayarak yukarı ve aşağı okşadım, bileğimi ucun etrafında döndürdüm.

Öyle demek istemem ama aklımda Salem'i canlandırdığımda buna engel olamıyorum.

Her zaman o. Olmaması gereken zamanlarda bile. Aramızı bozduğumda bile.

Kurtuluşum hızlı ve sert geliyor. Bittiğinde duş duvarına yaslanıyorum.

Bulaşıkları bitirip işe gitmek için giyiniyorum. Holmes Landscaping gömleğini gövdemin üzerine çekerek şapkama ve güneş gözlüklerime uzanıyorum.

Salem'in bana aldığı güneş gözlüğünün aynısı.

Gevşek ve hırpalanmışlar, yeni bir çifte ihtiyacım var ama bunlardan ayrılmayı reddediyorum. Sanırım ben de böyle duygusal bir aptalım.

Botlarımı bağlayıp aşağı indim ve bir kâse mısır gevreği yedim. En sağlıklı kahvaltı değil - özellikle de Meyveli Çakıl şeklindeki şekerli mısır gevreği seçimimle - ama yapması gerekecek. Bu sabah başka bir şey için zamanım yok.

Normalde çıkmadan önce serama giderdim ama duşta fazladan vakit geçirdiğim için buna da vakit ayıramıyorum.

Çabucak kasemi çalkalayıp tezgahtan anahtarlarımı alıp kamyonetime doğru yola koyuldum.

Garaj yolundan çıkmadan önce hoparlörlerden bir telefon geldi. Büyük ekranda Laith'in adı yanıp sönüyor.

Şu anda kardeşimle konuşmak içimden gelmiyor, ama bölgeye arabayla kırk beş dakika var, o yüzden bu işi bitirsem iyi olacak.

Aramasını cevaplamak için direksiyonumdaki düğmeye basarak onu basit bir "Hey" ile selamlıyorum.

"Ayık mısın?" Sorduktan sonra gülüyor.

Bu onun standart selamlaması.

gözlerimi deviriyorum. Yıllardır alkolden uzak durduğumu biliyor. İçki sorunun yok ama Forrest öldükten sonra ona çok güvendim. Duygularımı uyuşturan ve beni uyutan bir ilaç oldu.

Şimdi, uzak durmayı seçiyorum çünkü onu içmek bok gibi hissetmeye değmez.

"Ben her zaman ayığım."

"Kontrol ettiğim için beni suçlayamazsınız."

"Neden arıyorsun?"

"Çünkü yapabilirim."

"İşe gidiyorum, bu yüzden önemli bir şeye harekete geçin."

Kıkırdar. "Biraz sabırlı ol, Thayer. Abimi arayıp kontrol edemem?"

"Üzgünüm, bu sabah geç kalacağım ve bu beni geriyor."

Beni gerçekten gerginleştiren şey, Salem'i nasıl aklımdan çıkaramadığım.

"Nedense aklımdan geçenin bu olduğuna inanmıyorum."

Kırmızı ışıktaki yuvarlanarak durduğumda burnumun kemerini kıştırarak inledim. "Salem geri döndü."

Tüm söylemem gereken bu. Yıllar önce Laith'i aradıktan ve o kurtarmaya geldikten sonra, ona neler olup bittiğini anlatmak zorunda kaldım.

Kahrolası gülüyor, gülüyor ve gülüyor. Ah, sen delisin.

"Neden?" Sıkılı dişlerimin arasından ısırırım.

"Aptal numarası yapma kardeşim. Bunca yıl ona takılıp kaldın. Hâlâ evli mi?"

Hayır, diye içini çektim.

"HAYIR? Peki, o zaman bu iyi. Sesin neden sinirli çıkıyor?"

Bir an sessizim. "Ya yine sıçarsam?"

"Sakin ol, bok etme."

"İstemiyorum, ama içinden geçmemiz gereken çok fazla bagajımız olduğuna dair bir his var."

Bu sefer sessiz olan o. Sonra "Değer mi?" diye soruyor.

"O her şeye değer."

"O zaman bu şansın seni kaçırmasına izin verme derim. Mutlu olmayı, tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun."

Kardeşimin desteği beni şaşırtıyor ama sanırım olmamalı. Her zaman arkamı kolladı.

"Teşekkürler. Gitmeliyim."

"Elbette. Yakında görüşürüz."

Aramayı bitiriyor ve ben yolculuğumun geri kalanını yanlışlarımı düzelterek sonunda kızımı almamın mümkün olup olmadığını merak ederek geçiriyorum.

BÖLÜM 11

SALEM

Annemin dükkânını arkamdan kilitlerken telefonumun ekranındaki tatlı yüze " Seni özledim," diyorum. Annem çalışamayacak kadar zayıflayıp yorulduğunda birkaç aydır kalıcı olarak kapatıldı, ancak biz onunla ne yapacağımıza karar vermeden önce taşınması ve temizlenmesi gereken şeyler var. Dükkanı satmak en mantıklısı - Georgia hemşire, dükkân açmayacak ve ben... şey, ne yaptığımı bilmiyorum. Yine de aptalca, ondan kurtulma fikrinden nefret ediyorum. Annemizin gerçekten kendisi için yaptığı ilk şeydi.

"Bende seni özledim anne." Telefona gülümsüyor. "Babam akşam yemeğinde pizza yiyebileceğimizi söylüyor!"

"Mmm, kulağa nefis geliyor." Arabamın kilidini açtım ve eski mumlarımdan oluşan bir kutuyu arkaya koydum. Bu noktada çok fazla koku aldıklarından bile şüpheliyim ama onları orada bırakmak istemedim. Aptalca, biliyorum. Kasabadan ayrıldığımda mum yapmayı bıraktım ve kutuyu görünce bu acıyı hissettim.

Henüz eve gitmeye hazır değilim, bu yüzden caddenin karşısına geçiyorum. Georgia annemi aldı ve akşam yemeği için evine götürdü. Davet edildim ama onun yerine dükkana gelmek için eğildim. Henüz eve acele etmem gerekmediği için, şehir merkezindeki şirin bölgemizde bir yürüyüş yapmanın iyi olacağını düşünüyorum.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceksin?"

Henüz bilmiyorum.

Keşke bizimle pizza yiyebilseydin.

"Biliyorum bebeğim."

"Büyükanne mi ne zaman ziyaret edebilirim?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bilmiyorum." Belki annemi ona getirmenin bir yolunu bulabilirim. Ben bir şey söylemeden buraya gelip Thayer'ın onu görmesini göze alamam.

Yine de sarı saçlarıyla Caleb'in babası olmadığını söylemek zor. En azından uzaktan. Ama biliyorum. Onda her gün biraz Thayer görüyorum. Dudaklarının şeklinden, yanaklarının kıvrımına, bir şey düşündüğünde yüzünün aldığı ifadeye kadar.

Ama özellikle onun gözlerinde.

Onunkiyle aynı sıcak, akıllı kahverengi.

"Babam pizzanın burada olduğunu söylüyor!" Elinde telefonla koşarak ayağa fırladı. "Seni seviyorum anne!"

"Ben de seni seviyorum." Aramayı bitiriyor, ekranım normale dönüyor.

Caddede yürüyorum, eski ve yeni dükkânlara bakıyorum. Biri beni çağırıyor ve lavanta ve okaliptüs kokusunu içime çekerek kapıyı açıyorum.

"Bekle, hemen geliyorum!" Neşeli bir ses çağırır.

Ev yapımı bir kalıp sabun alıp kokluyorum.

Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklarının başında olan uzun boylu bir kadın masanın köşesini dönerken kumaşın hışırtısı sesiyle başımı kaldırdım. Saçları vahşi bir koyu bukle yığını ve düz beyaz bir tişört ile dar paçalı bir kot pantolon giyiyor. Hareket ettikçe şingirdayan bilezikler bileklerini süslüyor.

"MERHABA." Bana bakıyor. "Seni daha önce burada görmedim."

Küçük kasabaları sevmelisiniz - eğer insanlar sizi tanımazlarsa, hemen size seslenirler.

"Gençliğimde burada yaşadım. Annemle ilgilenmek için geri döndüm. A Checkered Past Antiques'in sahibi."

"Ah." Gülümsemesi biraz bozuluyor. Allison çok hoş bir kadın. Kanser hakkında çok yazık."

"Evet." Başımı eğdim ve içinde lavanta bulunan banyo tuzlarıyla dolu bir cam kavanoz aldım. "Dükkanınız çok güzel."

"Ohh, teşekkürler!" Enerjisi geri geliyor, heyecanla parlıyor.

"Kendi dükkanıma sahip olmak bir rüyanın gerçekleşmesiydi."

"Ne almamı tavsiye edersin?" Her çeşit banyo ürünü gibi görünen öndeki masayı işaret ediyorum.

"Köpük banyosundan hoşlanıyorsanız, kesinlikle bu ve bu." İki şey alıp bana uzattı, biri tuzlar ama bu portakal kokulu diyor. Diğeri bir çeşit bar. "Bu şampuan." Tuhaf şekilli sabunu işaret ediyor. "Garip görünüyor, biliyorum ama saçın için harikalar yaratıyor."

Saçlarının ne kadar güzel ve dolgun olduğuna bakınca ona inanmak zorundayım.

"Elbette. İkisini de alacağım o zaman."

"Harika!" Gülümser ve onları kasaya götürür. "İstersen biraz daha etrafa bakmaktan çekinme. Seni pusuya düşürmek istemedim."

"Sorun değil." Aynı portakal kokusuna sahip bir kavanoz losyon alıyorum. "Bunu da alacağım." Kasanın yanına koydum ve beni aradı. O her şeyi kahverengi kağıda sarıp bir torbaya koyarken kartımı tezgahın üzerine kaydardım. Kartımı okutuyor ve makbuzu çantaya koyuyor.

"Umarım geri dönersin. Bu arada ben Jen."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Çantayı ondan alıyorum. "Ben Salem."

"Vay canına, bu farklı bir isim. Eşsiz. Beğendim."

"Teşekkürler. Eminim geri döneceğim."

Kendimi dışarı atıp yerel İtalyan restoranına gitmeden önce biraz daha dolaştım. Kasaba o kadar küçük ki masa beklemek diye bir şey yok.

Hostes beni köşedeki bir masaya oturtuyor. Küçük, sadece iki kişilik yer, masanın üzerinde yanan küçük bir mum var.

Menüyü masaya koyuyor ve ben de mırıldanarak, "Teşekkürler," diyorum.

Tek başıma yemek yemeye çıkmak, boşanma sırasında kendime yapmaya başladığım bir şeydi. Her zaman annem veya kız kardeşim Lauren, Caleb ve hatta Thayer ile bir şeyler yapardım ve bazı şeyleri kendi başıma rahatça yapmanın benim için önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden, yemek yemeye ya da sinemaya gitmeye, her zaman yalnız yapmaktan utandığım her şeyi dışarı çıkarırdım.

Ve sadece benim için olan bu küçük zamanların tadını çıkarmaya geldim.

Siparişimi verdim ve garson birkaç dakika sonra bir kadeh şarap ve yağlı ekmekle geri döndü. Ekmek kokusuyla midem guruldadı. Bir parça koparıp yağa batırdım ve bir ısırık aldım.

"Bu koltuk dolu mu?"

Öksürüyorum, ekmekle boğuluyorum.

Thayer kaşlarını çatarak bana bakıyor, açıkça bana Heimlich'i vermek zorunda kalabileceğinden endişeleniyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Siparişim için ilk geldiğinde garsonun bıraktığı su bardağına uzandım. Birkaç yudum boğazımı temizlemeye yardımcı oluyor gibi görünüyor.

Thayer bana bakıyor, eli karşımdaki sandalyede, hâlâ evet mi hayır mı diye bekliyor. Bu Thayer. Beni zorlamayacak veya rahat olmadığım bir şey yapmayacak. Hayır dersem, gidecek ya da en azından başka bir masaya gidecek ve bunun için beni üzmeyecek.

Ağzı neredeyse belli olmayacak şekilde seğiriyor ama ben bu jسته odaklanmış durumdayım, her zaman gülümsemesini arıyorum.

"İnsan genellikle bir restoranda yemek yer."

"Masamda demek istemiştım." Su bardağından indirdiğimde parmaklarım hafifçe titriyor. Onu görmeyeli bu kadar uzun zaman geçmesinden ve adamın hala beni düğümleme yeteneğine

sahip olmasından nefret ediyorum. Elimi masanın altına sokup parmaklarımı birbirine kenetledim.

Omuzlarını silkiyor, sanki bir tür cankurtaran halatıymış gibi sandalyeye tutunmaya devam ediyor. Serçe parmağının etrafında bir halka var. Daha önce hiç takmazdı ve şimdi neden giydiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. "Seni gördüm ve belki birlikte yemek yeriz diye düşündüm."

"Geçen gece yemek yedik."

"Annen İle." Doğrultarak işaret ediyor. "Sorun değil. Gitmek için benimkini alacağım."

Yürümek için döner. Kırmızı beyaz kareli masa örtüsüne bakmak için başımı eğdiğimde tam bir kaltak gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Thayer." İç çekiyorum, omuzlarım düşüyor. Donup kaldı, tam olarak arkasına dönmedi ama yakışıklı yüzünün yan tarafını bana verdi. "Oturmak."

Döndü, yüzü bana dönük. "Emin misin?"

Başımla onayladım. "Lütfen."

Sandalyeyi çeker ve oturur. Giydiği düz gri tişört çok hoş görünmemeli ama göğsünü doğru yerlerden sarıyor.

Bu, evimde geçen geceden çok daha tuhaf hissettiriyor. Sonra annem tampon olarak oradaydı. Şimdi, sadece biziz.

"Ah, birinin sana katılacağını bilmiyordum. Sana ne getirebilirim, Thayer?"

Elbette garson onu tanıyor - küçük kasabalarda böyledir. Yeterince uzun süredir yokum, beni tanımayan yeterince insan var.

Her zamanki gibi, diyerek onu geçiştirdi. Bu süre boyunca gözlerini benden ayırmıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Buraya çok geliyorsun."

"İyi yemekleri var." Öne doğru eğilerek sesini alçaltıyor. "Ayrıca, sana genelde dışarıda yediğimi söylemiştim."

Derin bir nefes alıyorum, nefes verirken göğsüm titriyordu. Beni bu kadar sinirlendirmesinden nefret ediyorum. Artık bir yetişkinim. Tam yetişkin bir kadın. Thayer Holmes'un üzerimde böyle bir hakkı yok.

Boğazımı temizleyerek şarap kadehinin sapını aldım ve bir yudum aldım. "Hayat nasıldı?"

Kıkırdar. "Bu dolu bir soru."

"Nasıl yani?"

"Altı yıl oldu, Salem," diyor, onu görmeyeli ne kadar zaman olduğunu bilmiyormuşum gibi. "Bu süre içinde çok şey olur. İyi. Kötü. Mutlu günler. Üzgün olanlar. Onu yüklü yapan şey budur. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"En azından ayık görünüyorsun." Yorum yapınca irkiliyorum.

Boğazını temizliyor. "Beni böyle görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Geçmiş için sürekli özür dilemeni istemiyorum." Bakışlarımı ondan kaçırdım ve yaşlı bir çiftin birkaç masa öteye oturmasını izledim. "Eğer olsaydı nasıl bir durumda olurdu hayal bile edemiyorum..." Dilimi ısırdım. "Bir çocuğumu kaybetmek zorunda kalsaydım," diye düzeltiyorum kendimi.

"Terapiye gittim. Hala ayda bir giderim." Başını eğip ona bakmamı sağlamaya çalışıyor. Gençken çok aşık olduğum o kahverengi gözlü bakışla karşılaşınca yumuşadım. "Bunu yapmam için bana ilham verdin."

"Ben?" Neredeyse dilimde boğuluyorum. "Nasıl?"

"Bana terapiye gittiğini söyledin..." Boğazını temizledi. "Eh, biliyorsun." Bunu yüksek sesle söylememesine minnettarım. "Travmadan kurtulup yardım için terapiye gidebileceğini biliyordum, o zaman ben de yapabilirdim. Ağabeyim de yardım etti. Taşındı ve bir yılı aşkın bir süre benimle yaşadı."

"Gerçekten mi?" Şok oldum. Laith'i arayacak kişi ben olabilirdim ama kesinlikle onun bu kadar ileri gitmesini beklemiyordum.

"O... Sanırım neye dönüşeceğimden korkuyordu ve daha iyi bir yerde olduğumdan emin olana kadar beni tek başıma bırakmak istemedi. Bana onu arayanın sen olduğunu söyledi.

Dilimi ağzımda yuvarladım. "Sana yardım etmeme izin vermedin ve birinin buna ihtiyacı vardı."

"Biliyorum." Masanın üzerinden eğiliyor. "Seni kendimden uzaklaştırmış olmam beni öldürüyor. Seni bu şekilde incittiğimi.

"Öyleyse neden yaptın?" Soru dilimden düşüyor. Yıllardır merak ettiğim bir şey var. Thayer'a hiç benzemiyordu.

Garson, içinde yiyeceklerimizin olduğu bir tepsi ve Thayer için bir bardak su ile belirir. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Hayır, biz iyiyiz, dedim ona. "Teşekkür ederim." Thayer'a kaşlarımı çatıyorum. "Bu yüzden?" sorarım Bir lokma linguine'i çatalın etrafında döndürüyorum.

"Çocuğum için yas tutan kırık bir adamdım. O karanlık yerde ne kadar kalacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sen çok güzel, sevecen bir kadındın ve seni benimle birlikte aşağıya çekmek istemedim. Elini sakallı çenesine sürtüyor, gözleri geçmiş günlerden kalma. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum, Salem. Şimdi bunun tamamen yanlış olduğunu biliyorum ama sen on dokuz yaşındaydın ve ben seni serbest bırakmak istedim. Beni beklerdin, kendimi o karanlık yerden çekmem ne kadar uzun sürerse sürsün, orada olacağını biliyorum ve ben sadece... bunu yapmanı istemedim. Benden daha fazlasını hak ettin."

Sakince söylüyorum ama gözlerimden yaşlar akıyor. "Buna kendi başına karar vermeye hakkın yoktu."

"Biliyorum." Sesi boğulmuş gibi, gözleri de sulu.

"Kalbimi kırdın."

Gözleri kapanıyor. "Biliyorum."

"Senden nefret etmemi sağladın."

Adem elması göğüsleri. Yine o iki kelime. "Biliyorum."

Ardından sessizce yemeğimizi yiyoruz.

BÖLÜM 12

TAYER

Yemeğin sonunda cüzdanımı çıkardığımda, "Ödemiyorsun ," diye tartışıyor.

"Evet benim." Ses tonumu sakın ve dengeli tutuyorum.

Kendi paramı ödeyebilirim, diye homurdandı, çantasına uzanırken.

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum. "Yapamazsın demedim zaten."

Yemeği karşılayacak kadar nakit verdim ve yanından geçen garsona bahşiş verdim. Salem ağzı açık bana göz kırptı.

"Thayer," diye inledi adımı, tahrişten burnu kııştı.

Onun ses tonuyla kanın doğrudan aletime hücum etmesi benim hakkımda ne diyor bilmiyorum. Kızgınlığı bile seksi.

"Artık çok geç." Kolayca omuz silkip sandalyeyi geri kaydırıyorum.

"Bana başka bir şekilde geri ödeyebilirsin."

Yanakları kızarır. Seninle yatmıyorum.

Kaşlarımı kaldırarak ona hala oturduğu yere baktım. "Seks hakkında bir şey söyledim mi?"

Daha da kızarıyor. "Şey, hayır. Ama-" Kendini bu delikten çıkarmaya çalışarak kekeleydi.

Başımı çıkışa doğru salladım. "Sana arabana kadar eşlik edeyim."

Dili ağzının etrafında dönüyor ve itiraz etmesini bekliyorum ama basit bir "Tamam" diyerek beni şaşırtıyor.

Masadan kalktı ve elim beline gitti. Sanki vücudum onunkine dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi. Kısık, kararsız gözlerle koluma bakıyor. Kalbini benden koruyor, bunu hissediyorum ve onu suçladığımı söyleyemem.

Elimi bırakarak kapıyı onun için açık tuttum ve onu sokağa kadar takip ettim. Güneş battı, yıldızlar gece gökyüzünde parlak bir şekilde parlıyor. Bu kadar küçük bir kasabada yaşamının en sevdiğim yanlarından biri. Her zaman yıldızları görürsün.

"Arabam bu tarafta, annemin dükkânının önünde."

Yanında yürüyorum, ona dokunmamak için ellerim ceplerimde. Yeniden onun etrafında olmak, daha önce onunla olduğum kişiye düşmemi çok kolaylaştırıyor.

Bir dakika sonra, "Akşam yemeği ısmarladığınız için teşekkür ederim," diyor.

Gülümsediğimi gizleyemiyorum ve sırtışıma şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Rica ederim."

Arabasını görüyorum ve akşamımızın bitmesi beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Onu restoranda gördüğümde masasına yaklaşıp edemedim. Ona karşı koyamıyorum. Bunca zamandan sonra bile.

Bana kısaca baktı, yanaklarını hafif bir kızarma kapladı. Keşke ne düşündüğünü bilseydim ama sormuyorum. Artık bilmeye hakkım yok.

Arabasının yanında durup bir şey söylemesini bekliyorum. Sessiz ama arabaya binmek için bir hareket de yapmıyor.

Bir nefes vererek arabasının kilidini açar. İçeri girip bana tek kelime etmemesini bekliyordum ama beni şaşırttı.

"Seni tekrar görmek... beklediğimden farklı."

"İyi mi, kötü mü?" Tepkisini beklerken gergin bir şekilde dudaklarımı ıslattım.

Omuz silkerek kapıyı açıyor. "Bunu hâlâ çözüyorum."

Kaldırımında durup SUV'unu çalıştırmasını izliyorum. Arabayla uzaklaşmadan önce el sallıyor.

Kamyonum geldiğimiz istikamette, ben de o tarafa dönüyorum.

Bir süre etrafta dolaşıp, düşüncelerimin dolaşmasına izin verdim - çoğunlukla Salem'e çünkü o kadın söz konusu olduğunda

mutşuz bir herif oluyorum - bir saat sonra garaj yoluma giryorum.

Kamyonumu kapatıyorum, doğrudan evimin içine girmiyorum. Çit kapısını açarak serama geri dönüyorum. Kapıyı açarak güvenli limanım ve en büyük işkencem olan yere adım atıyorum. Seranın tüm içi girift yapraklı, uçuk pembe şakayıklarla dolu. Başlangıçta, kişisel seramı çeşitli bitkiler yetiştirmek için kullanmayı düşünüyordum.

Ama Laith'in taşındığı o yıldan sonra ve Salem'in evleneceğini öğrendiğimde eylemlerimin gerçeğı ortaya çıkmaya başladığında, onları büyötmeye başladım ve kendimi durduramadım.

Onunla son bağlantım oldular.

Onları büyötmeye, beslemeye değeri verdim.

Küçük makasları kapıp kesmeye başladım.

İlk defa onlardan herhangi birini -sökölmesi gereken solmuş çiçekler dışında- kestim ve sapları masanın üzerine koydum.

Hiçbirini kesmeyeceğime yemin ettim.

Onun için olmadıkça hayır.

Doğrusu bu günün geleceğini düşünmemiştim, bu yüzden çiçek demetini bir araya getirirken kendi kendime gülümsedim.

BÖLÜM 13

SALEM

"Ne yapıyorsun?" Annem mutfağın kapısından soruyor, sesi halsiz ve gözleri hâlâ yarı uykulu.

"Anne," diye uyarıyorum milyonuncu kez, "sana yardım etmeme izin vermen gerekiyor."

Mutfak sandalyelerinden birine oturmasına yardım etmek için adanın etrafında koşturuyorum. Onun bağımsızlık ihtiyacını anlıyorum ama bu benim ölümüm olmayacaksa kahretsin.

"Soruma cevap vermedin."

Kaç yaşında olursanız olun, anneler her zaman anne olarak kalacaktır.

"Dükkânınızda eski mumlarımdan bazılarını buldum. Onları kutudan çıkarıyordum." Zaten tezgahta olan birkaç kişiye işaret ediyorum.

"Ah, onları biri için çektiymiştim."

Güldüm, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"Ne? Kim için?"

"Önemli değil." Umursamaz bir el sallıyor. "Onları dükkâna geri götür."

"Neden?"

"Çünkü zaten paraları ödendi."

"Ah, doğru." Mumları kutuya geri doldurarak başımı salladım.

"Üzgünüm, bilmiyordum. Hâlâ biraz kalmana şaşırdım."

Omuz silkiyor. "Birazını tuttum. Bu sonuncusuydu."

"Ha." Ellerimi kalçalarıma koydum ve neden birisinin parayı ödeyip eski mumları tutmasını istediğini merak ettim.

"Kahvaltıya hazır mısın?"

"Belki biraz çırpılmış yumurta." Yemek hakkında konuşurken biraz rahatsız görünüyor. Onun konumunda olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum - çok az iştah ya da hiç iştah yok ama sisteminize bir şey almanız gerektiğini bilmek.

"Onları hemen kırbaçlayacağım."

Zoraki bir şekilde gülümsüyor ama burada olduğumu ve yardım ettiğimi takdir ettiğini biliyorum. "Düşünüyordum." Boğazını temizliyor. "Bugün seninle bir şeyler yapmak istiyorum."

Buzdolabından bir kutu yumurta çıkardım. Buna hazır mısın? Dün akşam birkaç saatliğine Georgia'daydı. Kendini aşmasını istemiyorum. "Bir süre dışarı çıkmak istiyorum. Güzel bir gün."

"Aklında ne var?"

Sabahlığının kravatıyla oynuyor. "Seda ve Caleb'i ziyaret edebiliriz diye düşündüm."

Ona bakakaldım - onu ziyaret etmek istediğinden değil, bu anlaşılabilir, ama - "Anne, bu tür bir geziye hazır olduğuna emin misin?"

Birkaç saat orada ve geri döndü ve o... eh, hafife almak için pek iyi durumda değil.

"Gece kalsaydık daha kolay olabilirdi," diye başıyla onayladı, ince parmakları hâlâ cübbesinin kumaşına sürtünüyordu. Mahcup bir şekilde gülümsüyor. Caleb'la olan durumundan dolayı kendini suçlu hissettiğini biliyorum ama torununu görme isteğini reddedemem.

"Georgia'ya gidip senin bu yolculuğa çıkman hakkında ne düşündüğünü öğreneyim, Caleb'a da sorarım."

"Elbette."

Ben aramaları yapmak için dışarı çıkmadan önce yumurtalarını bitirip, birazını kemirmek isterse diye bir parça tost ekliyorum.

Dışarısı hafif bir esinti ile sıcak, kuşlar neşeyle cıvı cıvı. Burayı özledim. Bu ev. Şehir. İçindeki insanlar bile.

"Ne-" Ayağım olmaması gereken bir şeye çarptığında nefesim kesildi.

Gözlerim son adıma kaydı, dudaklarımın arasından ürkmüş bir nefes geçti.

Kraft kağıda sarılmış bir buket taze pembe şakayık orada bekliyor.

Ekteki nota bakmadan bana Thayer'den geldiklerini biliyorum. Eğilerek onları alıyorum. Her biri mükemmel, bulunabilecek tek bir renksiz yaprak veya kusur yok. Sanki bir yerlere saklanıyormuş gibi etrafa bakınıyorum ama onu göremiyorum. Bu hareketi nasıl hissedeceğimi bilemeyerek çiçekleri yakınımda tutuyorum. Kızgın değilim ama kafam karıştı.

Altı yıl.

Devam ettim.

Yeni bir hayata başladı.

Ondan bir daha haber alamadım.

Uzanmadı ama şimdi kaldığımız yerden devam etmek istiyormuş gibi davranıyor - yani, tam olarak orada olmayabilir ama -

Başımı sallayarak çiçekleri geri koydum ve onlardan uzaklaştım.

Thayer hakkında düşünecek, bir şeyleri nasıl ve neden yaptığını düşünecek zamanım yok.

İşlerin eski haline dönmesini ister misin?

Burnumun kemerini çimdikliyorum.

Evet.

HAYIR.

Bilmiyorum.

Ve bilmemek en korkunç kısmıdır.

Bunca zamandan sonra, sanırım onu tekrar görmeyi ve çekiciliğin azalmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Eğer bir şey varsa, çekme sadece daha güçlü ve bu beni korkutuyor. Onun tarafından tekrar kırılmama izin veremem.

Bir kez yeterliydi ve hayatta kalmamın tek nedeni çocuğumuzu büyütüyor olmamdı.

Onun için daha güçlüydüm.

Onun için pes etmedim.

Derin bir nefes alarak Thayer'la ilgili tüm düşünceleri beynimden uzaklaştırdım ve elimdeki göreve odaklandım - kız kardeşim ve Caleb'i arıyordum.

İkisiyle de uzun süre telefonda kalmıyorum ve çiçekleri tekrar alıp içimde taşıyorum.

"Her şey yolunda." Çiçekleri dolaba koydum, ocağın üstündeki dolapta vazo aradım. "Yaklaşık bir saat sonra yola çıkacağız."

"Çiçekler nereden?" Sesi şüpheli.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, sesim aynı derecede şaşkındı.

"Bir kart var mıydı?" Daha sonra okumayı planlayarak notu rahatça kaydurdım.

"Hayır. Gizli hayranınızdan olmalı."

Gözlerini deviriyor. "Ah, evet, onlardan çok alıyorum. Bu çok mantıklı."

Vazoyu suyla doldururken, "Zeki," diye kıkırdadım.

Güler. "Bana kızma."

"Elimde değil." Çiçekleri teker teker suya koyarak yavaşça açıyorum.

"Bunlar senin en sevdiğin çiçek," diyor. "Ne kadar ilginç."

"Biliyorum. İhtimal nedir?"

Başını sallıyor, gülümsemeye direniyor. Gözlerimi ona dikiyorum ama bana bakmıyor. Thayer hakkında bir şeyler bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Nasıl olduğunu anlamıyorum ama —

"Bir saat sonra gideceksek eşyalarımı toplasan iyi olur."

Vazoyu masanın ortasına koydum. "Ne zaman bu kadar otoriter oldun anne?"

Bana sırtıyor, kirpikleri yok. "Ölürken başka türlü olmaya vaktin yok."

Boğazımdaki ani yumruyu yutkunarak yutkunuyorum. Temizleyerek, "Doğru. Çantayı toplayacağım ve yola çıkacağız."

"Salem?" Daha mutfaktan çıkmadan arkamdan seslendi.

"Evet?" Duraksadım ve ona bakmak için döndüm.

"Biliyorum..." Dilini hafifçe kaydırarak kuruyan dudaklarını ıslattı. "Babandan sonra tekrar sevmeme izin vermediğimi biliyorum ama kalbini sonsuza kadar kapatmayacağına söz ver. Bu dünyada hepimizin hak ettiği bir şey varsa, o da sevmek ve sevmektir."

Gözyaşlarımı tutarken ağzım seğiriyor. "Söz veriyorum."

Bir sözü tutmanın ne kadar kolay olacağından emin değilim ama onun iyiliği için de olsa deneyeceğim.

BÖLÜM 14

SALEM

Kumtaşının dışına çıktık, kapı açıldığında araba zar zor park ediyordu . Seda olmasını bekliyorum ama onun yerine Caleb. Merdivenlerden iniyor, ön kapıdan geçerek doğruca yolcu tarafındaki annemin kapısına yöneliyor.

Allie, dedi ona gülümseyerek. "Seni görmek çok güzel."

Yanağına hafifçe vuruyor. "Seni de görmek her zaman güzel."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Böylesine iyi bir beyefendinin yardımını asla geri çevirmem," diye şaka yapıyor.

Kıkırdadı, emniyet kemerini takmasına ve sokağa çıkmasına yardım etti. Onu koruması altına aldığından, dışarı atlayıp çantasını alıyorum. Burada ihtiyacım olan her şeye sahip olduğum için kendime bir çanta hazırlamaya zahmet etmedim.

Caleb, benim arkamdan içeri girmesine yardım ediyor.

"Seda nerede?" Soruyorum.

Kıkırdadı, omzunun üzerinden bana baktı. İster inanın ister inanmayın, uyuklamaktan bayıldım. Maddy ile trambolin parkına gitti" diyen yakın bir arkadaşından bahsediyor ve "bitkin bir halde geri döndü."

"Tatlı kız," diye mırıldandı annem. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Caleb bana baktı, gözlerinde endişe vardı. Benim için endişelen ve onun için endişelen. Annemi kaybetmenin benim için zor olacağını biliyor. Ne kadar önceden bilseniz de, bir ebeveyni kaybetmek kolay değildir. O benim rock'ım ve sondaj tahtam oldu. Bana hayatımın en zor zamanlarından bazılarını atlattı. Ve

şimdi, bu iyiliğin karşılığını her şeyden çok isterdim, ama yapamam, çünkü hiçbir şey ölümün üstesinden gelemes.

Caleb onu oturma odasındaki kanepeye oturtuyor.

"Sana içecek bir şey ısmarlayabilir miyim?" Ona sorar.

"Belki sadece biraz su."

Gölümser ve ona bir battaniye uzatır. "Rahatınıza bakın, ben de suyunuzla geleceğim."

Caleb gidiyor ve ben de uzanmasına yardım ediyorum. Battaniyeyi etrafına sarıp altına bir yastık koyarak bacaklarını yukarı kaldırdım. "Yorgun musun?"

"Biraz," diye isteksizce itiraf ediyor.

"Sadece dinlen." Alnından öptüm ve geri çekildim.

Mutfakta Caleb'in bardağı buz ve ardından suyla doldurmasını izlerken kalçamı tezgaha yasladım.

"O nasıl? Gerçekten - şeker kaplamalı şeyler yok.

İ çekiyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "İyi günleri ve kötü günleri var. Kendimi çok çaresiz hissediyorum, Caleb. Bir kum saatindeki kumu izlemek gibi ve bir noktada kumun biteceğini biliyorum. Ve bu olduğunda, annemi kaybedeceğim. Ve ben sadece," Duraksadım, nefesimi düzene sokarak. Gözyaşlarının gözlerimi yaktığını hissediyorum. "Onsuz nasıl yaşanır bilmiyorum."

"Buraya gel." Parmaklarını sallayarak beni kollarının güvenli kucağına çekti.

Başımı göğsüne yasladım, parmakları saçlarımı nazikçe taradı. Gözyaşlarının tişörtünün pamuğuna işlemesine engel olamıyorum.

"Sorun değil," diye mırıldandı ve parmaklarının saçlarımdan arasından nazikçe okşamasına devam etti. "Sadece ağla. Seni yakaladım. Ve yaptığını biliyorum. Her zaman vardır. Caleb benim kayam, güvenli yerim. "Sen güçlüsün," diye hatırlattı bana,

"ama güçlü insanların bile ara sıra ağlaması gerekir." Kolları bana sıkıca sarılmış, beni bir arada tutuyor.

"Bana karşı neden bu kadar iyisin?" sorusuna daha çok ağlıyorum. Caleb benden nefret etmeli. Beni kollarının arasına almak yerine itmesi gerekiyordu. Ama o çok iyi. Sırf onun kalbini kırdın diye seni uzaklaştıracak türden bir insan değil. Dışarıda onun için birisi olduğunu biliyorum. Onun için kötü olduğumdan değil ama onun için yeterince iyi değilim. Ve bu düşünce beni biraz daha çok ağlatıyor. Ben onu hak etmiyorum. Boşanmayı istemiş olmama rağmen. Ondan uzaklaşan ben olsam da. Onu hala seviyorum ve bir parçam her zaman sevecek.

"Çünkü," sesi kulağımda gürledi ve başımın yan tarafını sıkıca göğsüne bastırdı, "sandığından daha iyi bir insansın."

Caleb... Göğsünden hafifçe uzaklaştım ve ona bakmak için başımı arkaya eğdim.

Şakacı bir şekilde ağzımı kapatıyor. "Ne söyleyeceksen söyleme."

Elini bıraktığında, "Neden benden nefret etmiyorsun?"

Başını iki yana sallıyor, gözleri kısılmış. "Neden kendinden nefret ediyorsun?"

Sorusu kalbe bir kurşun gibi, üzerinde düşünmekten asla vazgeçmediğim bir soru.

"BEN-"

Başını eğerek fısıldıyor, "Seni affediyorum, Salem. Kendini affetmesi gereken sensin."

Bardak suyu alarak mutfaktan geri çekilir. Haklı olduğunu bildiğim için ellerimle yüzümü kapattım.

Kendimi affetmediğim çok şey var. Gittiğim her yere o şeyleri arkamda sürükleyip duruyorum, sanki bir türlü sallayamıyorum. Sorusu yüzünden, o şeyleri kafamın üzerinde tutan tek kişinin ben olduğumu fark ettim. O değil, asla yapmadı ve eğer Caleb beni affedebiliyorsa, kesinlikle kendimi affetmenin bir yolunu bulabilirim.

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve omuzlarımı destekledim.

Annem misafir yatağına yerleşti, gözleri yorgunluktan ağırlaştı. Uykudan uyandıktan sonra Seda da torunuyla akşam yemeğine kadar oynadı. Caleb en sevdiğimiz restoranlardan birinden yiyecek almaya başladı çünkü ikimizin de canı yemek pişirmek istemiyordu. Annem yemeğini seçtiğinde şaşırmadım, neredeyse hiçbirisi ağzına gelmiyordu. Vücudu ondan vazgeçiyor - açıkçası, bence ondan uzun zaman önce vazgeçti ve onun devam etmesini sağlayan şey, katıksız azmi ve yaşama isteği oldu.

"Bu güzeldi," diye esniyor, göz kapakları ağırlaşıyor. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim. O küçük kızı çok seviyorum."

Bir çocuğu teselli eder gibi elimi alnına dokundurdum. "O da seni seviyor."

"Sen harika bir annesin. Hayatımda pek çok şeyi doğru yapmadım—"

"Anne—"

"Bitirmeme izin ver." Nefesi sertti, yanağıma dokunmak için uzandığında eli titriyordu. "Ama siz kızlar... benim hatalarıma rağmen harika oldunuz."

Gözlerimi kapatıyorum, kirpiklerimden sızan yaşları hissediyorum.

Özür dilerim, diye fısıldadı, parmakları tüy kadar hafifti yanağımda.

Boğazımı temizleyerek, "Ben de," diyorum. Elini indirerek esniyor. "Uyuyalım anne. Seni seviyorum." Tıpkı Seda'yı yatağa yatırıp yatağın yanındaki ışığı söndürdüğümde olduğu gibi alnından öpüyorum.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapattıktan sonra merdivenlerden aşağı sürünerek kanepeyi uyumak için düzelttim. Sadece bir

misafir odamız var ve annemi bütün gece kanepede uyutmayacaktım. Şekerleme yeterince kötüydü.

Alt kattaki banyoda dişlerimi fırçaladım ve pijamalarımı giydim. Mutfığa girerken Caleb'i mutfak masasında bir kase meyveyle otururken bulunca şaşırdım.

"Yatağa gittiğini sanıyordum."

Başını sallayarak bir parça karpuz aldı. "Hayır, aklımda çok şey var."

"İş?" Bir kutu Diyet Kola almak için buzdolabını açarak yokladım. Başını sallıyor. "Bu dava benden çok şey alıyor."

"Üzgünüm." Benimle vakalar hakkında konuşmasına izin verilmiyor yoksa ona bu konu hakkında konuşmak isteyip istemediğini sorardım. Bunun yerine, "Seninle kalmamı ister misin?"

Başını sallıyor. Sarı saçları yandan daha kısa, üstte biraz daha uzun kesilmiş. Normalde arkasını düzgünce kaygan tutuyor ama duştan yeni çıktığı için nemli ve normalden daha dalgalı. "İyiyim. Biraz dinlen. Eminim buna ihtiyacın vardır."

"Annemin ziyaretine izin verdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerini deviriyor, gerçekten sinirli görünüyor. "Annene ziyarete gelemeyeceğini söylemeyeceğim - üstelik buranın da yarısı senin."

"Caleb-"

"Bak," masadan ayağa kalktı ve Tupperware'in kapağını tekrar kutunun üzerine koydu, "Benimle işini bitirmeye benden çok daha hevesli olduğumu biliyorum, ama bana tüm bunları hatırlatmana gerek yok. zaman, tamam mı?" Sesinde kalbimi açık bir yara gibi yakan gerçek bir incinme var.

"Demek istediğim bu değildi." Başımı sallıyorum, saçlarım yüzümü korumak için öne düşüyor. Sen sadece... sen çok iyisin, Caleb. Sen kötü adam değilsin. Bunu biliyorum ve bu durumu

çok daha kötü yapıyor çünkü öyleyim ve senin nezaketinden faydalandığımı düşünmeni asla istemiyorum.

İç çekerek buzdolabından bir şişe su aldı. "Kendinin de kötü adam olmadığını düşünmeyi hiç bıraktın mı? Bazen ilişkiler uzun sürecek şekilde kurulmaz ve kötü adam yoktur. Sadece olması gerekmeyen iki kişi."

"HAYIR." Başımı sallıyorum. "Yapmadım."

"Boşanma için seni suçlamıyorum, Salem. Şimdi bile beni sevdiğini biliyorum ama bazen bu yeterli olmuyor ve anlıyorum. Yaralı mıyım? Evet, tabii ki öyleyim. Hepsini seninle hayal ettim - bir ev, arabalar, evcil hayvanlar, çocuklar," elini başımızın üstünden eve doğru salladı, "ama benim için bu şeylerin sonu değil. O küçük kız hala üst kattaki prenses odasında uyuyor." Gülümsedi, muhtemelen burayı onun rüya alanına çevirerek geçirdiğimiz günü düşünüyordu. "Ve bir gün, doğru zaman geldiğinde başka biriyle tanışacağım." Su şişesinin kapağını ileri geri çevirerek omuz silkiyor. "Hayat Devam Ediyor. Ben kırılmadım."

"Senden sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Biliyorum. Ben de senin için aynısını istiyorum ama sırf kendini daha iyi hissetmek için benim mutluluğumu bir zaman çizelgesine koyamazsın.

Sözleri yüzüme tokat gibi çarpıyor. Ne yaptığının farkında değildim ama o tamamen haklıydı.

O mutfaktan kayıp gidiyor ve ben aile odasına gidip kanepeye uzanmadan önce merdivenlerde ayaklarının yumuşak sesini dinliyorum.

Uyku asla gelmez.

BÖLÜM 15

SALEM

Annemin garaj yoluna girdiğimde, Thayer market alışverişini yapıyor . Elini kaldırıp gözlerini güneşten koruyor. SUV'umu park ederken, dikiz aynamda Thayer'ı gördüğümde sessizce küfrediyorum. Yanıma geliyor ve pencereye hafifçe vuruyor. Pencereyi indirirken, "Avukatlar burada hoş karşılanmaz," dediğimde alay etmeme engel olamıyorum.

Bunu beklemediği belliydi. Gülmemeye çalışarak dudakları seğiriyor ama sonunda pes ediyor. Ellerini göğsünün önünde kaldırarak, "Burada yalvarmak yok. Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmak istedim."

Annem vücuduma eğiliyor. "Ne kadar tatlı. Biraz isteriz."

"Anne" diye homurdanmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Thayer kollarını kavuşturup arabama biniyor. O tam orada. Onun tanıdık kokusunu alabiliyorum. Bana açık havayı hatırlatıyor, odunsu ve engebeli. Hepsi adamım. Bana gülümsüyor. Ne yaptığını biliyor, benim alanıma giriyor ve bunu yapmaya devam edecek. Altı yıl öncesine göre rollerimiz tamamen tersine döndü ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Çok sinir bozucu olmuş olmalıyım. Bana yürüyüşe çıkmamı söylemeliydi.

"Neden bana anahtarları vermiyorsun, ben de senin için kapıyı açayım?"

"Ha." Gözlerimi kırıştırdım, afalladım.

"Anahtarlar." Yavaşça sırtıyor. "Eve."

Annem uzanıp kontağı kapatıyor. Anahtarları ona uzatır.

"Teşekkürler Thayer. Çok düşüncelisin."

Anahtarları aldı, arabamın içinden çıktı ve sarhoş edici kokusunu da beraberinde götürdü.

Bu kadar uzun zaman geçmesi gerçekten haksızlık ve hala beni varlığından sarhoş etmenin bir yolunu buluyor. Bu gücü şişirebilir ve ölümcül bir silah gibi satabilirdi. Sadece kadınlara

karşı işe yarayabilir, ama gerçek olalım, biz olmadan erkekler işe yaramaz.

Thayer kapıyı açarken arabadan indim ve kafamı boşaltmak için derin bir nefes aldım. Etrafı mantıksız bir şekilde sisli hale geliyor.

Annemi almak için arabanın etrafından dolanıyordum ama o çoktan onun kapısını çalıyor ve elini uzatıyor.

Yardım ediyor olması beni kızdırmamalı.

Ama öyle.

Beni kırdı, kalbimi paramparça etti ve şimdi geçmiş yaşanmamış gibi davranıyor.

İçeri girmesine yardım ettiği için, homurdanmamı kendime saklayarak çantasını alıp onları takip ettim.

Onu mutfak sandalyelerinden birine oturttu ve benim duyamadığım bir şeyler söyledi.

Onun burada olmasına sinirlendim. Yardım ettiğini. Benim alanımda olduğunu. Ve en önemlisi, bana hala bir şeyler hissettirmesi. Bu yüzden buraya geri dönmekten korktum. Ona karşı hislerimin hala aynı derecede güçlü olduğundan endişelendim. Görünüşe göre korkmakta haklıymışım.

Buzdolabını gereğinden fazla güçlü bir şekilde çekerek bir Diyet Kola aldım ve arkamı dönerek kutunun kapağını açtım. Thayer'ın gözleri tenekeden benim gözlerime kaydı.

"Su senin için daha iyi."

"Bana bir iki kez söylendi."

"Gerçekten daha fazla su içmelisin, Salem." Şimdi annem, gazoz sevgisi için Salem'e iftira atalım olayına katılıyor.

"Şu anda, istediğim bu. Daha kötü ahlaksızlıklarım olabilir, biliyor musun? Cinayete meyilli bir manyak olabilirim."

Thayer'ın kıkırdaması eğlenceli. "Çoğu insanın uyuşturucu bağımlısı benzetmesini kullandığını sanıyordum."

"Ben çoğu insan değilim."

Büyüyen gülümsemesini gizleyemeyerek başını eğdi. "Hayır, kesinlikle değilsin."

Annem, "Kendimi gerçekten yorgun hissediyorum," dedi. Çabucak içkimi bırakıp yanına koştum ama Thayer'ın iri vücudu beni engellediği için ona yetişemedim. "Yatmak ister misin?" diye sordum Thayer'ın arkasından, iri omuzlarının üzerinden bakmaya çalışarak ama parmak uçlarımda yükselip destek için kolunu kullanmadığım ve ona dokunmadığım sürece bu imkansız.

"Bu iyi bir fikir olabilir."

Onu yakaladım. Thayer, annemin kalkmasına yardım ederek beni kovar. Onun yanından tutunarak kendi ayakları üzerinde hareket ediyor, ama ona ihtiyaç duyduğuna dair işaretler gösterirse onu bir saniyede yakalayacağını biliyorum.

Hastane yatağına yerleşir, gözleri ağırdır. "Neden ikiniz gidip bir şeyler yapmıyorsunuz? Nasıl olsa ben uyuyacağım."

"Neden biz..." diye başladım ama Thayer araya girdi ve sözümü kesti.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyor, Allie. Sen uyu ve yakında döneceğiz. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara."

Buhar neredeyse kulaklarımdan fırlıyor.

"Yapamazsın..." Elini belime koydu ve beni annemden uzaklaştırarak mutfığa götürdü. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye çıktım.

"Neden?" Dudaklarında aptalca küçük bir sırıtişla karşılık verdi. Bunun onu eğlendirdiği her şeyden daha çok nefret ediyorum.

"Hala konuşacak çok şeyimiz var."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bunu biliyorum ama şu an bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"İçimde bu konuda hiç konuşmak istemeyeceğine dair bir his var. Neden sadece bir gezintiye çıkmıyoruz?"

"Annem-"

"Git buradan ve beni rahat bırak! Güzellik uykuma ihtiyacım var!" diye bağıyor, bizi duyarak.

Tepemde yükselen adama ters ters bakıyorum. "Güzel," diye ısırdım. "Yol göster."

Önce o dışarı çıktı ve neredeyse kapıyı çarparak kapatıp arkasından kilitleyeceğim.

Neredeyse.

Beni durduran tek şey annemin gitmemizi istemesi. Zamanının sınırlı olduğunu biliyorum, ama sürekli etrafta gezinen insanlar varken onun konumunda nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Kendisine biraz zaman ayırmasına izin verilmeli. Beni endişelendirecek olsa bile.

"Otuz dakika içinde burada olmak istiyorum." Demek istediğimi belirtmek için parmağımla garaj yolunu güçlü bir şekilde işaret ediyorum.

"Elbette." Elleri kargo şortunun ceplerinde, geri geri yürüyor. "O zaman daha hızlı yürü. Yirmi dokuz dakikamız var ve -" bileğindeki saate bakıyor "- kırk sekiz saniye kaldı."

Daha sinir bozucu biriyle tanıştığımı sanmıyorum.

"Her zaman bu kadar sinir bozucu muydun ve ben bunu göremeyecek kadar aptal mıydım?"

Yüzüne bir acı parıltısı saplandı, ancak ifadesini hızla yerine oturttu. Bu yorumun ağzımdan kaçmasına izin verdiğim için kendimi kötü hissetmeden edemiyorum. Onun yanında dilimi ısırmayı özellikle zor buluyorum.

Kamyonetinin kilidini açtı, yepyeni derinin kokusu burnuma çarptı. İçeri girmeme izin veriyor ama kapıyı hemen kapatmıyor.

"Benden nefret mi ediyorsun, Salem?" Şaka amaçlı sormuyor. O ciddi ve endişeli.

Başımı eğiyorum, sarı saçlarım yüzümü korumak için öne düşüyor. "Hayır," diye yumuşakça itiraf ediyorum. Senden asla nefret edemem Thayer.

O benim ilk gerçek aşkımdı - belki de tek aşkım.
O benim çocuğumun babası.
Ondan nefret etmek içimde yok.
Ancak bu, bunların hiçbirinin kolay olduğu anlamına gelmez.
"İyi. Bu da bir şans olduğu anlamına geliyor." Gözleri rahatlardı.
Kapıyı kapatır ve kamyonunun önünden geçer.
Ona dokunmak istemediğim için tek yorumunun gitmesine izin verdim. "Nereye gidiyoruz?"
Motoru çalıştırıyor, klimayı sonuna kadar çeviriyor.
"Dediğim gibi, arabayla gitmek için."
"Elbette." Pencereden annemin evine bakıyorum. Ön taraftaki ortanca çalıları gür ve doludur. Yanımdaki adamın bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Ama sormaya cesaret edemem.
Arabayla uzaklaşıyoruz ve çok geçmeden kasaba sınırlarının dışına çıkıp yollarda ilerliyoruz.
"Konuşmak istediğini sanıyordum," dedim aptalca.
Dudaklarını küçük bir sırtış kaplıyor. Ben de senin yapmadığını sanıyordum.
"Seninle bir arabada kilitli kaldım, konuşsam iyi olur."
Çenesine sürtüyor. "Bana bir şey söyle, son altı yıl hakkında herhangi bir şey."
Ona neden umursadığını sormak dilimin ucunda ama kelimeleri ısırdım. Savunma yapıyorum ve bu aptalca. Artık yetişkin bir kadını ve geçmişini geçmişte bırakacağıma kendi kendime yemin ettim, bu yüzden bunu gerçekten uygulamak için daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyor. Sadece onu görmek, onun yanında olmak bende çelişkili bir his uyandırıyor. Dengemin bozulmasından nefret ederim.
"Eh," boğazımı temizliyorum, "söyleyecek pek bir şey yok."
Bilirsin, bir noktada üzerine atmam gereken çocuk bombası dışında.

Seda'yı ondan sır olarak saklamak istemiyorum. Plan asla bu değildi. Ona söylemenin milyonlarca farklı yolunu hayal ettim ve hiçbirisi doğru görünmüyor. Ona söylemenin doğru bir yolu olduğunu düşünmüyorum. Sadece yapmak zorundayım.

"Bana bir şey ver. Herhangi bir şey." Onsuz hayatımı öğrenmek için neredeyse çaresiz görünüyor.

Bir süre Brooklyn'de Lauren'la yaşadım, garsonluk işi buldum. Boston'a geri döndük ve nişanlandığımızda Caleb'la bir apartman dairesinde yaşadık. Okulu bitirmesi ve avukatlık yapmaya başlaması için Kaliforniya'ya taşındık. Sonra Boston'da kaçırılmayacak kadar iyi bir iş teklifi aldı. Hepsi bu kadar." Omuz silktim, gözlerim pencereden dışarı kaydı, onun bana bakışını görmezden geldim.

"Hiç üniversiteye gittin mi?"

"HAYIR."

Peki ya işler?

Ben evde oturan bir anneydim.

"Zaman zaman bazı rastgele şeyler. Hiçbir şey gerçekten sıkışmadı.

"Sen sadece... ha." Düşünürken çenesini kaşıyor.

"Gerçekten beni engellediğini mi düşündün?"

"Sanırım tutkulu konuşmandan sonra bile, hayatında bir şeyler yapabilmen için seni serbest bırakacağımı düşünmek beni daha iyi hissettirdi."

Damarlarımda bir öfke kıvılcımı patlıyor. "Üniversiteye gitmemiş olmam ya da düzenli bir işim olmaması hayatımda hiçbir şey yapmadığım anlamına gelmez."

"Üzgünüm," sesi samimi geliyordu, "Kulağa öyle gelmesini istememiştim."

iç çekiyorum "Hayır ben özür dilerim. Konu sana geldiğinde biraz savunmacı görünüyorum."

Bana gülümsüyor, parmakları direksiyon simidinde esniyor.
"Biraz mı?"

"Tamam, çok. Üzerinde çalışacağım."

Öfken hoşuma gitti.

Ona sevgi dolu aklını kaybetmiş gibi bakıyorum. "Öfkemi beğendin mi?" ben voleybol. "Deli misin?"

Tekrar yola çıkmadan önce gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu. "Bana kızgınsan, bu hala umursadığın anlamına gelir."

Orada bir anlamı var. Yüksek belli bir şort giydiğim için çıplak olan bacaklarıma baktım. Sana kızmak istemiyorum, diye itiraf ettim fısıltıyla.

"Öyleyse neden sen?" Çenesindeki kasın tepkimi beklerken nasıl seğirdiğini fark ettim.

"Çünkü gerçeği kabul etmekten daha kolay."

Tanrı-korkunç iğrenç gerçek.

"Ve gerçek nedir?"

"Bana bunu söyletme," diye yalvardım başımı sallayarak. Yüksek sesle söylemek istemiyorum. Bu, her şeyi daha gerçek kılıyor ve beni olduğumdan daha boktan bir insan yapıyor.

"Sanırım bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var."

Gözyaşlarımı tutarak dudağımı ısırıyorum. "Seni önemsemekten hiç vazgeçmedim. Devam ettim ama kalbim gitmedi."

Kamyonu aniden yolun kenarına çeker. Aracı hızla park ederken arkamızda çakıl ve toprak birikiyor. Bana bakmak için oturduğu yerde yavaşça döndü.

"Thayer..." diye sormaya başladım ama bana düşüncemi bitirme şansı vermiyor. Bir eliyle yanağımı kavradı, ağzı bir kalp atışından daha kısa bir sürede ağzıma indi.

Beynimin karşılık vermek istediği bir saniye var.

Seni incitti! Bağırıyor, onu itmemi istiyor ama yapamıyorum. Vücudum notu almıyor. Ağzını benimkinin üzerinde hissettiğinde rahatlayarak içini çekti. Sanırım bağlantımızın

düşündüğüm kadar güçlü olmadığına kendimi ikna etmiştim ama öyleydi... öyleydi. Dünyada her türden farklı aşk var ama Thayer'la paylaştığım aşk ne zaman, ne mesafe, ne de başka bir şey tarafından kırılabilir. Aynı kıtalarda olabilirdik ve o hala bu haliyle var olacaktı.

Öpüşünü derinleştirdiğinde adı dudaklarımda bir fısıltı oldu.

Beynimin bir kısmı bunun bir rüya olduğuna inanıyor.

Bunun gerçek olmasına imkan yok.

Ama sonra envanterini çıkardım - yüzümdeki ensesindeki çizik, ellerimde buruşan gömleğinin kumaşı, yüzümdeki ellerinin sertliği - ve bunun çok gerçek olduğunu biliyorum.

Hafifçe geri çekildi, nefeslerimiz hâlâ birbirine karışıyordu.

"Buraya, bu kasabaya geri geliyorsun ve sanki hiç gitmemişsin gibi."

Gözlerimi kapatıyorum, titrek bir şekilde nefes veriyorum. "Ama yaptım."

Dili dışarı kayıyor, dudaklarını ıslatıyor. "Ama yaptın," diye yankılanıyor. Buna bir iğne takmak için geri çekilmesini bekliyorum. Buraya ikinci bir şansımız olduğunu düşünerek geri dönmedim. Bunun yerine, "Benimle çık" dediğinde beni şok etti.

"Ne?" Onu doğru duymuş olamayacağıma inanarak kekeledim.

Benimle çık, diye tekrarladı yüzümü tarayarak. "Biz... ben," diye düzeltiyor, "daha önce seninle hiçbir şeyi doğru yapmadık. Bunu değiştirelim. Benimle bir randevuya çık.

Gözlerim inatla kısılıyor. "Bana mı soruyorsun yoksa bana mı söylüyorsun?"

Gülümseyerek başını sallıyor. Saçlarının alnına düşüşünü aptalca seviyorum. Geri itmek için can atıyorum ama bunun yerine ellerimi birleştiriyorum.

Benimle çıkar mısın, Salem? Gerçek bir randevu mu?

Tereddüt ediyorum, kalbim atıyor. Ama Thayer'a verebileceğim tek bir cevap var.

"Evet."

BÖLÜM 16

TAYER

S alem sessizce vedalaşarak kamyonetimden indi ve annesinin evine doğru yürüdü. Telefonum, yeni numarasını girdiğim iletişim bilgileriyle hala yanıyor.

Hala onun ağzının tadı benimkinin üzerinde. Gülümseyerek parmaklarımla dudaklarımı ovuşturuyorum.

Kamyonetimi yoldan çekip onu öptüğümde neyin üstesinden geldiğimden emin değilim ama pişman değilim. Uzun zamandır onun tadına hasret kaldım.

Ve benimle çıkmaya evet dedi.

Bu bana umut veriyor - incinmiş olsa bile bana geri dönmenin yolunu bulabilir. Onu nasıl bir randevuya götürmek istediğime gelince, hiçbir fikrim yok. Onu bir restorana götürmek istemiyorum - bunda yanlış bir şey yok ama daha fazla çaba sarf etmek, onu düşündüğümü ve özel bir şey yapmak istediğimi göstermek istiyorum.

Kamyoneti arkamda kilitledikten sonra dışarı çıktım ve Winnie'yi çamaşır odasındaki sandığından çıkarmak için içeri girdim. Sevgili kızım beni öpmeden önce esniyor ve geriniyor. Çiş yapması için arka bahçeye çıkmasına izin verdim. Gelir gelmez aceleyle içeri girdi, benden mamasını kaptı ve yastığına daldı.

Başımı sallayarak buzdolabını açtım ve bir şişe su alıp içtim.

Salem'in hala bana karşı hisleri olduğu açık, bu hisler sadece çekicilik olsa bile. Umarım bana onunla çıkma şansı verir, bu sefer işleri doğru yaparım, bizim için bir şans olur.

Winnie'nin yanından geçerken kafasını kaşıyıp kumandayı yukarı kaydırıyorum. Televizyonu açıp kanalları dolaşıp spor kanalına

karar verdim. Bu bir golf turnuvası - pek bana göre değil ama zaten çok fazla ilgilenmeyi planlamıyorum.

Yapboz masamın yanındaki sandalyeyi çekerek oturdum ve bir parça aldım.

Beni bulmacalara ilk çeken şeyin ne olduğundan emin değilim. Çocukken bile onları yapmaktan hoşlanırdım. Aptalca bir hobi ama kimin umurunda. Ben sadece zevk aldığım şeyleri yaparım.

Winnie ağzında bir kemikle paytak paytak paytak paytak oturma odasına girdi ve ayaklarıma kapandı.

Arka planda televizyonun sesine rağmen evin içi ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Bu, son altı yıldır üstesinden gelemediğim bir şeydi. Boşandıktan sonra her zaman Forrest'a sahip olmayabilirdim ama o hayattayken sessizlik farklıydı.

Bitmeyen gevezeliğini, bana soracağı milyon bir soruyu, evin içinde koşan ayaklarının sesini özlüyorum.

Bazen kaburgalarımın arasından bıçaklanmış gibi hissediyorum, onu bir daha duymayacağımı veya görmeyeceğimi bilmek, acıyı çok gerçek hissettiriyor. O yedi yaşındaki küçük bir çocuk olarak sonsuza dek hafızamda kaldı. Şimdi on üç yaşında, gençlik yıllarının başında olacaktı. Araba kullanmayı öğrenmesine, mezun olmasını izlemesine ya da bunun ötesinde hayatında ne yapmaya karar verdiğini görmesine asla yardım etmeyeceğim.

Acımasız bir kozmik şaka gibi geliyor.

En kötüsü, onu hayal ettiğimde ve uyandığımda onun gittiğini yeniden fark etmem gerekiyor.

O öldükten sonra Krista bir çocuğumuz daha olsun diye yalvardı, yalvardı. Tekrar bir araya gelmemiz umurunda bile değildi. O sadece başka bir bebek istiyordu. Bunun onun için işleri daha iyi hale getireceğini düşündü, ama olmayacağını biliyordum ve tüm ilerlemelerini azarladım. O benim istediğim kişi değildi ve artık sevmediğim biriyle bu dünyaya bir çocuk getirmek istemedim.

Son duyduğumda yeniden evlenmiş ama bunun ötesinde bir fikrim yok ve umurumda da değil. Hayatlarımız artık ayrı.

Çok uzun zamandır sadece ben varım.

Şey, ben ve Winnie, onu unutamayız.

Yanımdaki Salem'i düşünüyorum, yakın ama çok uzakta.

Ona onunla çıkmak istediğimi söyledim ve ciddiye aldım. Yıllar önce onun benim için doğru kadın olduğunu biliyordum - şimdi onun için doğru erkek olduğumu kanıtlamalıyım.

BÖLÜM 17

SALEM

Georgia annemizle biraz vakit geçirmek için uğradı, bu yüzden ertelemeyi kendi avantajıma kullanıp koşuya çıktım. Normalde gittiğimden daha geç saatlerde ve sıcakta öldürücü ama egzersiz yapmanın bana iyi geleceğini biliyorum.

Bacaklarım beni mezarlığa götürene kadar nereye gittiğimi gerçekten bilmiyorum ya da anlamıyorum. Mezarını aradım ve güzel olduğunu düşündüğüm için yol boyunca kopardığım bir kır çiçeği elimde sımsıkı kavrayarak önünde durdum. Belki de bilinçaltım buraya geleceğimi benden önce biliyordu.

Çiçeği isminin karşısına koydum ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Parmaklarımı isminin üzerinde gezdirerek ağlıyorum, gözyaşlarım temiz mermer kaleme düşüyor. Birisi mezarına bakıyor, etrafındaki diğerlerinden daha bakımlı ve bunu yapanın Krista mı yoksa Thayer mi olduğunu merak ediyorum.

"Şimdi on üç yaşında olacaktın." Ağladıkça göğsüm titriyor. "Bir genç. Küçük bir adam." Başımı tekrar gökyüzüne doğru eğiyorum.

O öldüğünden beri her gün Forrest'i düşündüm. Onu ablasında görüyorum. Gülümsemesi ve gülüşüyle, çılgın kişiliğiyle ve

dinozorlara olan sevgisiyle. Forrest gitti, ama hâlâ toprak tarafında ondan parçalar var.

Bu kadar genç bir hayatın kısa kesilmesi adil değil.

Daha fazlasını hak ediyordu.

Kazalar olur, bu doğru, ama bu durumla başa çıkmayı hiç de kolaylaştırmıyor.

Ölüm o kadar kesin ki ve ne kadar uğraşırsak uğraşalım; ötesinde bizi neyin beklediğini gerçekten bilmiyoruz.

Seda'yı yüzme kursuna yazdığım da su kazalarının ne kadar yaygın olduğunu ve boğulmanın ne kadar sessiz olduğunu öğrendim. Bu korkunç. Yine de Seda'yı halka açık bir havuza her götürdüğümde ya da sahile gittiğimizde, telefonlarına yapışmış, sevgili çocuklarını kolayca ellerinden alabilecek korkudan bihaber ebeveynler görüyorum. Cehalet her zaman mutluluk değildir. Bazen cehalet tehlikelidir.

Bir kız kardeşin var, dedim ona, nemli yanaklarımı silerken. "Bence onu çok seveceksin. Ondan daha büyük olmana rağmen, ona karşı nazik olacağını biliyorum, seninle birlikte olmasına izin ver. Ona senin adını verdim, biliyor musun? Seda," diye fısıldadım adını varlığına, parmağımı tekrar onunkinin üzerinde gezdirerek. "Ormanın ruhu" anlamına gelir. başımı eğirim.

Hamile olduğumu öğrenmeden önce Forrest'in ölümüyle başa çıkmak yeterince zordu. Ve bebeğimi bir kez kucağıma aldığım da, bir çocuğu sonsuza dek huzura kavuşturmanın acısını hayal bile edemezdin.

"Sen iyi bir çocuksun, Forrest. En iyisi." O hâlâ buradaymış gibi konuştuğumu biliyorum ama ben onunla böyle konuşurken buradaymış gibi davranmak daha kolay. "Seni özledim." Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım ve onları taş bastırmadan önce öptüm.

Tekrar ayağa kalkarak şortumdaki çimleri silkeledim.

Şimdi geri koşmak içinden gelmiyor, bu yüzden yürümeye karar verdim.

Kahve dükkanına pit stop yaparak, kapı açıldığında neredeyse biriyle çarpışacağım sırada ona uzanıyorum.

"Ah, çok üzgünüm!" Kadın buzlu içkisini dikkatle dengeliyor. "Merhaba," diye gülümsüyor, "yine sensin. Salem değil mi?"

"Seni görmek güzel Jen."

Eczacı dükkanı sahibi gülümser. İçinde seni kendine çeken havadar bir sıcaklık var. "Umarım tuzlardan ve her şeyden hoşlanıyorsundur."

"Çok fazla. Tekrar içeri girmem gerekiyor."

"İstedğin zaman gel." Omzunun üzerinden "Umarım iyi bir gün geçirirsin" diyerek uzaklaşmaya başlar.

"Sen de."

Kahve dükkanının içinde siparişimi veriyorum ve beklerken bir masa kapıyorum. Yer, daha önce burada yaşadığım zamanki gibi görünüyor. Hiçbir şeyi değıştirdiklerini sanmıyorum, duvarlardaki sanatı bile. Kasabadan ayrıldığımdan beri hiç zaman geçmemiş gibi geliyor ve yine de başka şekillerde çok şey değışti.

Benim adım söylendiğinde, buzlu kahvemi alıp sokağa geri dönüyorum ve eve dönmek için daire çiziyorum.

Thayer bana çıkma teklif edeli birkaç gün oldu ve ona yeni numaramı vermeme rağmen ondan hiç haber almadım. Fikrini değıştirmiş olması beni endişelendiriyor, hala ona çocuk bombasını atmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştığımdan bahsetmiyorum bile. En iyi yol olduğundan emin değilim ve ona söylememe nedenimi anlayıp anlamayacağını veya denediğime inanıp inanmayacağını da bilmiyorum.

Yan kapıdan kendimi bırakarak içeri girdim ve kız kardeşimi ağlarken buldum.

"Gürcistan?" Kahvemi koydum, tezgâhın yanında adım attığı yanına gittim. "Sorun nedir?"

"Üzgünüm." Yüzünü yelpazeliyor, duygusal ve onu kontrol altına almaya çalışıyor. "Uyuyor," diye ekledi fısıltıyla. "Ben sadece..." Elleri yuvarlak göbeğine gitti. "Nasıl bebekle tanışacak kadar uzun yaşamayacağını ve bu bebeğin onu nasıl tanıyamayacağını düşünmeye başladım ve ben sadece... bu adil değil ve kızgıyım."

Ablamı kollarıma çekip ağlamasına izin verdim ve bunu göğsünden çıkardım. Hamile olmanın üstüne bunun duygularıyla baş etmeyi hayal bile edemiyorum.

"İhtiyacın olduğu kadar ağla." Onu daha da sıkı tutuyorum.

"Nasıl bu kadar iyi bir arada tutuyorsun?"

"İnan bana, değilim. Benim de anlarım var."

"Hayat çok adaletsiz ve o pek çok kez başarısız oldu." Gözlerini silmek için bir kağıt havlu alarak benden uzaklaştı. Ugh, diye inledi, bulaşmış maskarasını işaret ederek. "Ben bir karmaşayım." Burnunu çekerek destek almak için tezgaha yaslandı. "Sadece onsuz nasıl yaşanır bilmiyorum. O bizim annemiz. Telefonu kaldırıp onu arayamadığımda ne yapacağım? Ondan tavsiye iste ya da yaptığım keklerde unuttuğum malzeme nedir?"

Kollarını yavaşça ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktığından emin oldum. "Üzgün hissedeceksin. Biraz ağlayabilirsin. Sonra beni arayacaksın ve birlikte ağlayabiliriz. Ve sana her zaman hangi malzemeyi kaçırdığını söyleyeceğim.

Daha fazla bir şey söylemedi, sadece beni tekrar kucakladı, şişkin göbeği yolumuza çıktı. "Lütfen buraya geri dön. Bir daha gitmeni istemiyorum."

Elimi sırtına sürterek dudağımı ısırdım. "Düşünüyorum."

"Ne?" Şaşkınlıkla geri çekildi. "Ciddi misin?"

Başımla onayladım. "Artık buraya döndüğüme göre... Kalmak konusunda farklı hissediyorum. Ama hiçbir şeye karar verilmedi, diye uyardım onu umutlandırmak istemeyerek.

"Pekala," gözlerinde hâlâ akan yaşlara rağmen gülümsüyor, "doğru hissettiren şeyi yapmalısın, ama umarım kalırsın."

BÖLÜM 18

TAYER

park edip sıcak çikolata termosumu, öğle yemeği soğutucumu alıp mezarlığa doğru yol alıyorum. Sıcak çikolatanın tadını çıkaramayacak kadar sıcak ama buraya geldiğimde bu benim geleneğim haline geldi.

Mezar taşlarının arasından yoluma devam ediyorum. Bu noktada oğlumun mezarına gözlerim bağlı gidebileceğimden oldukça eminim. Haftada bir kez gelirim, bazen kendimi onunla gerçekten konuşmaya ihtiyaç duyarsam daha fazla.

Sevdikleriyle konuşmak için mezarlıklara gelenlerin deli olduğunu düşünürdüm. Hepsi bir avuç çimen ve taş -Forrest'in hiç yaşamadığı bir yer- ama yine de buraya gelmeyi seviyorum. Huzurlu ve kendimi ona daha yakın hissediyorum.

İşaretçisine yaklaştığımda gözlerim kısılıyor. Adının üzerinde tek bir mor çiçek var. Başımı iki yana sallayıp onu kimin bıraktığını bulmak için etrafa baktım. Çok gizemli olduğundan değil. Krista burada benim bulduğum rahatlığı bulamadığı için ziyarete gelmiyor. Bu da Salem'in muhtemelen bunu bıraktığı anlamına geliyor. Son zamanlarda da rüzgar onu uçurmadığı için.

Bunu bana ne yaptırdı bilmiyorum ama çiçeği koparıp beslenme çantama koydum. Tutma dürtüsü aptalca ama elimde değil. Bu, yüreğinin, bunca zamandan sonra bile hala oğlumu ve belki de beni umursadığının somut bir kanıtı.

Sana karşı hala hisleri olmasa seni böyle öpmezdi.

Çimlerin üzerinde rahatlayarak özensizce yaptığım fıstık ezmesi ve jöle paketini açtım.

"Nasılsın evlat?" Sandviçime atıyorum. "Keşke sesini duyabilseydim, nerede olursan ol bana bunun nasıl bir şey olduğunu söyleyebilseydin. İyi olduğunu ve ilgilenildiğini bilmek istiyorum. Bu en zor kısımlardan biri, biliyor musun? Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Ebeveyn olduğunuzda, yalnızca çocuğunuza doğru ve güvenli bir şekilde davranıldığını bilmek istersiniz, ancak şu anda bunu sizinle birlikte bilmemin hiçbir yolu yok." Termosumu kapıp kapağa biraz döküyorum. "Al bakalım evlat. Eğlence." Matarayı geriye devirip kendi yudumumu alıyorum.

"O günü kafamda defalarca oynadım, değiştirebileceğim her küçük şeyi farklı bir sonuca götürebilecek şekilde anlamaya çalıştım, ama yine de olur mu bilmiyorum." Herhangi bir fark yarattık. Bana kızmasan bile, yine de o havuza düşebilirdin." İç çekerek derin bir nefes alıyorum. "Daha kötüsü ne bilmiyorum - bir şeyleri değiştirebileceğimi ve senin hala hayatta olacağını düşünmek mi yoksa bunun kaderin acımasız bir oyunu olduğunu ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı düşünmek mi?"

Şimdi başıboş dolaşıyorum, genellikle buradayken başıma gelen şey bu. Düşüncelerimi ona kustum ve tabii ki Forrest hiçbir şey söylemiyor.

"Seni özledim. Bu kadar. Sen benim bu gezegendeki otuz yedi yıllık varlığımın en güzel yedi yılısın. Beni baba yaptın. Bir an sen öldüğünde ebeveyn olmayı bıraktığımı düşündüm ama şimdi anlıyorum ki çocuğun öldü diye ebeveyn olmayı bırakmıyorsun. Ne olursa olsun, her zaman senin baban olacağım Forrest ve diğer tarafta seninle tanıştığımda kollarını tekrar etrafımda hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Öğle yemeğimi bitirirken, ona hayatımdaki sıradan şeyleri anlattım - işte olanlar, en son izlediğim ve bana onu hatırlatan film - kaçırdığı tüm aptalca günlük şeyler.

İşe geri dönmem gerekiyor, bu yüzden çöpümü topladım ve elimi onun adının üzerine koydum.

"Seni seviyorum evlat."

Ayağa kalkıp şortumdaki kiri ve çimeni silkeliyorum.

İşe geri dönmeliyim çünkü ne olursa olsun hayat devam ediyor.

BÖLÜM 19

SALEM

Ertesi gece anneme banyo yapmasına yardım ettikten sonra - o bir duş sandalyesine oturuyor, gerisini ben hallediyorum - ve yatağa giriyorum, biraz temiz hava almak için yan kapıdan dışarı çıkıyorum ve başka bir şakayık buketi keşfediyorum.

Yaprakları inceleyerek onları alıyorum. Her biri çok hassas ve mükemmel.

Bu sefer not yok. Sonunda daha önce eklediğini okuduğumda; Güneş ışığım için.

-T

Onları tekrar yere bırakarak garaj yolunun sonuna kadar yürüdüm ve Thayer'ın evine göz attım. Güneş batmaya başlıyor ve onu bir ömür önce kurmasına yardım ettiğim ön verandadaki salıncağa otururken görüyorum.

Bir iki dakika tereddüt ettikten sonra, sonunda öndeki yürüyüş yoluna çıkıp verandaya çıktım.

Yaklaştığımı gördü ve önünde dururken gözleri beni inceledi. Ayaklarını itiyor, salıncak hafifçe sallanıyor.

"Merhaba," diyorum usulca, yaklaşımdan çekinerek.

Dudaklarında küçücük bir gülümseme dans ediyor. "MERHABA. Bana katılmak ister misin?"

Başımı salladım ve sol tarafında onunla oturmam için yeterli yer olması için yana kaydı.

Mavi ve beyaz çizgili yastık popomun altında yumuşacık. Ona sarılmak için vücudumun doğal arzusuyla savaşmalıyım. Sanki bedenim geçen onca zamanı ve onun artık özgürce dokunmak için benim olmadığını unutmuş gibi.

Ondan uzaklaşma şeklimi fark ederek tek kaşını kaldırdı. "Ben bulaşıcı değilim. Bana dokunabilirsin.

Yorumunu görmezden geliyorum. "Bana çiçek getirmene gerek yok. Ama teşekkür ederim. Güzeller."

"Beğenmene sevindim. Zaten hepsi senin için."

Kaşlarım şaşkınlıkla kısıldı, bu yorumla ne demek istediğinden tam olarak emin değildim. Bana çiçek alıp bıraktıysa, o zaman elbette benim için, ama anlayamadığım daha derin bir anlam varmış gibi hissediyorum.

"Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Tamam aşkım?" Emin değil gibi görünüyor.

"Beni neden aramadın?"

Derin bir iç çekiş göğsünü sallıyor. Benden uzağa, gökyüzünü pembeler, morlar ve portakallardan oluşan bir suluboyayla boyayan batan güneşe bakıyor.

"Bir süre kendimi istediğimi başardığıma ikna ettim. Bensiz bir hayat yaşaman için seni kendimden uzaklaştırdım ve sana kendi başına büyüme şansı vermek için kendime verdiğim sözü bozmak zayıflık olurdu. Çenesini ovuşturuyor, acı çekiyor gibi görünüyor. "Ne kadar aptal olduğumu anladığımda çok geçti."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorduğumda sesim bir fısıltıdan zar zor çıkıyor.

"Annen birkaç gün önce gitmişti, bu yüzden geri döndüğünde ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordum." Durdu ve bunu hatırlamak hâlâ canını yakıyormuş gibi alnını ovuşturdu. Bakışlarını benden ayırmaya devam ediyor, sanki gözlerimle karşılaşmak çok fazlaymış gibi. "Düğün için gittiğini söyledi. Bana kimin düğününü sorduğunu bilmiyorum ama sordum ve o

senin olduğunu söyledi. Sesi duygudan zayıflıyor. "Seni bulmaya yeni karar vermiştim - aramayı ve mesaj atmayı denedim ama sanırım o noktada numaranı değiştirmişsin. Çok geç kaldım." Sonunda bana baktı ve kahverengi gözlerinde yılların acısını, pişmanlığını ve hatta aşkını gördüm. "Hak ettiğim şey buydu."

"Her şeyin bu kadar alt üst olmasına nasıl izin verdik?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek nefesini dışarı üfledi. "Kibir bir noktada hepimizi ele geçirir. Seni ve kendimi, bensiz daha iyi durumda olduğuna ve sonunda ikimizi de incittiğine ikna etmeye çalıştım. Elleri bakıyor, parmaklarını esnetiyor. "Yine de benim için olduğunu, başka birini asla seni sevdiğim gibi sevmeyeceğimi biliyordum. Yani, burada sadece ben varım," diyerek elini evine doğru salladı, "yalnız. Bunun benim cezam olduğuna karar verdim - gerçek bir şeyin tadına bakmak ve onu ittiğim için hayatım boyunca ondan mahrum kalmak."

Sevgiyi şimdiki zamanda kullandığı gerçeğine takılıp kalıyorum. "O zaman beni hâlâ seviyor musun?"

"Seni korkutmak istemiyorum."

Başımı hızla ileri geri sallayarak, "Sadece dürüst olmanı istiyorum," diye yalvardım.

İkimiz de gerçekten ne demek istediğimizi söylememek için çok fazla zaman harcadık ve bundan bıktım. Bir şeyleri kendinize saklayarak çok fazla şey boşa harcanabilir.

"Seni sevmekten asla vazgeçmedim, Salem. Bir kez değil. Bir dakika, bir saniye bile."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Benimle gerçekten hiçbir şey yapmak istemediğini düşünmeye devam ettim ve bunca zaman...

"Biz neden böyleyiz?" Ondan daha çok göklere soruyorum.

"Hayatta her şey net değildir, Salem. Bazen işler bulanıklaşır ve biz her şeyi mahvederiz. Hepimiz insanız."

"Seni hala seviyordum ama başka biriyle evlendim. Beni geride bıraktığını ve devam etmem gerektiğini düşündüm, bu yüzden

yaptım - ve bunca zaman... tüm bu zaman boyunca. Ayağa kalkıyorum, onunla yüzleşiyorum. "Bütün bunların ne kadar berbat olduğunu görmüyor musun?"

İnan bana, biliyorum.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Biz tam bir çiftiz," diye mırıldandım.

Devam etmeye hakkın vardı, dedi yumuşak ve dikkatli bir şekilde. "Tekrar bir araya geleceğimize dair sana umut bırakmadım. Caleb'i sevdiğini biliyorum... ona geri dönmen mantıklı."

"Daha iyisini hak ediyordu."

Caleb'i sevdim, onu hala belirli bir şekilde seviyorum ama bu gerçekleri değiştirmiyor. Thayer değildi, asla olamazdı, bazı aşklar hayatta bir kez yaşanır. Tıpkı benim yaptığım gibi seçimlerini yaptığını biliyorum ama bu, onu sürüklediğim için pişman olmadığım anlamına gelmiyor. Hiç istemedim ama bunun daha iyi olduğundan emin değilim.

"Otur," diye yalvardı, kalktığım yanındaki yeri işaret ederek.

"Üşümeye başladın."

"Elbette öyleyim!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ben boktan bir insanım. Onun hayatını mahvettim."

"Hayatına devam etmen seni boktan bir insan yapmaz. Seni tanıyorum Salem ve adama karşı samimi hislerin olmasaydı onunla evlenmezdin o yüzden kendini cezalandırmayı bırak. Krista'yı sevdim ve başaramasak da onun hayatını mahvettiğimi bir an bile düşünmüyorum ya da o benimkini mahvetti. Uzun süre dayanmamız gerekmiyordu ama bu, sahip olduklarımızda değerli bir şey olmadığı anlamına gelmez. Kendini cezalandırmayı bırak."

Kendini cezalandırmayı bırak.

Sözleri, olması gerektiği gibi derinden etkili oldu ve haklıydı - Caleb'la geçirdiğim zamanın sonsuza kadar sürmesi

amaçlanmamıştı ama bu ucuz olduğu anlamına gelmez. Onu seviyordum, birlikte güzel bir hayatımız vardı.

"Kendimden o kadar çok nefret ettim ki," diye itiraf ettim sonunda yüksek sesle.

Elime uzandı ve tuttu, beni öne doğru çekti. "Durmak zorundasın."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Kendinizi affetmek her zaman kolay değildir; adım adım ilerleyen bir süreç yoktur. Kimsenin mükemmel olmadığını unutma." Diğer eliyle yanağıma hafifçe dokunuyor. "Günün sonunda hepimiz insanız ve hiçbirimiz diğerinden üstün değiliz."

Haklı olduğunu biliyorum ama söylemesi yapmaktan daha kolay. Otur, dedi tekrar, bu sefer daha yumuşaktı. "Hayat, sürekli olarak geçmişe takılıp kalmak ya da eğrlere takılıp kalmak için çok kısa. Buna sahibiz." Etrafımızdaki dünyaya el sallıyor. "Şimdi bulduk." Haklı olduğunu biliyorum ama bu durumu kolaylaştırmıyor.

Yanına yerleşip başımı omzuna yasladım ve birlikte güneşin son ışıklarının da kaybolmasını izledik.

BÖLÜM 20

SALEM

bakarken mideme bir şey oturdu.

"Bir sorun mu var?" Annem ifademin normalden endişeliye değiştiğini fark etti.

"Ah, evet, iyiyim. Bir yanlış yok." Telefonumu cebime geri koydum ve çamaşırları katlamaya geri döndüm.

"Annene laf atamazsın, Salem. Onunla çık.

Bu anne hisleri bazen gerçekten çok iyi. "Bir şey değil, gerçekten."

"Eninde sonunda onu senden alacağım." Öksürür, boğazı kurur.

"Bana da söyleyebilirsin."

Onu bırakmayacağını biliyorum. "Bir randevuya çıkma teklifi aldım. Sorun olup olmadığını görmek için bir gün ve saatte mesaj attı.

"Peki, neden bu kadar hasta görünüyordun? O iyi bir adam değil mi?"

"Öyle değil." Yığınlarıma bir gömlek ekliyorum.

"O zaman ne? Bana devam etmem için fazla bir şey vermiyorsun. Ölüyorum, zaman çok önemli."

Bir çift kesik şort alıyorum. "Keşke bunu söylemeyi kessen."

"Neden? Bu doğru. Bana bu adamdan bahset lütfen. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var."

Bana sürekli öleceğini hatırlatma ihtiyacının kendi başa çıkma mekanizması olabileceğine karar verdim. Bana pek mantıklı gelmiyor ama sanırım onu daha iyi hissettiren her neyse.

Başımı eğip, "Ben Thayer," diye fısıldıyorum.

"Thayer mi? Bitişikteki Thayer?"

Şaşırtıcı bir şekilde, sesi o kadar da şaşırmış görünmüyor. Her şeyden daha heyecanlı.

Şortları büyüyen yığına kaydırarak, "Tek ve tek," diye cevap verdim.

"O iyi bir adam ama sorun ne?"

Gözlerimden akan yaşlarla mücadele ederek tavana baktım.

"Daha çok erken," diyorum ki bu kısmen doğru.

Diğer gerçek şu ki, içime bir taş oturuyor çünkü vicdanım rahat değil, ona Seda'dan bahsetmeden Thayer'la randevuya çıkamam.

Bunun üzerime asılmasından bıktım, gerçeği ortaya koymam gerekiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ama bunların hiçbirini anneme söylemiyorum. Thayer'la olan geçmişimi bilmiyor ve ben bunu açıklamaya hazır değilim. Ona asla söyleme şansının olmayabileceğinin farkındayım ama yine söylüyorum, Thayer'a söylemeden ona gerçeği söylememin hiçbir yolu yok.

"Kalbinizi tekrar aşka açmak için asla çok erken değildir. Yapamayacağımı düşünerek o hatayı yaptım, şimdi bana bak. Kemikli omuzlarını silkiyor. "Öleceğim, asla gerçek aşkı, iyi bir adamı asla tanıyamayacağım. Siz kızlar, dükkânım ve diğer hayallerimi gerçekleştirdim ama bazen keşke birine kalbimi açma izni verseydim diyorum."

"Ben bu konuda düşüneneğim." Telefonum cebimde ağır bir yük gibi duruyor.

Teknik olarak zaten bu tarihi kabul ettiğimi biliyorum, ama şimdi bir gün ve saat verdiğine göre, çok daha gerçek.

Ama ona söylemeliyim.

Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum.

Yağmur yatak odamın pencerelerine vuruyor, ağaçlar acımasızca sallanıyor. Keşke beni uyanık tutanın yaz fırtınası olduğunu söyleyebilseydim ama değil. Düşüncelerim dönüp duruyor. Zihnimi susturmak yok.

Örtüyü geri atıp üzerime bir ceket geçirdim ve ayaklarıma eski bir parmak arası terlik giydim. Merdivenlerden aşağı kayarak ve sessizce annemin yanından geçerek kendimi kapıdan çıkardım. Sundurmanın örtüsünün altından adımımı atar atmaz yağmur yağıyor. Yan kapıya vardığımda sıırıslıklam oldum.

Bunu gerçekten yapacak mısınız?

Evet.

Yumruğumu kapıya vuruyorum. Ben de durmuyorum. Kapı açılıp diğer taraftaki adam ortaya çıkana kadar vurmaya devam ettim.

Gözlerim onu yiyor ve kendime bu anı veriyorum çünkü söylemem gerekeni söyledikten sonra benden nefret edebilir. Bunun için onu da suçlayamazdım.

Uykulu dağınık saçlarıyla önümde duruyor, istekli bakışlarını için göğsünü sergiliyor. Çok sevdiğim, göbeğinin altında

kalınlaşan, eşofmanının içinde kaybolan, gelişigüzel giymiş gibi görünen göğüs kıllarının bir tutamı var. Kafam karışmış görünerek beni de yanına alıyor. Eminim boğulmuş bir fare gibi kapıma gelse benim de aynı şekilde kafam karışırdı.

"Neden sen-"

"Girebilir miyim?" Sesim yumuşak, uçlarda çatlak.

"Evet." Geri çekilip kapıyı daha geniş açıyor. "İyi misin? Daha önce mesajıma cevap vermedin."

Kapıyı arkamdan kapatıyor ama ondan uzaklaşmıyoruz. Tekrar bu fuayede durmak garip hissettiriyor. Hiç zaman geçmemiş gibi tamamen aynı görünüyor. Altı yıl çok kısa ama aynı zamanda çok uzun.

"Ben iyiyim, ama ben... ah..." Nefesim tıkanmaya başladı. Bunu ona söylerken fazla duygusallaşmak istemiyorum. Kendimi güçlendirerek gözlerinin içine baktım ve çoktan gecikmiş kelimeleri söylüyorum. "Bunu sana söylemeden vicdanım rahat olmadan seninle çıkamam."

Başını iki yana sallıyor, gözleri kısılmış ve şüpheli. "Neyi söyle bana?"

Ellerimi birbirine kenetledim, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

Tükür, Salem.

"Bir kızım var."

Orada. Şimdi dışarıda. Geri alamam.

Bana komik bir bakış attı. "Çocuğun olduğu için kızacağımdan mı endişelendin? Benim hakkımda çok az şey mi düşünüyorsun?"

"HAYIR." Ağırlıklı bir nefes veriyorum. "Öyle değil."

"O zaman ne?" Kollarını göğsünde kavuşturup arkamızdaki duvara yaslandı.

Aramızdaki bu fazladan boşluk için minnettarım. Onun varlığıyla sarhoş olmayan havayı solumama bir saniye izin veriyor.

Bunu söylemenin iyi bir yolu olmadığını anlıyorum. Doğru kelime yok. Daha kolay veya daha iyi yapacak hiçbir şey yok.

"Hatırlıyor musun - en son seviştığımız zamanı? İçiyordun ve –" Gözleri artık kahverengiyi göremeyecek hale gelene kadar daha da kısıldı. "Evet."

Dudaklarımı ıslattım, ıslak kıyafetlerime rağmen sinirlerim omurgamdan aşağı bir ter damlası gönderiyordu. "Hamile kaldım."

"Hamile mi kaldın?" ne dediğimi anladığından emin olmak için yavaşça, dikkatlice tekrarlıyor. "Çocuğumla mı?"

"Evet." İçimde çok gergin hissettiğimde, kelimenin bu kadar keskin ve net çıkmasına şaşırdım.

Uzaklara baktı, şaşırmış bir ses onu terk etti. Neredeyse bir kahkaha, ama tam olarak değil. "Hamile?" Gözleri midemi yuvarlak ve dolu bulmasını beklermişçesine indirdi. Değil, ama karnımdaki ve kalçalarımındaki çatlaklarla eskisinden daha yumuşacık. Neden bana söylemedin?

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, kollarımı iki yanıma bırakıyorum. "Milyonlarca farklı sebep ve hiçbirisi yeterince iyi değil. Çok korkmuştum. Kendini unutana kadar içiyordun ve derin bir keder içindeydin ve ben sadece... sanırım seni bundan kurtaramazsam bir bebek nasıl olur diye düşündüm. Ayrıca bebeğimiz için numara yapmanı da istemedim. Yutkunarak ekledim, "Beni artık sevmediğini, istemediğini söyledin ve bu beni de korkuttu çünkü ya sana söyleseydim ve seni tuzığa düşürdüğümü düşünseydin?" Bu noktada saçmalıyorum, ama o zamanlar düşüncelerim böyleydi - her yerde. On dokuz yaşında korkmuş bir çocuktum, neredeyse kendim de bir çocuktum. "Sana yardım edebilecek kişinin ben olmadığımı anlayana kadar elimden geldiği kadar kaldım."

"İşte o zaman Laith'i aradın," diye boşlukları dolduruyor. "Senin hamile olduğunu biliyor muydu?"

"HAYIR. O noktada sadece Lauren.

Başını hafifçe sallayarak saçlarını çekiştiriyor. "Vay. Bu işlenmesi gereken çok şey var."

"Üzgünüm. Sana uzun zaman önce söylemeliydim. Sana bir kez mektup yazdım, sonra korktum ve göndermedim. Beni zaten reddetmiştin ve ben onu da reddetmenin nasıl bir his olacağından çok korktum.

Geri çekiliyor, neredeyse kafasını duvara çarpıyor. "Bunu yapacağımı mı düşündün?"

"Thayer," adını yavaşça söylüyorum, "Forrest öldüğünde tamamen farklı bir insana dönüştün."

Başını eğiyor ve haklı olduğumu biliyormuş gibi başını sallıyor.

"Çok üzgünüm."

Şimdi tökezleyen ben oldum. "Benden özür mü diliyorsun? Neden?"

Sıcak kahverengi gözler benimkilerle buluşuyor. "Çünkü o zamanlar senin için bir pisliktim. Seni uzaklaştırmak istedim ve sonunda yaptım ve bana en çok ihtiyaç duyduğun zaman olduğu için kendime kızmıyorsam siktir et.

"Yas tutmaya ihtiyacın vardı."

Boğazını temizliyor. "İkimiz de gerçekten işleri batırdık, değil mi?" Ona cevap vermiyorum ve devam ediyor, "Onun bir ... benim bir kızım olduğunu söyledin?" Dudaklarında küçük bir gülümseme boşluk için savaşıyor.

"Bir kızın var ve o mükemmel." Boğazımı temizleyerek ekledim, "Sana ondan bahsetmediğimi biliyorum ama sana ondan sır saklamadım. Seni ve Forrest'ı da biliyor. Kardeşinden çok bahsediyor."

"Ne... ah... onun adı ne?" Onun hakkında konuşurken tıkanıyor ve işler beklediğimden çok daha iyi gidiyor olsa da, bir şekilde bu beni daha kötü hissettiriyor. Öfkesini, bağırp çağırmasını, bana küfretmesini hak ediyorum.

"Seda," diye cevaplıyorum, ismini duyunca kendime engel olamayarak. "O mükemmel ve güzel. Komik ve yaratıcı. O her şeydir."

Çenesini ovuşturuyor, kahverengi gözleri yaşlarla dolu. "Bir resim görebilir miyim?"

"Evet." Titreyerek ıslak saçlarımı gözlerimin önünden çektim.

"Telefonumda bir milyon var."

Soğuktan titrediğimi fark etti. "Kahretsin, sana bir gömlek teklif etmeliydim."

"Sorun değil. Ben iyiyim." Tekrar titriyorum.

Gözlerini devirerek, "Yalancı," diye mırıldandı ve beni fuayede bırakarak merdivenlere yöneldi.

Çok geçmeden pamuklu bir gömlekle dönüp onu bana uzattı.

İkimiz de aynı anda, yağmurdan tamamen sıırılsıklam olmuş bir şekilde kapısına geldiğimi hatırlıyor gibiyiz. Ancak o zaman Binx yanımdaydı ve ona geçmişimi anlatarak tamamen farklı bir şey itiraf ediyordum.

"Teşekkür ederim." Alt kattaki banyoya girdim ve ıslak ceketimi ve altındaki kolsuz bluzumu çıkardım ve düz gömleği vücuduma çektim. Soğuk, ıslak kıyafetlerimin içinde bu kadar uzun süre kaldığım için meme uçlarım dik duruyor. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden gömleğinin bolluğunun onu kamufle etmesine yardımcı olacağını ummalıyım.

Elimde ıslak kıyafetlerimle banyodan çıktım, onları kapının yanına koydum ve onu oturma odasında kanepede oturmuş beni beklerken buldum.

Önünde bir şişe su ve yanında Diyet Kola duruyor.

Koltuğa oturmadan önce sodayı işaret ederek, "Sen o şeyi içemezsin," diyorum.

"HAYIR." Önce kutuya, sonra bana baktı. "Ama sen yaparsın."

"Gelme ihtimalime karşı diyet kola bulundurur musun?"

Sanki şu anda onu savunmasız görmemi istemiyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Geri döndüğünden beri."

Neden - neden bu tek hareket beni gözyaşlarına boğmak istiyor? Gazozdan bir yudum alıp yanına oturdum. Telefonumun kilidini açarak Seda'nın tüm albümlerini açtım. En baştan başlamaya karar vererek, ona hamileyken çektiğim birkaç fotoğrafı gösterdim. Gülümsemesi hüzünlü ama hüzünlü. Bunu son derece iyi idare ediyor, ama bu beni yiyip bitiren tüm suçluluk duygusunu ortadan kaldırmıyor.

İşlerin böyle bitmesini asla istemezdim.

Kesinlikle hamile kalmayı beklemiyordum. Ama yaptığımda, bizi birlikte hayal ettiğim bir an oldu. Üçümüz. Bir aile.

Yeni doğan resimlerine geçmeden önce telefonuma kaydettiğim sonogramlardan birkaçını ona gösteriyorum. Tüm fotoğraflarını telefonumda yıllara göre farklı albümlerde düzenledim, bu yüzden onu alıp gözden geçirmesine izin verdim. Zaman zaman büyüyüp değişen küçük yüzünü inceleyerek yakınlaştırıyor. Kel kafasında bir tutam sarı saç çıkınca, fiyonk takmak için ısrar ettiğimde gülüyor. Yanındaki fotoğraflardan onun büyümesini izliyorum ama bunun, onun bir bebekten yeni yürümeye başlayan bir çocuğa ve daha yeni yürümeye başlayan bir çocuğa dönüşmesini gerçekten izlemekten çok farklı olduğunu biliyorum. bir çocuk.

"O mükemmel." Geçen Ağustos'ta anaokulunun ilk gününde çekilmiş bir fotoğrafına sevgiyle gülümsüyor. "Sana benziyor."

"Ben de senden hoşlandım." Nasıl oldu bilmiyorum ama sonunda kafamı onun omzuna yasladım. "O ikimizin mükemmel karışımı."

"Seda," adını yavaşça, dikkatlice söylüyor ve sesi denemek için ağzında çeviriyor. "Bu alışılmadık bir isim. Bu senin bir soyadın mı?"

Hâlâ çıplak koluna yaslandığım için başımı hafifçe salladım. "HAYIR. Forrest'ı onurlandırmak istedim. İlk başta nasıl

yapacağımdan pek emin değildim ama bir gün isim ararken Seda geldi ve kulağa çok hoş geldi. Sonra ne anlama geldiğini okuduğumda, Forrest beni doğru yönde dürtüyormuş gibi hissettim.

"Bu ne anlama geliyor?" Hâlâ son durduğu fotoğrafa bakıyor. Pembe bir kaskla prenses bisikletinde. Caleb, eğitim tekerlekleri olmadığı için gergin olduğu için arkasından koşuyor.

"Ormanın ruhu" anlamına gelir.

Kollarında tüyler diken diken oluyor. Vay canına. Vay." Başını sallıyor, eliyle ağzını ovuşturuyor. "Bu... vay canına."

"Benzersiz olduğunu biliyorum ama o zaman onun adı olması gerektiğini biliyordum."

"Beni, Forrest'ı bildiğini söylemiştin?"

"Seni tam olarak tanımıyor ama Caleb'in onu büyütmesine ve onun babası olmasına rağmen onun da başka bir babası olduğunun farkında çünkü o iki kat özel." Buna gülümsüyor. Senin onun biyolojik babası olduğunu sadece Caleb ve Lauren biliyor. Diğer herkese, tek gecelik bir ilişki olduğunu söylememin en iyisi olduğuna karar verdim.

"Bu benden utanıyor, ha?" Bunu şakacı bir tonda söylüyor ama gözlerinde bunun sebebinin biraz da bu olabileceğine inandığını görebiliyorum.

"Sadece daha kolay görünüyordu. Hala kalbim kırıktı ve beni bir daha asla görmek istemediğine ikna olmuşum. Sanırım genç ve aptal olduğum için bu yola karar verdim. Tekrar yapabilseydim--"

"Hayatın tekrarı yoktur," diyor nazikçe. Büyük avucu dizimin üzerinden geliyor ve onu sıkıyor. "Hepimiz pişman olabileceğimiz anlarda seçimler yaparız. Burada vakit kaybetmenin ve bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok. Hayat bunun için çok kısa, çok değerli. Forrest bana bunu öğretti." Parmaklarını yüzümün yan tarafına hafifçe dokunduruyor. Bu okşamayla aralanmış dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçtı.

"Bana söylemediğini bilmek acıtmadığı anlamına gelmez. Çok acı verici. Ama verdiğimiz kararların hiçbirini değiştiremem. Bu yüzden buradan gitmeyi seçiyorum. Bu andan itibaren." Bakışlarımı tuttu, kalbim göğsümde hızla atıyordu. "Biliyor musun, sen evlendikten sonra başka bir şansımız olacağını düşünmemiştim ama var. Ayrı kaldığımız onca zaman boyunca, senin için hissettiklerim hiç azalmadı ve bu... bazen gerçekten çok ürkütücüydü - seni asla unutamayacağımı ve hayatı sensiz nasıl yaşayacağımı bulmak zorunda kalacağımı fark etmek . Artık buraya döndüğüne göre, artık birlikte bir çocuğumuz olduğunu öğrendiğime göre, bu ikinci şansı kaçırmıyorum. Seninle bir şans daha vermesi için evrene yalvarırken böyle bir şey yaptığım için aptallık etmiş olurum. Boğazını temizliyor, gözleri güçlkle bastırıldığı duygularla buğulanmış. "Forrest'i onu geri getiremeyecek şekilde kaybettim ama bu süreçte seni de kaybettim ama sen geri almak için savaşabileceğim bir şeysin." Saçımdan bir tutam alıp nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı ve parmaklarıyla yanağımı sıyırdı. "Eğer beni geri istiyorsan. Bana istediğin zaman kaybolmamı söyleyebilirsin Salem, ben de yaparım. Biliyorum uzun zaman oldu ve sen aynı şekilde hissetmeyebilirsin..."

Elimi ağzına bastırıp onu susturuyorum. "Seninle çıkmamı istediğinde evet dedim çünkü bunu istiyorum."

Elimin üzerinde gülümsediğini hissediyorum. "İyi." Sesi ellerimin arasında boğuk çıkıyor, bu yüzden susmasına izin verdim. Tekrar telefonuma baktı ama ekran kararmıştı. Hızla kilidini açıp ona geri verdim. "Onunla ne zaman tanışabilirim?"

"Ne zaman istersen. Sadece Caleb ile ayarlamam gerekiyor."

"Bir an önce onunla tanışmak istiyorum. Ama onu korkutmak istemiyorum. Başka bir babası olduğunu bildiğini söylediğini biliyorum ama bu beni tanıdığı anlamına gelmez."

"Sanırım beklediğinden daha iyi idare edecek. O akıllı bir çocuk."

"Bana bir kaç fotoğraf gönderebilir misin?"

"Hepsini sana getireceğim." Kanepenin arkasına yaslanıp ona bakmasını izledim. "Daha çok denemeliydim."

Yavaşça, fotoğraftan uzaklaşıyor. "Sana hiçbir sebep göstermedim. Hem kendini hem de onu olabileceğimi düşündüğün şeyden koruyordun. Kabul edelim Salem, sana istediğimden daha önce ulaşabilirdim. Ama yapmadım. İkimiz de pek çok hata yaptık ve burada oturup onları yeniden şekillendirmeye devam edebiliriz ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece ilerlemek istiyorum."

"Onuda istiyorum."

"İyi." Telefonumu bana geri veriyor. "Şimdi hiç mesajıma cevap vermeyecek misin?"

"Ah, doğru." Metin mesajlarımı hızla açıp bir yanıt yazıyorum. Telefonu cebinde titrer.

Gülümseyerek çantayı çıkardı ve cevabımı başıyla onayladı.

"Yarın görüşürüz."

Beni kapıya götürdü, kapıyı açtı ve ön verandaya çıkmamı bekledi. Yağmur azaldı, şimdi çoğunlukla çiseliyor. Duraksadım ve evinin kapı eşiğinde ona bakmak için döndüm.

Aramızda bir an geçiyor, tek bir yüksek sesle söylenmeden söylenen binlerce kelime.

İkinci bir şans, demişti daha önce, ama gerçekten bir şans hak ediyor muyuz?

Kafamın içindeki küçük bir ses bencilce, umarım öyledir, diye fısıldıyor.

BÖLÜM 21

TAYER

Bu haber üzerime düşerken uyuyamam .

Salem yaklaşık bir saat önce eve gitti ve ben o zamandan beri bodrumdayım.

Yumruğum tekrar tekrar çantaya saplandı, sırayla sağa sonra sola.

Ter içinde kaldım, sanki tüm düşüncelerimi ve şeytanlarımı sürgüne gönderebilecekmişim gibi.

Bir kızım var.

Salem'den bir çocuğum var.

Biz... biz bir bebek yaptık.

Ve bana asla söylemedi.

Defalarca yumruğumu çantaya vurdum. Gözyaşlarım terlerime karışıyor ve yüzümdeki ıslaklığı siliyorum.

Aklımda o küçük kızın yüzünü hayal edip duruyorum.

Gözleri benimki gibi kahverengi.

Salem için, kızım için orada olmayı o kadar çok isterdim ki.

Salem'in çocuğumuzla birlikte büyüdüğünü, doğum yaptığını ya da Seda'nın dönüm noktalarından herhangi biri için orada olduğunu görmedim. Ona geçmişimizin hataları üzerinde durmak istemediğimi söylediğimde bu bir yalan değildi, çünkü bu doğru, devam etmek ve yeni bir başlangıç yapmak istiyorum, ama bu lanet ana yuvarlanmak için ihtiyacım var.

Sadece o değil, ikimiz de hatalar ve korkunç seçimler yaptık. Bu sonuçta eşit derecede hatalı olduğumu biliyorum ve bu yüzden ona olduğum kadar kendime de kızgınım.

Bunu -öfkeyi- hissetmeme izin vereceğim ve sonra devam edeceğim.

Kendimi yorduğumda, yukarı odama çıkıyorum ve ekstra uzun bir duş alıyorum. Dışarı çıktığımda hala erken olduğu için yatağıma uzandım ve telefonumu kontrol ettim. Salem bana indirmem için fotoğraf albümleri gönderdi.

Yavaşça onlara bakıyorum, ayrıntıları ayıklıyorum ve kızım hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğreniyorum. Tüm renkleri,

ama özellikle pembeyi nasıl sevdiği gibi. Bir prenses gibi giyinmeyi ve çay partileri vermeyi ama aynı zamanda yağmurda çamura bulanarak dışarıda koşmayı nasıl da seviyor. Bale tütüsünde fotoğrafları var. Ders mi alıyor yoksa sadece giydirme mi oynuyor merak ediyorum.

Fotoğraflardan çok şey öğreniyorum ama sorularım da artıyor.

Panjurların arasından ışık sızmaya başlar. Laith, Denver'da yaşıyor, yani doğu kıyısının birkaç saat gerisinde ama uğraşmak zorunda kalacak. Onunla konuşmam gerek ve yeterince bekledim.

"Ne oluyor, adamım?" Sıraya inliyor.

"Seninle konuşmam lazım."

"Sanki..." Saate bakmalı. "Sabahın dördü."

"Salem dün gece geldi."

"Ah, ganimet ziyaretinin özetini vermek için beni şafak sökerken uyandırmıyorsun."

"Salem ganimet araması değil ve o döndüğünden beri birlikte olmadık."

Bir hışırtı var ve onun yatakta dimdik oturduğunu biliyorum.

"Yani bana o bekâr kışının henüz her şeyi bitirmediğini mi söylüyorsun? Hadi kardeşim, yatınca çok daha iyi durumda olacaksın."

"Salem hakkında böyle konuşma. O sadece... o bundan daha fazlası, tamam mı?"

Kardeşim Salem hakkında her şeyi biliyor. Tüm kanlı detaylar. Hayatımın aşkını kendimden uzaklaştırdığım için aptal olduğumu düşündü ve haklıydı. Ben dünyanın en aptal aptalıyım. Doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Daha ne kadar yas tutacağımı bilmiyordum ve sadece... onun beni böyle görmesini istemiyordum. Bizi mahvettim. O değil.

"Doğru doğru. Biliyorum. Ama saat sabahın dördü. Bana bir mola ver. Ben sabah insanı değilim."

"Bir kızım var. Salem ile. Bir çocuğumuz var."

Bir dakika sessiz kaldı ve ardından ciğerlerinden bir hava çıkışı duyuldu. "Lanet olsun."

"Bu, nasıl hissettiğimi özetliyor."

"O çocuk ne olmalı? Altı gibi mi?"

"Beş."

"Kahretsin. Çılgınca. Beni bu kadar erken aramana şaşmamalı. Bu işlenecek çok şey var. Anneme ve babama söyledin mi?"

"Yeni öğrendim. Aradığım ilk kişi sensin."

"Ah." Elini göğsüne vurduğunu duydum. "Özel hissediyorum."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek, "Aklına gelmesine izin verme," diye homurdandım.

Ah, öyleyim, diye kıkırdadı. "Kabul et, ben senin en sevdiğin kişiyim."

"HAYIR."

"Doğru, Salem'in ardından ikinci favori. Onu alacağım. Ama bir çocuk, Thayer? Koca götlü bir çocuk mu? Vay. Çılgınca.

Elimi yüzümü ovuyorum. "Sanırım şoktayım."

"Tabii ki öylesin. Bunu bunca zaman senden bir sır olarak sakladım," dedi zar zor nefes alarak. "Kabul edilmesi gereken çok şey var."

"Beni biliyor, özellikle beni değil ama Salem'in evli olduğu adamın biyolojik babası olmadığını biliyor."

Caleb'a geri dönmesi beni ne kadar incitse de, şu anda aslında herif için minnettarım. Tuhaf, biliyorum ama onu benden çalmadı. Birine en çok ihtiyaç duyduğu anda onun yanındaydı. O gençti ama benim kederimle yapamadığım şeyi yaptı - sahaya çıktı ve bir koca ve baba oldu.

"Bu senin ve Salem için ne anlama geliyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani koca götlü bir çocuğu senden bir sır olarak sakladım. Bu çok önemli bir şey."

"Öyle olmadığını söylemiyorum ama onunla bu şansı kaçırmıyorum." Laith, Salem'ile hiç tanışmadı -onunla her şeyi yeniden yapma, bu sefer doğru yapma şansım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu anlamıyor.

"Bunca zamandır ve onun için hâlâ aynı şeyleri mi hissediyorsun?"

"Evet. Evet."

Bildiğin zaman bilirsin.

O zaman biliyordum ama buna inanmama izin vermeyecektim. Hatalarından ders alman gerektiğine inanıyorum, bu yüzden yapmaya çalıştığım şey bu.

"Peki, kızının adı ne?"

Daha söylemeden gülümsüyorum. Seda.

"Bu garip bir isim."

Küçük kardeşime, "Kapa çeneni," diye homurdandım. "Güzel bir isim."

"Üzgünüm, benim hatam - sana saatin sabahın dördü olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Doğru doğru. Sabah insanı değilsin. Benim hatam."

"Onunla ne zaman tanışacaksın?"

İç çekiyorum, sinirlerim midemi tıkırdatıyor. "Bilmiyorum. Umarım yakında."

"Biliyorsun, bu erken saate rağmen bu konuşmadan değerli bir şey öğrendim."

"Ne?" Tereddütle soruyorum. Abimin ağzından ne çıkacağını asla bilemem.

"Ben kasabaya gitmeden önce her zaman bir prezervatif tak."

Bu son ifadeyle, muhtemelen uyumaya geri dönmek için aramayı bitiriyor ve ben işe hazırlanıyorum.

BÖLÜM 22

SALEM

Thayer'la randevum için geri sayım yaparak bütün gün gerginim

.

Buluşma.

Gerçek bir randevu.

Avuçlarım terlerken hiç randevuya çıkmamış gibi davranıyorum.

"Yürümeyi keser misin?" Annem keyifli bir gülümsemeyle azarlıyor. "Daha önce üzerime su döktün ve şimdi o ileri geri yürümekle halıda bir delik açacaksın." Parmaklarıyla yürüyormuş taklidi yapıyor. Cevap vermek için ağzımı açtım ama beni tekrar susturup ekledi, "Ve bir daha gitmemek için beni bahane olarak kullanmaya kalkma. Şu anda dolaylı olarak senin sayende yaşıyorum."

Geri adım atmak için zaten üç farklı kez denedim. Gitmek istemediğimden değil, kesinlikle istiyorum ama bir hemşirenin haftalık kontrolleri için uğramasına ve Georgia'nın yanında olmasına rağmen - görünüşe göre Georgia bu ziyaretleri denetlemeyi seviyor .

Ya bana ihtiyacın olursa? İddia ediyorum, hala ilerliyorum.

Oflayarak kucağındaki battaniyeyi düzeltiyor. Arka planda hafif bir romantik komedi oynuyor ama o benden daha çok ilgi gösteriyor. "Kardeşin burada benimle olacak ve inan bana, o bir havada asılı duruyor. Ayrıca, aramak veya mesaj göndermek için telefon kullanmayı biliyorum. Herkes için çok endişeleniyorsun. Dışarı çık Salem. İyi eğlenceler. İyi bir adamla iyi vakit geçir."

Ellerimi kalçalarımın altına koyarak volta atmayı bıraktım. "Olduğundan çok daha kolaymış gibi gösteriyorsun."

Gülüyor ama bu hızla öksürüğe dönüşüyor. Ona yardım edebileceğim gibi ilerliyorum ve o beni hemen el sallıyor. İyileştikten sonra, "Kolay olan şey bu - fazla düşünmek ve

beyninizi, işleri karmaşıklaştıran her olası senaryoyu gözden geçirmektir" diyor.

Tamamen haklı. Giydiğim mavi beyaz çiçekli elbiseyi ellerimi aşağı kaydırarak derin bir nefes aldım ve dağınık düşüncelerimi susturmak için elimden geleni yaptım. "İyi görünüyor muyum?"

Parmağını şaklatarak beni ileri çağırıyor. Ona doğru eğildim ve saçımdan bir tutam alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kısa parçalar, büktüğüm alçak topuzdan kaymaya devam ediyor.

Elini nazikçe yanağıma dokunduruyor, teni benimkine değişiyor ve, "Çok güzel görünüyorsun, Salem. Her zaman yaparsın."

"Senin kadar güzel değil."

Homurdandı. "Beni pohpohlamaya çalışmaktan vazgeç."

"Yalvarma değil." Yanağından öpüyorum. "İçte ve dışta tanıdığım en güzel insansın."

Doğrulduğumda, saklamaya çalıştığı gözlerinde yaşlar parlıyor.

Mutfaktaki yan kapı gıcırdayarak açılıyor ve Georgia merhaba diye sesleniyor. Çantasının yere çarptığını duydum, belki de mutfak masasıydı. Odaya giriyor, parlıyor ve tüm gülümsemeler.

"Hey anne." Olabildiğince eğilip kollarını annesinin boynuna doladı. "Küçük kardeş." Sonra bana sarılıyor. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel," diyorum ona, bunu kastederek. Annem daha uyanık ve o kadar acı çekmiyor. İsteyebileceğimiz tek şey bu, özellikle de bunun çok kısa süreceğini bildiğim halde.

"İyi misin?" Annemizin bileğine uzanıyor ve nabzını kontrol etmeyi planladığını biliyorum ama annem hemen kolunu göğsüne bastırıyor.

Georgia, hemşire bunun için var. Neden oturmuyorsun?"

Georgia dudaklarını büküyor ama ondan isteneni yapıyor. "İçecek ya da atıştırarak bir şey ister misin?" diye sordum, kendimi bir şeyle meşgul etmek isteyerek.

"Ben kendim alabilirim..." Ayağa kalkmaya başladı ama ben ona geri dönmesi için el salladım.

"Hamilesin, çalışıyorsun ve şimdiden iki çocuğun peşinden koşuyorsun. Yapabiliyorken otur.

Gülüyor, başını sallıyor ama gülümsemeden de edemiyor. O çocukları tüm kalbiyle seviyor. O gerçekten iyi bir anne. "Tamam, o zaman bana bir su ve biraz kraker getir."

Mutfakta, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için kendime birkaç derin nefes alma şansı veriyorum. Thayer'ı çok iyi tanımama ve itirafımın açık olmasına rağmen, sinirlerim her zaman yüksek. Bu çok farklı hissettiriyor. Daha önce hiç olmadığımız bir şekilde resmi. Bir randevuya çıkacağımız dünya çapında, herkes için bilgi. Sinsi bir sır değil.

Georgia'ya bir bardak su hazırlıyorum ve küçük kilerden bir paket kraker alıyorum. Gülümseyerek ikisini de benden alıyor.

Randevun için ne kadar heyecanlısın?

Ben bir şey söyleyemeden annem, "Eğer bu sana bir şey ifade ediyorsa, halıda bir yol aşınmış," diye araya girdi.

"Biriyle çıkmayalı uzun zaman oldu," diye savundum.

Merdivenlerin yanındaki küçük masanın üzerinde bir ayna var, onu bir kez daha yansımamı kontrol etmek için kullanıyorum ve başıboş saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Belki saçımı açık tutsam daha iyi bir fikir olabilirdi ama ben farklı bir şey yapmak istemişim.

Kapı zili çalıyor ve haklı bir çığlık dudaklarımdan uçarak hem annemi hem de kız kardeşimi güldürüyor.

"Ah, evet, gergin," diye kıkırdadı Georgia. "Oh hayır." Kucağına bakıyor. "Sanırım biraz işedim."

Kapıyı açmadan önce ona şakacı bir şekilde dilimi çıkardım.

Thayer orada gülünç derecede iyi görünüyor - ondan ne kadar hoşlandığımı hakkında bir fikri olsaydı gülerdi. Ya da diğer tarafa koş.

Saçına her zamankinden daha fazla çaba sarf ettiği açık, geriye taranmış ve asi değil. Sakalları kesilmiş ve düzgün. Elbisem

gösterişli olmaktan uzak olsa da fazla giyinmiş olabileceğimden endişelendim ama onu güzel bir kot pantolon ve kolları kıvrık açık mavi düğmeli bir gömlekle görmek daha iyi hissettiriyor.

"Bunlar senin için." Bir buket pembe şakayık daha uzatıyor. Hepsini nereden bulduğunu merak ediyorum. Yerel çiçekçimizde çok şey olduğunu hayal edemiyorum.

Şakayıklar evi ele geçirecek, diye gülümseyerek onu uyardım ve onları alıp kollarıma aldım. "Şanslısın, umursamıyorum."

Artık boş olan ellerini ceplerine sokarak kıkırdadı.

"İşte, onları alacağım." Ablamın kanepeden kalktığını bile fark etmemiştim. Ellerini buket için uzattı, ben de uzattım. "Siz iki çocuk şimdi iyi eğlenceler." Paytak paytak mutfığa gitmeden önce popoma bir şaplak attı.

Thayer, kafasını kapıdan içeri sokmadan önce tutmam için elini uzattı. "Onu yakında geri getireceğim, Allie."

Gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Sadece benim için ona iyi bak."

Bakışları bana kaydı, gülümsemesi büyüdü. "Yapacağım."

Kapıyı arkamdan kapatarak, garaj yolumuza taşındığı kamyonuna giderken elimi tutmasına izin verdim.

"Yanına yürürdüm. Kelimenin tam anlamıyla yanı başındasın."

"Hayır." Zorla başını sallıyor. "Bu bir randevu. Bu, seni benim evimden değil, senin evinden almamla başladığı anlamına geliyor." Kamyonunun yolcu kapısını açtı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Güvenli bir şekilde içeri girdiğimde kapıyı kapattı ve sürücü tarafına tırmanmak için kamyonun önünden dolandı. Motoru çalıştırdı ve geri vitese takmadan önce bana sırtıttı.

"Ne?" Neden bana öyle baktığını merak ederek soruyorum.

"Şu anda bir anı yapıyorum."

Onun açıklamasıyla kalbim sıkıştı. "Ben de," diye fısıldadım.

Eğilip boynumun arkasını avuçladı. "Kaçanın sen olmana izin vermeyi reddediyorum."

"Bu ne anlama gelir?" Daha bir hafta önce kamyonunda paylaştığımız öpücüğü düşünerek gözlerim dudaklarına odaklandı.

"Hayatımın geri kalanında düşündüğüm biri olmanı istemiyorum, ya eğer? Ya daha çok deneseydim? Ya sana nasıl hissettiğimi söyleseydim? Alnını hafifçe benimkine bastırmak için indirdi, nefeslerimiz aynı alanı paylaşıyordu. "Senin o olmanı istiyorum. Bu kadar. İkinci bir tahmin yok. Merak etme. Sadece kesin bir şey."

"BEN-"

"Hiçbir şey söyleme," diye yalvardı, geri çekilerek. "Bunu doğru yapmak istiyorum. Şimdi kim olduğunu öğren, seninle gerçekten çık ve zamanımı almak istiyorum.

"Neyle zaman geçireceksin?"

Dudaklarını ıslatıyor, sanki ortadan kaybolmamdan korkuyormuş gibi bana bakıyor. "Bana yeniden aşık olmanı sağlamak."

Garaj yolundan geri çekilirken buna bir şey demedim ama ona aşık olup olmadığımdan emin olmadığımı düşünmekten de kendimi alamıyorum.

BÖLÜM 23

SALEM

Thayer yerel parkın otoparkına döndüğünde şaşırdım . Tam olarak ne beklediğimden emin değilim ama bu değildi.

"Burada ne yapıyoruz?" İlk buluşmamız için neden burayı seçmiş olabileceğine dair herhangi bir işaret arayarak arkamı döndüm.

Ama her zamanki gibi görünüyor. Çok sayıda açık alan, çocuklar için ahşap bir oyun alanı ve çevre boyunca bir yürüyüş yolu.

"Piknik yapıyoruz."

"Piknik?" Aydınlanıyorum, bunu hiç düşünmemiştim.

"Başlangıçta çimenlerin arasında bir battaniyenin üzerinde yemek yemeyi planlamıştım ama dün geceki fırtına bunu mahvetti. Ama çardak var, bu yüzden işe yarayabileceğini düşündüm.

Her nasılsa, fırtınayı unutmuştum ama bu, bugün parkın neden çoğunlukla boş olduğunu ve kimsenin çimenlerin çamurlu karmaşasını riske atmak istememesini açıklıyor.

Thayer kapıyı açmak için uzanıp hızla bana baktı. "Sen orada bekle."

"Ne-"

Dışarı çıkıp kapısını kapatmadan bitirmeme izin vermiyor. Kamyonetin etrafından dolanıyor ve elini uzatarak kapımı açıyor.

"Seninle işleri doğru yapıyorum."

Kalbim takla atıyor.

Yardımlarını itirazsız kabul ediyorum. Ayaklarım yere bastığında elleri kalçalarımın gitti. Hiçbir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum. Ama acaba o da benimle aynı şeyi düşünüyor mu, benim buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Caleb'la tekrar bir araya geldiğimde hayatımın bu kısmına, ona veda etmeye kendimi zorladım. Olabileceklerimizi kaybetmenin yasını tuttum.

Ama şimdi, işte bu ikinci şansla karşı karşıyayız ve bu, beni yeniden yok etme yeteneğine sahip olmasına rağmen, geri dönemem. Sıçrayacak kadar cesursan, bazı şeyler riske değer.

Thayer arka kapıyı açar ve dolu bir sepet çıkarır -filmlerde çiftin pikniğe gittiğinde gördüğünüz gibi gerçek bir sepet- ve üzerine bir battaniye örter. Kamyonu kapatıp kilitledikten sonra elini bana uzattı ve çamurlu çimenlerin üzerinden çardağa doğru yürüdük. Planladığım sandaletler yerine bir çift Converse spor

ayakkabı giydiğim için minnettarım. Bunları daha sonra yıkamam gerekecek ama buna değer.

ardak, yanlarda sürünen iek sarmaşıkları ile beyazdır. Őehrin ortasındakiyle eőleőiyor ama daha büyük.

Elimi bırakarak sepeti yere oturttu ve battaniyeyi serdi.

"Bu iyi mi?" Thayer için alışılmadık bir şekilde kendinden biraz emin grnmyr. Normalde hiçbir şey tüylerini kabartamaz.

"Bu harika." ardağın kenarına tutunup ayakkabılarımı çıkardım, battaniyenin her tarafı çamur bulaőmasını istemiyordum. Thayer de aynısını yapıyor, ardından sepetin üstünü açarak üstü kapalı yemek tabaklarını çıkartıyor.

"Ne yaptın?" Otururken eteğimi toplayıp altıma sıkıştırıyorum.

Bir kaseyi açıp bana uzattı. "Makarna!" zevkten ağlıyorum. "İçindeki ıstakoz mu?"

Hafifçe gülüyor, sepeti karıştırırken başını eğiyor. "Evet."

"Vay canına, gerçekten dışarı çıktın. Özel hissediyorum."

"Sen." ok basit bir şekilde söylüyor, sanki zaten bilmem gereken bir gerçekmiş gibi.

Bir bıçakla birlikte bir kesme tahtasının üzerine ekmek ve daldırma yağı koyar. Kendi kasesini açmadan önce bana bir atal uzattı.

"Bu harika." Yiyeceklerin yayılmasına bakıyorum. "Her şeyi düşündün. Beni bir restorana gtrebilirdin, biliyorsun değil mi? Makarnayı çatalının etrafında döndürüyor. "Peki bunun nesi zel? Zaten birlikte bir restoranda yemek yemiőtik." Başını eğip daha kalın bir sesle ekliyor: "Her şeyden sonra sen bundan farklı bir şeyi hak ediyorsun."

Şimdi gemiőı yeniden canlandırmak içimden gelmiyor, bu yüzden bu konuda yorum yapmıyorum. Ayrıca, her şeyden sonra suskunluğunun beni incittiğini tespit ettik. Biz yetişkiniz, ikimiz de farklı seçimler yapabileceğimizi biliyoruz.

"Gerçekten, bu... şey, dürüst olmak gerekirse, mükemmel."

Çok basit, tatlı. Bunu bizim için planlarken aklına gelen düşünce her şey demek.

"Annen olmasaydı buraya, Hawthorne Mills'e geri gelir miydin sanıyorsun?"

Sorusunu düşünürken burnumu kırıstırıyorum. "Sonunda." Bir parça ekmek alıp, düşüncelerimi toparlarken kendimi meşgul etmek için onu yağa batırıyorum. "Sanırım zorunda kalırdım. Bu yerden ne kadar uzak dursam da, orası hep bana sesleniyor."

"Benim yüzümden uzak kaldın."

Bir açıklama yapıyor ama yine de cevap veriyorum. "Evet ve hayır. Her şey yüzünden burası olmaktan korktuğum bir yer haline geldi. Ve sanırım evlendikten sonra bile seni başka bir kadınla görmenin nasıl bir his olacağından korktum.

Boğazını temizliyor, yanakları pembeleşiyor. "Bu konuda..."

"Evet?" Merakla soruyorum.

"Kimseyle birlikte olmadım."

"Bir süre için?"

"Uzun bir süre." Çardaktan ağaçlara bakıp, "Senden beri yok," diye mırıldanıyor.

"Benden beri mi?" Yüksek sesle ağzımdan kaçırdım, tamamen şaşırdım. "Thayer," diye güldüm, gerçek bir mizahtan çok şoktan, "bu... şaka yapıyor olmalısın. Yani, kız kardeşimin düğününden sonraki o geceyi hatırlamıyor musun? Caleb beni eve getirdi ve sen orada bir kadınla birlikteydin. Doğru, gitti," dedim ellerimle hararetle konuşarak, "ama seni gördüm."

Başını eğdi ama gözlerinde yüzen utancı kaçırmadan önce değil. "Kötü bir yerdeydim. Gerçekten çok kötü bir yerdi ve senin görmeni umduğum için pislik gibi davranıyordum. Seni uzaklaştırmak istedim. İçimdeki tüm iyiliğin gitmiş gibi hissettiğimde sevgini benimle boşa harcamanı istemedim. Onunla geçmezdim. Asla planlamadım. Çenesini ovuşturuyor, kasları anılarla kasılıyor. "Bunca zaman boyunca herhangi bir randevuya

çıkmadığımı söylemiyorum -çoğunlukla bir tür kıvılcım hissedeceğime dair boş bir umutla- ama kimseyle seks yapmadım."

göz kırpıyorum.

Tekrar göz kırpın.

Elbette, onu doğru duymadım.

Hayatta olmaz.

Çenemi yavaşça yukarı itti. "Böyle sinekleri yakalamanı istemiyorum."

"Altı yıldır seks yapmadın mı?"

Şaşırdım. Tamamen suskunum. Hayatta olmaz. Bu bir şaka olmalı, değil mi?

"HAYIR."

"Ben... vay... vay." Bunu anlamakta zorlanıyorum ve sonra gülmeye başlıyorum, çünkü bu- "En son seks yaptığında beni hamile bırakmıştın. Gerçekten sonuna kadar gittin, değil mi?"

O bile buna kıkırdamak zorunda. Ayılma, boğazını temizler.

"Öğrendiğinde yalnız mıydın?"

Başımı sallayarak bacaklarımı tamamen açtım ve elbisemi bacaklarıma göre düzelttim. Lauren'la birlikteydim.

Gözleri battaniyeye ilişiyor. "İyi. Birinin olmasına sevindim. Korkmuş olmalısın."

"Dehşete kapıldım," diye güldüm ve şimdi bu durumda mizahı bulabildiğim için mutluyum. Bu kadar genç bir anne olmak beni çok endişelendiriyordu, özellikle de böyle bir trajedi yaşayan bir adamdan hamile kalmak. "Doğum kontrolümü hiç kaçırmadım ama Seda notu almadı. O kız doğanın bir gücü."

Gülümsüyor, gözlerinde hüznün. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Ve Caleb... sana iyi mi davrandı? Onun için iyi mi? Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz gözlerini benden kaçırdı. Caleb'i daha

önce hiç bu kadar sevmemişti, bu yüzden şimdi nasıl hissettiğini tahmin edemiyorum ama tüm bunlarla, beklediğimden daha iyi başa çıkıyor.

"En iyisi."

Kaşları çatılmış, gözleri benimkilere dönüyor. "Daha önce söylediklerini hatırlıyorum ama tekrar sormam gerekiyor, neden boşandın?"

Battaniyeyi başparmağımla işaret parmağım arasında ovuşturuyorum ve bunu atlatmam için yaptığım harekette biraz rahatlık arıyorum. Sana o zaman yalan söylemedim - kalbimi sana verdiğimde, asla tam olarak geri alamadım ve Caleb'i asla onun beni sevdiği gibi sevemeyeceğimi anladım. Bu ona karşı sonsuz bir haksızlıktı ve ben bunu yapamazdım. Bebek sahibi olmamız için hazır olduğunu söylediğinde zaten dosyalamayı planlıyordum. Seda'nın abla olmasını istiyordu ve ben sadece-" Gözlerimi kapatıyorum, köşeden haince yaşlar sızıyor. Parmaklarının nazikçe okşayarak gözyaşlarımı topladığını hissediyorum ama onları açmaya cesaret edemiyorum. Dokunuşu kayb olduğunda devam ettim. Caleb benden daha iyi bir insan ve ben yapamam... Başımı salladım. "Bir zamanlar sahip olduğum aşkı bulmayı hak ediyor, çünkü o benim yanımda olmayacak. Bence seninle hiç tanışmasaydım birlikte güzel bir hayatımız olabilirdi ama işin aslı şu ki seninle tanıştım ve bu her şeyi değiştiriyor. Ona tokat atmışım gibi irkildi. Ah, Thayer. Şimdi ona dokunmak için uzanan benim. Elimi yanağına koyuyorum, o da elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Hayatını gerçekten mahvettim, değil mi?" Bunu biraz esprili bir şekilde söylüyor ama bunun düşüncesiyle canının yandığını biliyorum.

Başımı sallıyorum. "Hayır, Thayer, kastettiğim kesinlikle bu değildi." Baş parmağımla yanağını okşayarak devam ettim. "Kırılğan, istismara uğramış bir kıza aşkın nasıl bir his olduğunu

öğrettin. Ondan önce, bunu neye dayandıracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sana aşık olmak, şimdiye kadar yaptığım en kafa karıştırıcı, her şeyi tüketen şeydi. pişman değilim Hiç sahip olmadım.

Bir nefes verir ve sanki onunla yüz pound kaybeder. "Yıllar boyunca, bana karşı ne hissettiğin konusunda çok endişelendim - sonunda senden faydalandığımı falan hissettin mi? Özellikle de tarihinle." Hüzünle başını sallıyor. "Hayatında daha fazla travmaya neden olmak istemedim."

"Güven bana Thayer..." Adını tekrar söylemeye alışabileceğimden emin değilim. "Sen başıma gelen en güzel şeylerden birisin. Pişmanlık yok." Bir parça ekmeği yağa batırıp, "Laith geldikten sonra... ne oldu? Kötü bir yerdeydin. Beni endişelendirdi. Senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi."

Yemeğini bir kenara koyar ve başını eline yaslayarak yan yatar. Alnına bir buklet düşüyor, parmaklarım onu geri itme arzusuyla seğiriyor ama ellerimi kendime saklıyorum. İşleri ağırdan almak istiyorum. Thayer ve ben... onunla çok kolay, çok doğru ve bu, gerekli olan hızda gitmeyi zorlaştırıyor.

"Çoğunlukla bana bağırdı - buna ihtiyacım vardı. Bana yer israfı olduğumu ve oğlumun hatırası için bir utanç kaynağı olduğumu söyledi." Derin bir nefes alıyor, bu kaybın acısına katlanmak her zaman zor. "İşe yaradı. Yas danışmanlığına başladım ve duygularımı daha sağlıklı yollara yönlendirmeyi öğrendim."

"Ne gibi?" Merakla soruyorum.

Yanakları pembenin en açık tonuna dönüşüyor. "El işleri... ve benzeri şeyler."

"El sanatları?" Gülümsememeye çalışarak tekrar ediyorum.

"Benim için detaylandırmak ister misin?"

Yanaklarındaki pembelik iyice kızarana kadar derinleşti. "Eh, terapistim bir şey sıkışana kadar bana bazı farklı şeyler denememi istedi."

"Gerçekten bunu senden almamı sağlayacaksın, değil mi?" Bir kelime acelesi içinde deşifre edilmesi imkansız bir şeyler söylüyor. "Ha?"

Yavaşlayarak, "Dikiş, tamam mı? Winnie için köpek fiyonkları dikmeye başladım ve bu, köpek kıyafetlerine dönüştü."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Bu oduncu görünümlü adam az önce bana köpeği için kıyafet diktiğini mi söyledi? Onu doğru duymuş olmam mümkün değil.

"Zaten hoşuma gitmeyen bir şey bulmam gerektiğini söyledi, bu yüzden marangozluk, bitkiler, bulmacalar gibi pek çok şeyi devre dışı bıraktı," diye parmaklarıyla bir şeyler işaretlemeye başladı, "kamp yapmak..."

"Kamp yapmayı sever misin?"

Açık havada Thayer'ın görüntüsü karşısında nefes nefese kalmamdan nefret ediyorum. Gömleksiz bir Thayer odun kesiyor mu? İmza. Ben. Yukarı.

Aniden kamp yapma isteğim var.

"Onu seviyorum," diyor sırtarak, gözleri parlıyor. "Ben çok giderim. Bir ara benimle gelmelisin?"

"Banyoları var mı?"

Gülümsemesi daha da büyüyor. "Ağaçlar var."

Bilerek dramatik bir şekilde iç çektim, gülümsemeye çalışarak.

"Sanırım bu işe yarayabilir."

"Cidden benimle kampa gelir misin?" Şimdi, şüpheli görünmeyi seçiyor.

"Tabii neden olmasın?" Tabağımı kenara koydum ve onun pozunu taklit ederek yan tarafıma uzandım.

"Ha. Sanırım bunun hoşunuza gidecek bir şey olmayacağını düşünmüştüm."

"Denemeden bilemezsin."

"Çocukken hiç kampa gitmedin mi?"

Buna homurdanıyorum. "Hayır kesinlikle olmaz."

"Seni bir ara götüreceğim. Şu anda annenle olmanın zor olduğunu biliyorum ama söz veriyorum bir gün gideceğiz.

"Bunu isterim."

Ve bu çılgınca, ama gerçekten yapardım.

Güneş uzakta batmaya başlıyor ve ne kadar zaman geçtiğini görünce şaşırıyorum. Thayer de öyle olmalı, çünkü doğruluyor ve tabaklarımızı toplamaya başlıyor.

"Daha geç olmadan seni eve götürsem iyi olur."

Her şeyi toplamasına yardım ettim ve çamurlu çimlerin arasından kamyonuna geri döndük.

"Bir ara Winnie'nin o fiyonklarını ve kıyafetlerini görmek istiyorum."

Başını sallıyor. "Asla yaşamayacağım, değil mi?"

"Hayır," hafifçe güldüm, "kesinlikle hayır."

Kamyonda elimi tutuyor, parmaklarımız sıkıca birbirine kenetlenmiş. Onlara bakmaya devam ediyorum, teni benim daha solgun tonuma karşı altın sarısı ve kendi kendime bir daha asla bırakmak istemediğimi düşünmeden edemiyorum.

Thayer beni garaj yoluna bırakıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Daha önce paylaştığımız öpücükten sonra bir yanım hayal kırıklığına uğradı ama onun bizimle işleri ağırdan almaya çalıştığını fark ettim.

Eve girdiğimde annemi çoktan uyurken ve Georgia'yı sandalyede oturmuş bir çift bebek patiği örerken buldum.

Ablamın böyle bir şey yapacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız. Onu ailesiyle bu kadar mutlu ve mutlu görmek beni gülümsetiyor. Dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyor.

Kapıda beni görünce sanki annemin uyuduğunu fark etmemişim gibi parmağıyla sus işareti yaptı.

"Nasıl gitti?" Sözleri ağzından çıkarıyor.

"İnanılmaz," diye karşılık verdim.

Gülümseyerek patiği çantasına geri tıkıyor. Ayağa kalkıyor, elini beline bastırıyor. Mutfağı gösteriyor, ben de onu takip ediyorum. "O kadar geç bile değil ve kaza yapmaya hazırım." Esniyor, eliyle ağzını kapatıyor. "Ama bu tarihte tam bir rapor bekliyorum, beni duydun mu?"

"Evet." Şakacı bir şekilde dilimi çıkardım. Annem nasıldı?

"Olağan." Omuz silkiyor, dudağını ısırıyor. "Fazla zamanı kaldığını sanmıyorum." Gözleri çaresizce oturma odasına fırlıyor. "Yapabildiği kadar dayanmak için mücadele ettiğini biliyorum, ama... Sanırım yakında geliyor. Benim yaptığımı yapınca bir süre sonra bunu hissetmeye başlıyorsunuz."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Bundan nefret ediyorum."

"Ben de."

Kollarımı açıyorum ve kız kardeşim bu jeste karşılık veriyor. Sıkıca tutunuyoruz, acımızda ve kederimizde birleşiyoruz. Henüz gitmemiş birinin yasını tutmak çok zor - o da geleceğini bilse bile bir bakıma ihanet gibi geliyor.

"Gitmem gerekiyor." Geri çekiliyor, parmağıyla gözlerinin altını siliyor. "Seninle yarın konuşacağım. Muhtemelen sen de uğra. Onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum."

Kapıyı açtım ve ablamın arabasına gittiğini gördüm.

Garaj yolunda durup onun uzaklaşmasını izliyorum. İçeri girmek için dönmeden önce, bir köpek tasmaşının şingirtisini duydum ve caddenin karşısında Thayer ile Winnie'yi gördüm.

Boynunda büyük pembe bir fiyonk var.

Sanki gözlerimin ağırlığını hissedebiliyormuş gibi bana baktı ve elini sallayarak kaldırdı.

Gülümsüyorum ve kalbimdeki ağırlığa rağmen bu iyi hissettiriyor.

BÖLÜM 24

SALEM

Ertesi sabah, annemle kahvaltı ettikten sonra ön verandada oturuyordum ve ona bir bomba atmam gerektiğini biliyordum. Zaten sıcak olan güne rağmen, kucağına örtülmüş bir battaniye var. Sanki hissi ezberlemeye çalışıyormuş gibi malzemeyi parmaklarının arasında ovuşturuyor. Sokağın karşısında, ön bahçede golden retriever'larıyla oynayan çocukları izliyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum ama sormak istemiyorum.

"Anne," dedim yavaşça, dikkatini çekerek. Parmaklarımı portakal suyu bardağıma daha sıkı sardım ve kendimi ona söylemek üzere olduğum şeye hazırlamaya çalıştım. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gözleri yavaşça yanındaki sallanan sandalyede oturduğum yere kaydı. "Nedir?" Meraklı ve uyanık görünüyor.

"Seda'nın Caleb'in biyolojik çocuğu olmadığını biliyorsun ama babasının kim olduğunu sana hiç söylemedim."

"Ve bana söylemek için ölüm döşeğine girmemi mi bekledin?" Eğlendi, en ufak bir kızgınlık belirtisi yok ama ben yine de kötü hissediyorum.

"Asla doğru zaman gibi gelmedi," diye itiraf ediyorum. "Aptalca biliyorum ama bununla nasıl başa çıkacağımı bildiğimi sanmıyorum. Hamile kalmak planımın bir parçası değildi ve sonra Caleb'la geri döndüm ve evlendik ve hepsi birden..."

"Hayat bir çırpıda geçer." Elimi eliyle kapattı, dışarının sıcaklığına rağmen teni dokunulamayacak kadar soğuktu. "Zaman garip, pek bir şey geçmemiş gibi hissettiriyor ama sonra aslında koca bir ömür geçtiğini anlıyorsun."

"Evet." Boşta kalan elimle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Neden şimdi anlatmak istiyorsun?"

"Çünkü asla bir sır olmamalıydı." Utançla başımı eğiyorum. "Korktum ve kızgındım ve ben sadece... Olayları olması gerektiği gibi halletmedim."

"Gençtin, Salem. Hepimiz aptalca şeyler yaparız, yaşlansak bile önemli olan senin bundan ders almandır."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak yutkunuyorum. "Benden büyük birine aşık oldum," diye başlıyorum hikayeye, "benden faydalanmadı, yemin ederim ama çok yoğundu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bir şeyleri onun bana hissettirdiği gibi hissedebildiğimi bilmiyordum. Aşkı bildiğimi sanıyordum ama o bana yanlış olduğunu bildiğimi sandığım her şeyi gösterdi." Derin bir nefes alıyorum, bu düşündüğümünden daha zor. "Sert ve hızlı düştüm. Onu unutacağımı düşünmüştüm ama asla başaramadım." Yanağımdan aşağı süzülen bir gözyaşını siliyorum. Kendime söyletiyorum, evrene yayıyorum ve gerçeğe dönüştürüyorum. "Thayer onun babası."

Uzun bir süre bana bakıyor, bakışlarını benden hiç ayırmadan. Hiçbir şey beni onun ağzından çıkacak sözlere hazırlayamazdı.

"Biliyorum."

"Bilirsin?" Nasıl bilebileceğini anlamak için bocalıyorum. "Nasıl?" Başını sallıyor. "Şey, Seda'nın babası olduğundan emin olamadım ama bir benzerlik fark ettim ve onunla ilişkinize gelince... tatlım, ben senin annenim. Sinsi davrandığını düşündüğünü biliyorum ama aslında değildin. Çok çabuk anladım."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin çünkü?"

"Çünkü mutluydun. Her şeyden sonra, neden bunu senden almaya çalışayım? Sevdim demiyorum ama anladım."

"Ve sen... ben gittiğimden beri bunca yıldır onunla arkadaşsın, neden?"

"Çünkü bir arkadaşına ihtiyacı vardı." Çok basitmiş gibi omuz silkiyor. "Ve benim bildiğimi biliyordu, bu yüzden benimle konuşurken kendini güvende hissetti."

Buna çenem düşüyor. Burada anneme bomba atacak olanın ben olduğumu sanıyordum ve tam tersi oldu. "Ne zaman öğrendi?"

"Forrest'in o yılki doğum günü."

Şaşkınlıkla sallanan koltuğa geri oturdum. "Vay. Bunu beklemiyordum."

"Ona Seda'dan ya da ondan şüphelendiğimden hiç bahsetmedim. Söylemek benim sırrım değildi."

"Ona söyledim. Artık biliyor. Onunla tanışmak istiyor." Parmaklarımı saçlarımdan geçirip nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Gerçekten bir yığın şey yaptım, değil mi?"

Bir an hiçbir şey söylemedi, hatta o kadar uzun süre bir şey söylemedi ki, belki de hiç bir şey söylemeyeceğini düşünüyorum. Ama sonra, "Hepimiz ortalığı karıştırıyoruz, Salem," diyor. Önemli olan onlarla nasıl başa çıktığımız."

Başımı indiriyorum. "İşleri düzeltmeye çalışıyorum."

"Geleceksin kızım." Elimi ovuşturuyor, beni sakinleştirmeye çalışıyor. Ölen o ama beni teselli ediyor çünkü şimdi bile anne olmaktan vazgeçemiyor. "Sana inanıyorum." Bir süre sonra sessizleşiyor ve sanırım uyuyakalabilir, bu yüzden tekrar konuştuğunda beni şaşırtıyor. "Babanın ne yaptığı hakkında konuşmadığımızı biliyorum ama bunun gibi travmalar devam ediyor. Senin için, benim için, Georgia için. Zihninizi ve yaptığınız seçimleri etkiler. Terapinin tamamen ortadan kaldıracabileceği bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bu, bazen olayları normal bir insanın yapacağı gibi ele almayacağınız anlamına gelir. Travma köklüdür ve bazen bizi nasıl etkilediğinin farkında bile olmayız."

"Hiç böyle düşünmemiştim."

"Sadece seni çok fazla etkilemesine izin verme. O adamın sana nasıl baktığını görüyorum ve sen ona bakıyorsun. Böyle bir aşk... bir daha gelmez. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Bunu kendinize bırakın - çünkü bu, travmanın başka bir etkisidir."

"Nedir?"

Üzgün bir şekilde yere bakıyor ve bence kendini düşünüyor olabilir. "Kendi kendini sabote etme. Pis ve kusurlu olduğun için bazı şeyleri hak etmediğini düşünmek."

"Anne." Babam gibi bir piçle uğraşan ve şimdi çok erken hayatının sonuna oturan yanımdaki kadın için kalbim kırılıyor.

Burnunu çekiyor, gözleri sulu. "Beni merak etme bebeğim. Ama ben gittiğimde, söylediklerimi hatırlayacağına söz ver bana."

"Söz veriyorum." Sesim yumuşak, zar zor duyuluyor. Sanki sesim benden kaçtı. Bunun hakkında konuşmaktan nefret ediyorum, kaçınılmaz olarak ölümü. Ama burada. Hepimizin yüzüne bakıyor.

Güçlü olmalısın, diyorum kendi kendime.

Yine de, her zaman kendimi bir arada tutmak zorunda olan kişi olmaktan bıktım.

Sonunda, hepimiz kırılmak zorundayız.

25. BÖLÜM

SALEM

sinirlerim her zaman dorukta. Bu ana hazırlanmak için koca bir haftam vardı, hatta Seda'ya sonunda babasıyla buluşacağını bizzat açıklamak için Boston'a geri döndüm.

"Ya kardeşim de?" Bana sormuştu ve ben de merhaba diyebilmesi için onu mezarına götüreceğime söz verdim.

Ön verandada yanımda oturan anneme, "Ellerim terliyor," diye fısıldıyorum.

"Benimki de olur."

"Anne!" Seda camını indirir ve el sallar.

Sinirlerime rağmen gülümsüyorum. O kız kafamdaki her saçma düşünceyi susturabilir. Geçen gece Lauren, aralıklı kahkahalarla

beni sakinleştirmeye çalışırken, FaceTime'da iki saatten fazla konuştum. Bana gülmeyi kesmezse birkaç ay sonraki düğününde nedimesi olmayacağım konusunda onu uyardım. İkimiz de bunun boş bir tehdit olduğunu bildiğimiz için daha çok güldü.

Seda emniyet kemerini çözüp ben ona ulaşamadan kendini arabadan indi ve kollarıma attı.

İşte benim kızım. Çocuk şampuanının kokusunu içime çekerek onu kollarıma sımsıkı sardım.

"Babam senin büyüdüğün yerin burası olduğunu söyledi. İkinizin de çatıda oturduğunuzu söyledi."

"Yaptık." Şakacı bir şekilde burnunu çimdikliyorum. "Ama sakın üstüne oturmana izin vereceğimi sanma."

Kıkırdıyor, bir daire içinde dönüyor. "Babacığım! Bana çatıyı göster!"

Caleb arabanın yanından dolanıp telefonunu pantolonunun cebine soktu. Seda'nın saçlarını karıştırırken bana hafifçe gülümsedi. "Bütün yol boyunca biz gençken hakkımızda her şeyi duymak istedi," diye açıklıyor. "Orada, tatlım." Çatıdaki noktayı ona işaret ediyor ve gülümsüyor.

"Bu çok havalı. Keşke bunu yapabilseydim."

"Ve bana kalp krizi geçirtecek misin?" karşıyım "Öyle düşünmüyorum."

Arkamda verandadaki sandalyesinde oturan annem gülüyor. Ödeşme, dedi benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Caleb, Seda'yı kollarının arasına alıyor, gözleri yuvarlak ve iri, etrafa bakınmaya devam ediyor. "Vay anne! Bakmak! O evin bir ağaç evi var!" Thayer'ın arka bahçesindeki yapıya dikkat çekiyor.

"Bu çok havalı. İçinde oynayabileceğimi düşünüyor musun?"

Caleb'in gözleri benimkilerle buluşuyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Eminim sorabiliriz." Parmaklarımı sarı saçlarının arasından geçirdim.

Uzun zamandır bu günü, onun Thayer ile tanışmasını, onun onunla tanışmasını bekledim. Bunun kaçınılmaz olduğunu her zaman biliyordum ve beni ne kadar korkutsa da ben de sabırsızlıkla bekliyordum. Ve şimdi o gün geldi.

"Lazımlığı kullanman gerekiyor mu?" diye sordu Caleb, onu tekrar ayağa kaldırarak.

"Hayır, baba." Bir hışımla gözlerini deviriyor. "Ayrılmadan önce işedim ve ikinciye de yapmak zorunda değilim, bu yüzden sorma."

Annem kıkırdar. Umarım siz ikiniz onunla gençlik yıllarına hazırsınızdır.

Caleb onu şaka yollu selamlıyor. "Güven oyu için teşekkürler, Allison."

Seda, anneme sıkıca sarılarak ön verandaya çıkıyor. "Merhaba büyükanne. Seni özledim. Kek yaptın mı?"

Hepimiz gülüyoruz çünkü tabii ki Seda'nın beyninde şekerlemeler var. "Annen ve ben biraz yapmış olabiliriz." Torununa göz kırpmıyor. "Neden gidip bir tane almıyoruz?" Biraz zorlanarak ayağa kalkmaya başlar. Ona yardım etmek için hareket ediyorum ama beni el sallıyor. Seda, Caleb ve ben onların gidişini izlerken içeri giriyor.

"İyi görünmüyor," dedi kederli bir şekilde yanımda. "Zaten ziyaret ettiğinizden çok daha kötü görünüyor."

"Biliyorum."

Sesimdeki ham acıyı duyabiliyor ve hızla kollarını bana dolayarak ellerini sırtımda aşağı yukarı ovuşturuyor. "Özür dilerim Salem." Çenesini başımın üstüne yaslıyor. "Keşke bunu daha iyi hale getirebilseydim."

"Kalan zamanımın tadını çıkarmalıyım." Bu boktan bir gerçek ve en kötü yanı, annemin her geçen gün daha çok acı çekmesi. Son günlerinde onun için herhangi bir neşe olduğundan emin değilim.

"Annemlerin yanına gideceğim. Bunun için engel olmak istemiyorum."

"Yolda değilsin." Onun kucağından geri çekiliyorum. "Seni de göndermeyeceğim. Burada olmak istiyorsan kalabilirsin."

Başını sallıyor. Boğazını temizleyerek, "Yapmasam benim için daha iyi olur sanırım" diyor.

"Elbette." Rahat olmadığı hiçbir şeyi yapması için onu zorlamayacağım. Onu Seda'dan uzaklaştırmadığımı bildiği sürece önemli olan bu.

"Hey."

Thayer'ın derin sesini duyunca ikimiz de döndük. Garaj yolunun sonunda duruyor. Elleri cebinde, gözleri merakla bizi izliyor. Ama Caleb'a bu kadar yakın durduğumu görünce kıskanç ya da rahatsız görünmüyordu.

"İçerde," dedim ona. Caleb gitmeye hazırlanıyor.

"O zaman seni yakaladığıma sevindim." Yaklaşıp eski kocamın önünde duruyor.

Caleb bana meraklı bir bakış atınca omuz silktim çünkü gerçekten neler döndüğünü bilmiyorum.

Thayer, Caleb'e elini uzatır. Eski sevgilim, zehirli olup olmadığından pek emin olmadığı bir yılan gibi ona ihtiyatla bakıyor. Tepkimi ölçmek için bana baktı. İçini çekerek uzatılan eli tuttu ve Caleb'i kucaklaması için çektiğinde sanırım ikimiz de biraz şok olduk.

Thayer, "Teşekkür ederim," diyor, bu iki kelimedede ezici bir duygu yoğunluğu var. "Onlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Caleb, Bunu senin için yapmadım, diye yanıtladı, gücenerek değil, daha çok bir açıklama olarak, bunu bizim için yaptığını hatırlatarak.

"Biliyorum ama bu minnettar olmadığım anlamına gelmez."

Caleb boğazını temizleyerek başını salladı. Sanırım biraz kafası karışmış olabilir. "Pekala... tamam... sen... rica ederim, sanırım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kadar telaşlı olması çok hoş. "Ben dışarı çıkacağım."

Arabasını işaret ediyor ve vedalaşılıyor. Thayer ve ben garaj yolunda yan yana durup onun dışarı çıkmasını izliyoruz.

"Süslü araba," diyor Mercedes'in caddede gözden kaybolmasını izlerken. "Senin de." Range Rover'ımı işaret ediyor.

"Eski hantallığımdan kesinlikle daha iyi, ama o şeye bayıldım."

Sokakta evin önüne park edilmiş olduğu yere bakıyor, sanki yeterince dikkatli bakarsa onu geri getirebilirmiş gibi.

"Sattım," diye geveledim, onunla bir kez olsun sessizliği doldurma arzusu duyarak, "Brooklyn'de buna ihtiyacım yoktu ve fazladan paraya sahip olmak mantıklıydı, çünkü ben..."

"Hamile olduğun için," boşlukları benim için doldurdu.

"Onunla tanışmaya hazır mısın?"

Kalın kirpiklerinin ardından bana bakıyor, kahverengi gözlerindeki gergin heyecan. "Evet." Küçük bir gülümseme dudaklarını süslüyor. "Evet öyleyim."

"Hadi öyleyse." Elimi ona uzatıyorum. Onu aldı, o kadar sıkı tuttu ki, sanki ben bir şamandıraydım ve o denizde sürükleniyordu, onu ayakta tutacak bir şey bulmak için çaresizdi. Sundurma basamaklarından yukarı çıkıyoruz, tel kapı açtığımda gıcırıyor.

"Anne!" Seda elinde kek ve yüzünde buzlanmayla mutfaktan koşarak gelir. "Bu benim favorim! Büyükanne bunun kurabiye hamuru olduğunu söyledi!"

Thayer'ın eli benimkinde gevşedi.

Fotoğrafları görmüş. Onun nasıl görüldüğünü biliyor. Ancak bir görüntüye bakmak ile önünüzdeki yaşayan, nefes alan kişiye bakmak arasında çok büyük bir fark vardır.

Ona hamileyken, doğum yapmadan önce Thayer ile yeniden bir araya gelebilirsem ne olacağını düşünürdüm. Dünyaya geldiğinde ona nasıl bakacağını.

Tam da şimdi hayalini kurduğum ifadeye sahipti - dünyanın en büyük sırlarından birini keşfetmiş biri gibi bir merak ve şaşkınlık ifadesi.

Neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum - nasıl bize benziyor, dünyadaki bu kadar güzel küçük ışık. O çok değerli, çocuğumuzun gözünde dünya sonsuz. Hayatta bir yerlerde her zaman iyinin olduğunu hatırlatan o.

Thayer bana bakıyor, gözleri huşu ile dolu. Ona ne diyeceğini bilmediğini söyleyebilirim.

Ancak Seda'nın yönlendirilmeye ihtiyacı yoktur. Başını yana eğerek, küçük pembe diliyle ağzının etrafındaki kremayı yalayarak, "Sen benim babam mısın? Annem bugün babamla buluşacağımı söyledi. Bana DVD'yi verdin mi? Hayır... bu doğru değil, ona ne dedin anne?"

"DNA," diye düzeltiyorum. Arkasına geçtim, yumuşak sarı saçlarını omuzlarının arkasına çektim ve yüzünü Thayer'a çevirdim. "Ve evet bebeğim. Bu o."

Thayer boğazını temizleyerek onun boyuna gelmesi için tek dizinin üstüne çömeldi. "MERHABA." İsterse tokalaşmak için elini ona uzatır.

Uzattığı eline bakıyor. Onu alması için ısrar etmiyorum. Bu onun vereceği karar. Yavaşça, dikkatlice elini sıkıyor ve elinin hızla kendi tarafına düşmesine izin veriyor.

"Annem beni doğurduğunda kötü bir durumda olduğunu ve babam olmaya hazır olmadığını söyledi."

Thayer bana kısaca baktı ve tekrar ona döndü. "Bu doğru. Kardeşinden haberin var mı?" Başını salladığında devam ediyor. "O öldükten sonra kötü bir yerdeydim. Ebeveynlerin çocuklarını kaybetmesi kolay değil."

Uzanıp küçük elini yavaşça onun yanağına koydu. "Sorun değil. Sana yardım edeceğim."

Gülümseyerek elini onun elinin üstüne koyuyor. Büyük eli altındaki küçük eli tamamen yutar. "Yapacağından eminim."

Seda tekrar Thayer'a odaklanmadan önce gözleri benimkilerle buluşuyor. "Annem çok özel olduğumu söylüyor, beni seven iki babam var. Bu doğru mu? Beni seviyor musun?"

Thayer gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Evet." Sesinin kırılma biçiminden ne kadar boğulduğunu duyabiliyorum. "Bu doğru. Seni seviyorum."

Bir ebeveynin sevgisi bu açıdan o kadar güzel ki, çocuğunuza bakıp her şeyi görebilmeniz. Babam gibi insanların nasıl var olduğunu merak etmeme neden oluyor. Sanki doğa kanunlarına aykırıymış gibi.

Diğer eliyle uzanıyor, elini onun yanağına koyduğu gibi elini yanağına koyduğunda, ona uzaklaşması veya dokunuşuna hayır demesi için bolca zaman veriyor.

Kalbim hızla atıyor ve gözyaşlarıma karşı savaşıyorum.

Manzaradan uzaklaşıp nefes almak için dışarı çıktım. Seda'nın benim yıkıldığımı görmesini ve yanlış bir şey yaptığını düşünmesini istemiyorum çünkü tam tersi. O çok nazik ve açık kalpli. O kadar çok şeye güvenip anlayabiliyor ki, onun bu özelliğini seviyorum. Kendi çocukluğumun katlandığı karanlık tarafından asla lekelenmeyecek olmasına bayılıyorum.

Verandanın basamaklarına otururken, kapının açıldığını duyduğumda omzumun üzerinden baktım. Thayer dışarı çıktı ve yanıma yerleşti.

"Neden buraya geldin? Beni takip etmene gerek yoktu."

Kollarını dizlerinin üzerine atıyor. "Biliyorum."

"Öyleyse neden yaptın?"

"Senin için endişelendim."

"Benim hakkımda?" inanamayarak gülüyorum. "Neden?"

"Sen söyle." Kolumla beni dürtüyor. "Aklınızdan ne geçiyor?"

"Kendime kızgınım," diye mırıldandım, yürüyüş yolunun etrafındaki bazı kadife çiçeklerinin yanında vızıldayan bir yaban arısını izlerken.

"Kendine kızgın mısın?" Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Neden?"

"Çünkü onu senden sakladım. Doğru değildi. Ne onun için ne de senin için."

Thayer içini çekerek dirseklerine yaslandı ve bacaklarını merdivenlere doğru uzattı. "Kızımızla geçirdiğim altı yılı kaybettim." Buna irkildim. Bağırsaklara bir yumruk ama bu bir gerçek ve bunlar her zaman duyması en zor olanlardır. "Bu çok kötü Salem ve evet, onu benden saklaman çok kötü ama yaptığımız şeyler için hepimizin kendine göre nedenleri var. Zamanda geriye gidip fikrini değiştiremem, bu yüzden işler farklı gelişir. Uğraştığımız gerçek bu ve geçmişe kızarak zamanımı boşa harcamayacağım. Döndün, Salem ve bu, çöpe atmayacağıma kendi kendime yemin ettiğim bir fırsat. Ve oradaki o çocuk? Bana göre o bir mucize. Olabileceklerle oyalanmayalım, tamam mı? İlerlemek istiyorum - bunu istiyor musun?

"Bu kadar."

"Tamam o zaman." Elini bana uzatıyor. "Üzerine titreyelim. Geçmiş geçmişe aittir ve gelecek bizimdir."

Titrek bir gülümsemeyle elimi eline koydum. "Bizim."

Eli hâlâ benimkindeyken kalkmama yardım etti ve içeri, kızımızın yanına döndük.

BÖLÜM 26

TAYER

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi spagetti, anne." Seda çatalının ucundaki köfteyi çiğniyor.

"Beğenmene sevindim tatlım." Salem, evine getirdiğim akşam yemeğinin çöp kutusundaki paket servis kaplarına bakıyor. Dudaklarım gülümseme tehdidiyle seğiriyor. Kızımızın sıfırdan yapacağı bir şeye neden restoran spagettisini tercih ettiğini merak ederek, aklının döndüğünü buradan neredeyse duyabiliyorum.

Seda, dedim dikkatini çekerek. "Favori rengin ne?"

Burnunu kırıştırıyor. "Gökkuşağı, ama annen bunun bir renk olmadığını söylüyor, yani pembe o zaman."

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Tıpkı tahmin ettiğim gibi. Bazı fotoğraflardan bile onun hakkında bir şeyler tahmin edebildiğim için kendimi iyi hissediyorum.

"En sevdiğin yemek ne olacak?"

Düşünürken dilini çıkarıyor ama karar vermesi zaman almıyor.

"Çilekli dondurma. Büyükanne, çilekli dondurman var mı?"

Büyükannesi cevap veremedi. Salem, "Zaten kek yedin, unuttun mu?" diyor.

"Akşam yemeğinden önceydi. sayılmaz."

Gölmekten omuzlarım titriyor. Salem'e yaslanırken dudaklarım kulağına değiyor. "O gerçekten benim çocuğum."

Gözleri parlıyor. "Kesinlikle."

Yemek yerken Seda'yı tanımak için sorular sormaya devam ediyorum. Bana sorular yöneltmeye başladığında gülümsemeden edemedim.

"Senin bir ağaç evin var." Boş tabağını itiyor. "İçinde oynayabilir miyim?"

Salem bana bakıyor, bu soruya nasıl tepki vereceğimi merak ediyor. Beni üzmüyor. Olursa beni mutlu eder. Bence Forrest, küçük kız kardeşinin de kendisi kadar heyecanlı olduğunu bilmek isterdi. "Elbette. Evet. Hadi bulaşıkları yıkayalım, sen de gelip kontrol edebilirsin."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor.

"Görmeni istiyorum," diye ısrar ediyorum. Masanın altında Salem'in eli dizimi bulup hafifçe sıktı.

Seda o zaman işleri yeterince hızlı temizleyemez. Zıplayarak masayı toplamaya yardım ediyor ve hatta bulaşıkları yıkamaya çalışıyor ama Salem hemen yere su sıçramaya başladığında ona yardım ediyor. Bulaşık makinesini kendi başına doldurmasına izin veriyor.

Bulaşık makinesinin kapağı kapandığında aşağı yukarı zıplamaya başlar. "Ağaç ev şimdi mi?" Gözleri Salem ve benim aramda gidip geliyor. Onlar temizlenirken Allie'nin yatağına yerleşmesine yardım ettim.

Gözlerimi ondan hiç ayırmak istemeyerek kızıma baktım. "Artık gidebiliriz."

"Tatlı." Bana gülümsüyor, elimi tutuyor. Büyük olanımın etrafına sarılmış küçük olanına şaşkınlıkla baktım.

Seda çok açık ve sevecen. Sevgisinden çekinmiyor. Utangaç olmasını, hatta belki de benden korkmasını bekliyordum. Ama o değil. Çocuklar, sandığımızdan çok daha dayanıklı ve kabul edicidir.

Salem arkasını döndü ama gözlerindeki yaşları görmeden önce değil. Umarım güzel gözyaşlarıdır.

Üçümüz yan taraftaki evime ve arka bahçeye doğru yürüyoruz. Seda etrafa bakınır, tüm detayları kavrar. Havuz başında gözleri heyecanla dolar. "Yüzmeyi seviyorum!"

Salem damarlarımda dolaşan korkuyu hissediyor.

"Bebekliğinden beri kapsamlı dersler alıyor ve su güvenliğinden anlıyor. Benim için önemliydi."

Salem'in elini tutarak hafifçe sıktım ve sessizce teşekkürlerimi kabul ettim. O da gülümsüyor ama biraz titrek ve Forrest'i düşündüğünü biliyorum. O gün sadece Krista ve benden daha fazla insanda yara izi bıraktı.

Seda önümüzden ağaç eve koşuyor. Sarı saçları dalgalı, sırtının yarısına kadar sarkıyordu. Onda kendimi görüyorum ama çoğunlukla o küçük bir Salem. Yanımdaki kadına bakınca içim ısınıyor. O, hayatında çoğu insanın bir ömür boyu katlanabileceğinden daha fazlasını yaşadı. O güçlü ve şiddetli - baştan sona bir dövüşçü. Hamileyken yanında olmayı, ihtiyacı olan adam olmayı ne kadar çok istesem de, bunu yapamayacağımı bilmekte haklıydı. En azından gerçekten değil. Bir süre rol yapabilirdim sanırım ama Forrest'in vefatından sonra uzun bir süre kendimden, hayattan o kadar dışlandım ki. Benim olması gereken tabağa başka birinin adım atmak zorunda kalmasından nefret ediyorum ama yalnız olmadığına da çok memnunum.

"Yukarı tırmanabilir miyim?" Seda, ağaç eve sabitlenmiş ve zemine sabitlenmiş merdivene tutunuyor.

"Göreyim seni." Kendi başına tırmanmasına izin verdim ama kayma ihtimaline karşı arkasında asılı kaldım.

Onu yakalamak için orada olacağım - bundan sonra ait olduğum yer orası, hayatı boyunca ona rehberlik eden kızımın yanında olacağım.

Zirveye ulaşır ve nefesini tutar. "Anne! Burada armut koltuklar var!"

Salem gülüyor, elleri şortunun arka ceplerinde. Güneş neredeyse tamamen battı, arkasında ateşböcekleri ara sıra parlamaya başladı.

"Armut koltukları seviyor."

Kaşımı kaldırdım. "Bu yüzden?"

"Evet." Başını sallıyor, bir hatıraya gülümsüyor. "Yatak odası için bir tane istedi. Hayır demeye devam ettim ama sonunda pes ettim. Okuma köşesi var ve ben de oraya koydum.

Seda girişten başını uzatıyor. "Siz yukarı geliyor musunuz?"

"Yeterince büyük," diyorum Salem'e, belki yukarı çıkmak ister.

"Elbette." Tırmanmaya başladı ve bunu yapmak istemiyorum ama kıcımdan gözlerimi ayıramıyorum. Mükemmel ve yuvarlak. Tutmak ve onu geri çekmek, onu uzun ve yavaş bir şekilde öpmek ve onunla sevişmek istiyorum. Vücudum ihtiyaçtan sızlıyor, çok uzun zaman oldu - altı yıl çok uzun - ama onunla işleri ağırdan almak istiyorum.

Salem içeri girince yukarı tırmanıyorum.

Üçümüz kalabalık ama sırtımı duvara yaslayıp bacaklarımı açmam için yeterli alan var.

Salem her şeyi anlamak için etrafına bakınıyor. Her ayrıntıyla zamanımı aldığım için inşa etmesi biraz zaman aldı, ama nasıl sonuçlandığıyla gurur duyuyorum. "Bu gerçekten güzel."

"Teşekkürler."

"Forrest buna bayılırdı."

Orman mı? Seda merakla sorar. "Bu onun ağaç evi mi? Merhaba diyebilir miyim?"

Salem parmaklarını Seda'nın sarı saçlarından geçirdi. "Forrest senin kardeşin."

"Ah. Yani, o... gitti mi?"

Salem üzgünce başını salladı. "Evet bebeğim, o gitti."

Seda zeki kahverengi gözlerini bana çeviriyor. "Kardeşimin resmini görebilir miyim? Annemin hiç yoktu."

"Elbette." Doğrulup cebimden telefonumu çıkardım ve fotoğraflarıma göz gezdirdim. "İşte burada."

Seda resmi inceler. Sence benden hoşlanır mıydı? Bana hitap ediyor, Salem'e değil.

Yapacağını biliyorum. Her zaman bir kardeş ve bir köpek istemiştir."

Gözleri parlıyor. "Bir köpeğin var mı? Kedimiz var. Yine de biraz yaşlı ve çok uyuyor. Adı Binx."

Gözlerim Salem'i buldu. Hala Binx'i var. Yarım bir gülümseme atıyor ve omuz silkiyor.

"Bir köpeğim var. Adı Winnie."

"Bu çok hoş. Onunla tanışabilir miyim?"

"Elbette."

Salem etkileşimimizi bir gülümsemeyle izliyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. Eminim bu benim için olduğu kadar onun için de duygusaldır.

"Şimdi gidebilir miyiz?"

"Eğer istersen."

"Evet."

Tırmanmak için hareket etmeye başladı ama başımı salladım.

"Önce ben gideyim."

Bu şekilde, herhangi bir sorunu olursa yardımcı olabilirim.

"Tamam aşkım." Açıklığa doğru emeklememi -evet sürünmeliyim- ve dışarı çıkmamı bekliyor. Ayaklarım yere değdiği anda, o çoktan ikinci basamağa basmıştı. Benim yardımına asla ihtiyacı olmayan bir şampiyon gibi üstesinden geliyor. "Hadi anne. Seni bekliyoruz."

Salem merdivenden inmeye başladı, ayağı sondan ikinci basamağa takıldı.

"Ah," diye ağılıyor, dengesini kaybederek.

Yine de tam oradayım, onu kollarıma alıyorum ve düşmeden önce aşağı inmesine yardım ediyorum. Kollarımda dönüyor, elleri göğsümde. İri gözleri bana bakıyor ve ben onlardaki arzuyu görüyorum - eminim o da benim gözlerimde aynısını görüyordur.

Bu kadını bana kek getirip kalbime girdiğinden beri istiyordum. Ona böyle baktığımda, sanki hiç ayrılmamışsınız gibi, hiç zaman geçmemiş gibi geliyor. Bence bir insanın sana ait olduğunu böyle anlarsın - zaman ya da mesafe aranızdaki sevgiyi azaltamazken.

"İyi misin?" diye soruyorum alnına düşen bir saç geriye atarak.

"E-Evet," diye kekeledi nefes nefese.

Onu öpme dürtüsü neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Seda olmasaydı sanırım teslim olurdum.

Acele edin çocuklar. Köpekle tanışmak istiyorum."

Salem'i tamamen ayağa kaldırdım. "Kızımız bizi çağırıyor," diyor gözlerini benden ayırmadan.

"Bunun sesini seviyorum."

Şaşkınlıkla burnunu kırııştırıyor. "Bizi çağırmasından mı?"

Başımı sallıyorum. "Bizim kızımız."

BÖLÜM 27

SALEM

Bir ağız dolusu Seda'nın saçıyla uyanıyorum .

"Ew," diye mırıldandım, yüzümün önündeki dağınık saçlardan kurtulmaya çalışarak.

Onu gece için Georgia'nın odasına koydum ama bir noktada benimle yatağa girdi ve ben de izin verdim. Yakında, teselli için bana geldiği böyle zamanlar çoktan geride kalacak. Onlara sahipken onlara değer vermek istiyorum.

Dönüp komodinin üzerinden telefonumu aldım ve ekrana baktım. Thayer ve Caleb'den bir mesaj var. Önce Caleb'inkini açıyorum.

Caleb: Sakıncası yoksa öğlen Seda'yı alırım.

Bir cevap yazıyorum.

Ben: Sorun değil.

Sonra Thayer'in mesajını açıyorum.

Thayer: İkinizi kahvaltıya alıp Forrest'in mezarını ziyaret edebilirim diye düşündüm. Dün gece uğramak istediğinden bahsetmiştin. Kötü bir fikirse sorun değil.

Esnememi bastırarak, omzumun üzerinden onun uyuyan suretine baktım.

Ben: Bu harika bir fikir. Şimdi uyandım. Benim de Uyuyan Güzel'i ayağa kaldırmam gerekiyor.

Thayer: Acele etmeyin.

Ben: Caleb onu 12 gibi alacak.

Cevabı bu kez biraz daha uzun sürüyor.

Thayer: Tamam.

Telefonumu tekrar yerine koyarak yataktan kalktım ve banyoya gittim. İşeyip dişlerimi fırçalıyorum, sonra sessizce anneme bakmak için aşağı iniyorum. Banyoya girmesine yardım ettikten ve günlük kıyafetlerini giydikten sonra tekrar kalkıp Seda'yı uyandırıyorum.

Uyumak istiyorum, diye homurdandı yastığa daha sıkı tutunarak.

"Kahvaltı yapmaya gideceğiz ve kardeşinin mezarını ziyaret edeceğiz."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Gerçekten mi?"

"Gitmek istediğini söylemiştin. Bu hala doğru mu?"

Ayık bir şekilde başını salladı. Burnuna hafifçe vurarak, "Ben duş alacağım, o yüzden tekrar uyuma," diye uyardım.

Kıkırdıyor, kıpırdanıyor. "Yapmayacağım."

"İstersen giyin de büyükannenle konuş."

"Tamam aşkım!" Gülümseyerek örtüleri tekmeliyor. Odamdan gece çantasının olduğu Georgia's'a koşuyor.

Hızlı bir duş alıp dışarı çıktım ve kendimi bir havluya sardım. Kırpiklerime biraz rimel sürüyorum ve dudaklarıma parlaticı sürüyorum. Giyinip Seda ve annemi kontrol etmem gerektiğinden başka bir şeye vaktim yok.

Şort ve kırmızı bir atlet giydikten sonra ayaklarıma bir çift beyaz spor ayakkabı geçiriyorum. Saçlarım duştan ıslak, bu yüzden ayrılana kadar açıkta kurumaya bırakmaya karar verdim. Sonra tekrar bir topuz haline getireceğim.

Aşağıda Seda'yı annemin hastane yatağının yanında otururken buluyorum. İkisi de boyuyor ve sessizce konuşuyorlar. O tatlı anı yakalamak için telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekerken kendime engel olamıyorum.

"Anne!" Seda beni görünce ağlıyor. "Gitmeye hazır mıyız? Açım. Çikolatalı ve şuruplu pankek istiyorum ve —"

Heyecanına gülüyorum. "Bir nefes al kızım."

Duruyor, derin bir nefes alıyor. "Büyükanne, bizimle geliyor musun?"

Annem başını sallıyor. "Hayır tatlım. Bu sefer değil."

Ah, bu çok kötü. Ama sorun değil, sana bir şey getireceğim."

Annem elini hafifçe okşuyor. "Bunu sen yap tatlım."

"Döndüğümde boyamaya devam edebilir miyiz?"

"Eğer istiyorsan tabi."

Mutfağa girerken, "Baban öğlen Boston'a dönmen için seni alacak," dedim. Annem için bir yoğurt açıp haplarını bir kaseye koyuyorum. Bu noktada çoğunlukla ağrı kesiciler, sadece elinden gelenin en iyisini hissetmesini sağlamaya çalışıyorum.

Ah, adamım. Burayı beğendim," dedi odaya geri döndüğümde.

"Geri geleceksin. Merak etme."

Annem hapları yoğurtla birlikte alıyor ve ben sessizce geri kalanını yemesi için onu teşvik ediyorum.

İstemediğini söyleyebilirim ama buna mecbur.

Yoğurt kabı boşaldığında onu atıyorum ve Thayer'a hazır olduğumuza dair bir mesaj gönderiyorum.

"Yakında döneceğiz anne. Kendin gibi davran. Georgia yaklaşık on beş dakika içinde burada olacak.

İç çekti. "Siz ikiniz bana tek başınıza güvenmiyorsunuz, değil mi?"

Güldüm, başının tepesini öptüm. "Hayır, yapmıyoruz."

Boyadığı sayfayı inceliyor. "İyi bir kahvaltı yap."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum."

Seda anneannesine elinden geldiği kadar sarılır. "Seni seviyorum büyükanne!"

"Seni seviyorum fıstık." Annem yanağından öpüyor.

Seda'nın elini tutarak ön verandaya çıkıyoruz. Georgia yandan geleceği için kapıyı kilitledim.

"Anne?"

"Evet bebeğim?" Anahtarlarımı çantama bırakıyorum.

"Büyükanne neden ölmek zorunda? Ağabeyim neden ölmek zorundaydı?"

Beş yaşında bir çocukla bu konuşmayı yapmak zordur. Ona yalan söylemek istemiyorum ama anlayacağı şekilde açıklamalıyım.

Yere çömelip kollarını nazikçe ellerimin arasına aldım. "Hayat Güzeldir." Saçlarını alnından geriye doğru taradım. "Çiçek tarlalarında koşuyor, yazın kelebekleri, kışın dilinizde kar taneleri yakalıyor. Ölüm hayatın başka bir parçasıdır. Her birimiz için kaçınılmaz. Büyük ekolayzır." Dikkatle dinliyor, söylediğim her kelimeyi anlıyor. "Ölüm bu kadar korkutucu bir şey olarak görülmek zorunda değil. Her bir nefesimizin, her kalp atışımızın," göğsünü işaret ettiğimde elini küt küt atan kalbinin üzerine koyduğunda, "sevgiyle anılacak bir hediye" olduğunu hatırlatan güzel bir şey.

Karşımda duruyor ve söylediklerimi düşündüğünü biliyorum.

"Yani, büyükanne için mutlu mu olmalıyım?"

"Anlamalısın - ölüm korkutucu, özellikle geride kalanlar için. Kaybetmenin hüznünü ve acısını yaşıyoruz."

"Ya büyükanne?"

"Eminim ölmek istemiyor ama artık acı çekmeyecek."

"Öyleyse," dudaklarını ileri geri kıvrıdı, "o zaman ölüm hayattan daha güzel, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun tatlım?"

"Şey, bir yuhalama alıyorum ve hissediyorum. Ağlıyorum ve üzüldüyorum. Ama ölüm onu alıp götürüyor, bu yüzden o kadar da kötü olamaz."

ona gülümsüyorum. "Bu, olaylara bakmanın harika bir yolu."

Verandadan inip elini tuttum ve bitişikteki Thayer'ın evine yürüdüm. Evinden çıkıyor. Saçları duştan ıslanmış, kulaklarının etrafında kıvrılmış. Bir çift haki kargo şortu ve yeşil bir gömlek giymiş. Ona bakarken bile midemde kelebekler uçuşuyor.

"Hanımlar kahvaltıya hazır mısınız?" Kamyonetinin kilidini açmak için anahtarlığındaki düğmeye basıyor.

"Evet! Evet!" Seda hoplayıp zıplıyor. "Ben çikolata parçacıklı, şuruplu ve krem şantili krep istiyorum ve..." Zıplamasını durdurmak için elimi nazıkçe elinin üzerine koydum. Kıkırdıyor, bana gülümsüyor. "Üzgünüm."

Thayer her şeye sırtlıyor, bizi izlerken gözleri parlıyor. "Krep, anladım."

"Ah, vur," alnıma bir şaplak attım, "araba koltuğunu kapmama izin ver." Yan eve yürümek için döndüm ama Thayer beni durdurdu.

"Zaten halledildi." Arka yolcu kapısını açtı ve neredeyse benim arabamdakine tamamen benzeyen bir yükseltici koltuğu ortaya çıkardı. Bunun dışında parlak pembe. Arabamın iç mekanına uyan bir tane seçtim ama Thayer, Seda'nın en sevdiği rengi seçti - gökkuşağından sonra ikinci favorisi.

Bir araba koltuğu için ağlamayacağım! Kendime uyarıda bulunuyorum.

"Vay canına. Tamam aşkım. Bunu ne zaman aldın?"

"Dün gece." O kadar gelişigüzel söylüyor ki, sanki gece geç saatlerde dışarı çıkıp Seda'ya bütün bir yükseltici koltuk almamış gibi. Şeylerin şemasında çok küçük bir şey, ama her şey demek.

Acele edin çocuklar. Açım." Seda arkaya tırmanıyor ve koltuğuna oturuyor. Kemerini bağladı ama benim her zaman yaptığım gibi Thayer kemerleri sıkarak onun güvende olduğundan emin oldu. Arabanın kapısını kapatıyor ve beni orada durmuş ona bakarken bulduğunda tek kaşını kaldırıyor. "Ne? Ben yanlış bir şey mi yaptım?"

"HAYIR." Yavaşça başımı sallıyorum. "Her şeyi doğru yapıyorsun. Bu kadar sinir bozucu olan da bu."

Kollarını göğsünde çaprazlayarak gülüyor. "Sinir bozucu? Nasıl yani?"

"Çünkü başka kimse onunla boy ölçüşemez," diye mırıldandım arabaya binmek için etrafından dolanarak.

O kadar kolay gitmeme izin vermiyor. Sıcak eli bileğimi kavradı ve göğsüne çarpına kadar beni döndürdü. "Ben bunları o amaçla yapmıyorum. Senin lütfun için... rüşvet vermeye asla kalkışmam. Başımı sallarken, bileğimi saran elinden gözlerimi alamıyorum. "Bunu biliyorum, Thayer."

Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerinde görüyorum.

O beni seviyor. Beni hala eskisi kadar seviyor. Hiç değişmedi ama söylemeyecek çünkü kendini tekrar hayatıma sokmayacak.

"Gitsek iyi olur," dedim anı bozarak ve kolumu nazikçe onunkinden çekerek. "Seda acıktı."

Başını sallayıp, "Tamam," diye mırıldanarak arkasını döndü.

Lokantaya giderken ikimiz de sessizdik ama Seda, Thayer'a okulu ve en iyi arkadaşı Maddy hakkında hikayeler anlatarak bizi eğlendiriyor. Ona verdiği her ayrıntıyı ezberleyerek her kelimeyi alıyor.

Thayer lokantanın arkasına park eder. Seda hemen kendini çözer, kapıya uzanır ama kapıda çocuk güvenlik kilitleri vardır, bu yüzden dışarı çıkamaz.

"Aç susam," diye inledi, kapıyı açmaya zorlayarak. "Karnımda krep istiyorum!"

Ayık bir tavırla Thayer'ı uyarıyorum, "Acıktığı zaman o bir canavar."

"Acil durum Snickers'ımı yemem çok kötü."

"Çikolatalı pankek lütfen!" Kapı kolunu tekrar sallıyor.

Onu sefaletinden kurtararak kamyonundan indim ve kapısını açtım. Aşağı iniyor, kaçmaması gerektiğini bildiği için yanımda kalıyor.

Thayer kamyonu kilitledi, üçümüz lokantaya girdik. Burası küçük bir kasaba olabilir ama burası her zaman meşgul. Birkaç kişi bize bakıyor ve muhtemelen burada neler döndüğünü anlamaya çalıştıklarını biliyorum.

Yakında kasabanın her yerinde sadece şehre yeni dönmediğim ve Thayer'ın on dokuz yaşında aşk çocuğum olduğu söylenecek. Bu, en azından önümüzdeki beş yıl boyunca kasabanın dedikodu kotasını dolduracak.

Siz oturun, böylece Thayer bizi arkadaki bir kabine götürüyor. Bir tarafa kayıyor ve Seda'nın benimle karşısına oturmasını beklediğini biliyorum ama Seda onun yerine onun tarafını seçiyor. Gözleri şaşkınlıkla ondan bana kaydı.

Karşılarında yerimi alıyorum ve bunun zihnimde fotoğraf çektiğim anlardan biri olduğunu biliyorum. Yan yana ne kadar mükemmel göründüklerini unutmak istemiyorum.

"Buradan biri bana çikolatalı pankek getirebilir mi?" Seda, neredeyse tüm binanın duyacağı kadar yüksek sesle sorar. Zaten bakmıyor olsalardı, şimdi bakarlardı.

"Seda, istediğimiz şeyleri böyle istemeyiz."

"Ah, lütfen'yi unuttum. Üzgünüm."

Başımı sallıyorum, bunu unutmakta haklı ama ben daha çok onun iç sesini kullanmayı düşünüyordum.

"Peki, peki, sana iyi bak. Gözlerimi bir daha asla Salem Matthews'a dikmeyeceğimi düşündüm.

Burada her zaman en sevdiğim garson olan Darla'ya gülümsedim. "Merhaba nasılsın?"

"İyiyim." Başını salladı, gözleri üçümüzün etrafında zıpladı. "Bu senin mi?" Seda'yı işaret ediyor.

"Evet." Gururla sırtıyorum. "O benim."

"Ve... Caleb'in?" Bu küstahça bir soru, aslında biraz kaba ama onun kötü bir niyeti olmadığını biliyorum. Küçük kasabalardaki insanlar böyledir - sizin işiniz herkesin işidir.

"Biyolojik olarak demek istedin sanırım?"

"E-evet?" Bunu bir soru olarak kekeliyor.

"O zaman cevap hayır. Thayer," ona elimi salladım, "onun biyolojik babası. Herkesin bilmesi gerekiyorsa, yakın zamana kadar bunun farkında değildi. Caleb onun da babası, onu o büyüttü ve hepsi bu."

Bu insanlardan korkmayı reddederek çenemi dik tutuyorum.

Karşımdaki Seda'nın dudakları hüsrarla şişti. "Bütün bu yaşlı insanlar neden babamın kim olduğunu umursuyor? İki babam var çünkü hepinizden iki kat daha özelim. Şimdi çikolatalı kreplerimi alabilir miyim?"

Ve onun bu ifadesiyle, insanlar yemeklerine ve kahvelerine döndükçe lokantadaki ses yükseliyor. İnsanları yerlerine koymayı Seda'ya bırakın.

28. BÖLÜM

TAYER

Lokantadaki durum pek iyi değildi ama Salem her şeyi yaptığı gibi bunu da bir şampiyon gibi halletti.

Hepimiz doyunca, Seda'nın Forrest'in mezarı için çiçek toplamasına izin vermeleri için kızlarımı yerel çiçekçiye götürüyorum. Tüm güzel çiçeklere heyecanla bakmasını bekliyorum ama Seda'nın beklediğimi nadiren yaptığını

öğreniyorum. Bunun yerine, küçük dükkânı sessizce dolaşıyor, her çiçeğe dikkatlice bakıyor ve dokunmamaya dikkat ediyor.

Salem yanımda, "Gülüyorsun," dedi. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

Başımı ona doğru eğerek, "Şanslı bir piç olduğumu söylüyorum. Kızlarımla kahvaltı etmeliyim - ve buna bayılıyorum. Kızlarım, diye tekrarlıyorum, Salem kızarınca gülümsemem büyüyor.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırır. "Senin olduğumu düşünüyorsun, ha?"

"Düşünmek? Hayır bebeğim, biliyorum. O zaman biliyordum ve şimdi biliyorum - benim senin olduğum gibi sen de benimsin. Sana sahip değilim, ama sen benim için mükemmel bir uyumsun - kaçırdığımı bilmediğim yapboz parçasısın.

Gözleri yumuşadı, dudakları yumuşak, utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. Söylediklerimi beğendi ve her kelimedede ciddiye aldım.

İleride Seda bir demet çiçeği işaret ediyor. "Bunlar."

Bu, Salem'in Forrest'in mezarına bıraktığından şüphelendiğim, ayçiçekleri, okaliptüs ve küçük mor kır çiçekleriyle dolu hazır bir buket.

Demetleri alıp kasaya götürüyorum. "Bunları alacağız."

Parasını ödedikten sonra, saklanması için Seda'ya teslim ediyorum.

Salem kenarda durup kızımızla konuşmamı izliyor. Gözlerinde suçluluk duygusunu, her şeyi gerçekten mahvettiği endişesini görebiliyorum. Keşke onun için bu düşüncelerden kurtulabilseydim. Çünkü daha önce ne olursa olsun, artık buradayız.

Caleb'in geçmişi var ama benim geleceğim var. Benim için önemli olan tek şey bu.

"Haydi hanımlar, fazla zamanımız yok."

Kamyonuma geri yükleniyor, mezarlığa giden kısa mesafeye ilerliyoruz. Lokantada beklediğimden daha uzun süre kaldık ve Caleb öğlen Seda'yı alacağı için zamanında döndüğümüzden emin olmak istiyorum. Çocuğumu başkasına vermem gerektiğini bilmek beni rahatsız ediyor ama Caleb'in ayağına basmak istemiyorum. Uzun vadede ilişkimizi samimi tutmanın daha iyi olduğunu biliyorum.

Mezarlıkta Seda kamyondan iner ve metanetle orada durur. "Burası sessiz," diye fısıldıyor.

"Mezarlıklar neredeyse her zaman sessizdir. Sanırım bu yüzden buraya son dinlenme yeri diyorlar."

Hmm, diye mırıldandı. Salem uzanıp Seda'nın araba koltuğuna uzanıyor ve çiçekleri alıp ona uzatıyor. "Onları tutabilir misin?" Küçük kızım bana soruyor. "Benim küçük ellerim için çok büyükler." Ellerini havaya kaldırıyor, parmaklarını oynatıyor.

Salem'den çiçekleri alıyorum, Seda elini benim boş elime, diğerini de annesinin eline koyunca şaşırdım.

Seda beni tanımıyor -en azından pek tanımıyor- ama o kadar açık sevgi dolu bir kalbi var ki, şefkat göstermekten çekinmiyor.

Yeni biçilmiş çimenlerin arasında üçümüz el ele yürüyoruz. İleride Forrest'in mezarını görüyorum ve Seda'ya gösteriyorum.

"Şuradaki. Bu senin kardeşin."

Bana büyük kahverengi gözleriyle baktı - benim gözlerim. Buna alışabileceğimden emin değilim.

Sence benden hoşlanır mıydı? Bunu zaten daha önce sormuştu. Aklını kurcalayan bir soru olmalı.

"Senin gibi küçük bir kız kardeşi olmasını çok isterdi biliyorum."

Sonunda mezar taşına vardığımızda, "Keşke onu tanısaydım," dedi yumuşak bir sesle. Ellerimizi bıraktı ve homurdanarak çiçekleri benden aldı. "İşte, Forrest." Çiçekleri mezarın yanına koyar. "Bunları senin için seçtim. Çok güzeller. Umarım beğenirsiniz." Seda, bunu doğru yapıp yapmadığını sorgular gibi

destek istercesine bize bakıyor. Başımı salladığımda devam ediyor. "Dinozorları severim, annem senin de onları sevdiğini söylüyor. Çok havalı. Bulunduğunuz yerde televizyon var mı? Muhtemelen bilmiyorsun, ama yaparsan bu şov var –"

Salem ve ben birkaç adım ötedeki çimenlere oturup Seda'ya ağabeyiyle konuşması için yer verdik. Bacaklarımı uzatıyorum, Salem bana bacaklarımızın değeceği kadar yaklaşıyor ve başını omzuma yaslıyor.

Bu... bir rüya gibi geliyor.

Onun asla benim olmayacağına dair kaderimi kabul ettim ama evren bize bir şans daha verdi ve bunun her zaman bizim olmamız gerektiği için olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Oldukça harika, ha?" Soruyu sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı.

Küçük kızımızın Forrest'la bağdaş kurmuş oturup sanki yanındaymış gibi hararetli bir şekilde sohbet etmesini izlerken gülümsedim.

"O mükemmel."

Döndüğümüzde Caleb'in parlak Mercedes'i garaj yolunda duruyor. Bunun beni sinirlendirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bu konuda olgun bir eşek yetişkin olmam gerekiyor.

"Babacığım!" Seda arka koltuktan heyecanla ağlıyor.

Göğsümde küçük bir acı hissediyorum çünkü bu heyecan bana göre değil. Ben de onun gibi kazanmalıyım.

Kamyonetimi evimin önündeki caddeye park ediyorum. Caleb, dışarı atladığında Seda'yı kucaklayarak yürür.

İşte benim kızım. Onu döndürüyor.

Seda'yı ne kadar sevdiğini gördüğüm için hayal kırıklığım bir nebze olsun eriyor. Onu gerçekten kendisininmiş gibi seviyor - bu birçok insanın yapabileceğinden daha fazlası.

Onu yere bıraktı ve bana dönerek elini uzattı. "Nasıl gidiyor?"

Dün onlara baktığı için teşekkür ederek onu gafil avladığımı biliyorum, çünkü kabul edelim, o üniversiteye giden bir gençken tam olarak onun en büyük hayranı değildim. Ama sanırım ikimiz de elimizden gelenin en iyisini yapmaya ve bu konuda terbiyeli olmaya çalışıyoruz.

"İyiyim." elini sıkıyorum. "Gecen nasıldı?"

"Güzel," diye gülüyor. "Annem beni gördüğüne çok sevindi." Tam zamanında döndüğümde Salem'in gözlerini devirdiğini görüyorum. Caleb, "Annem Salem'den hoşlanmıyor," diye açıklıyor.

Salem oflar. "O kadar ciddi olmadığımızı düşündüğünde benden gayet hoşlandı. Ama o yaz son sınıftan sonra benden ayrılmadığın zaman korktu. Bana baktı ve "O, bırakamayan erkek annelerden biri," diye bitirdi.

Caleb bu kez daha güçlü gülüyor. "Hatalı değilsin."

Salem devam ediyor, "Caleb'in Seda'yı kendisine alması kesinlikle hoşuna gitmedi."

Caleb, Seda'nın omuzlarını hafifçe sıkar. "Kaybı, çünkü bu, tüm ülkedeki en harika kız." Onu tekrar kaldırıp döndürüyor. Seda'nın kıkırdamaları havayı doldurur. Onu geri bıraktığında, "Son birkaç yıldır ailemi pek görmedim, bu yüzden biraz çaba göstermeye çalışıyorum ama bu kolay değil" diyor.

Salem ona anlayışlı bir şekilde gülümser.

"O böyle olduğu için üzgünüm."

Caleb omuz silkiyor. "Olma, değişebilir. Her neyse," Seda'nın kafasına hafifçe vuruyor, "gitmeye hazır mısın?"

"Evet! Target'a gidebilir miyiz? İstedğim yeni bir prenses oyuncağı var ve –"

"Ben bu konuda düşüneceğim."

Salem bana, "Duracak. O, onun istediği her şey için enayi.

Hey, diye kıkırdadı Caleb, Bunu duydum.

"Pekala, bu doğru." Salem saçlarını topuz yaptığı topuzdan aşağı saldı ve tam bir sapık olmalıyım çünkü omuzlarının etrafında sallanan saçları bile beni tahrik ediyor.

Ya da belki de gerçekten sevişmeye ihtiyacım olduğundandır.

Altı yıl bekar olmak için uzun bir süre ama dürüst olmak gerekirse onu tekrar görene kadar o kadar da kötü görünmüyordu. Şimdi, yirmi dört yedide azgınlığım. İş sitelerine gafla gitmek biraz garip ve açıklaması zor.

"Ben gidip onun çantasını alayım, böylece yolunuza devam edebilirsiniz."

"Anladım zaten. Georgia beni içeri aldı ve ben yine de annene veda etmek istedim.

"Tamam." Eğilip kollarını Seda'ya açar. "Güle güle benim küçük munchkinim."

Seda, kollarını Salem'in omuzlarına dolayarak ona dalar. "Seni seviyorum anne. Seni çok özleyeceğim."

Salem gitmesine izin verir ve parmaklarını kaldırır. "Bu kadarı ne kadar? Bu kadar?"

"Daha fazla yok!" Seda kıkırdar. "Bu kadarı gibi." Kollarını genişçe açıyor.

Salem onu tekrar kendine çeker ve yüzünü Seda'nın boynuna gömer. "Seni seviyorum bebeğim."

"Bende seni seviyorum anne. Şimdi bırak gideyim. Beni eziyorsun."

Salem ayağa kalkarak onu serbest bırakır. "Gitseniz iyi olur, trafiği kaçırmazsınız."

Caleb gözlerini deviriyor. "Her zaman trafik vardır."

Güler. "Bu doğru."

Eğilip Seda'ya "Uslu ol. Umarım yakında geri gelebilirsin."

Hevesle başını salladı. "Tekrar ağaç eve gitmek istiyorum. Bu eğlenceliydi."

"Geri döndüğünde söz veriyorum ağaç evde istediğin kadar oynayabilirsin."

"Mükemmel! Sağol baba!"

Ondan bir kucaklama veda beklemiyordum ama küçük kollarını boynuma doladı ve beni sıktı.

Kahretsin, boğuluyorum.

Vedalaştıktan sonra, Caleb onu arabaya bindiriyor, o geri çekilip giderken ben ve Salem kaldırımdan izliyoruz. Araba gözden kaybolmadan önce kornasını çalıyor.

Salem derin bir iç çekti. "Onu şimdiden özledim. Sanki bir uzvumuz yokmuş gibi."

Sadece Seda'yı değil Forrest'i de düşünerek, "Biliyorum," diye mırıldandım.

Gözleri sempatiyle doldu, şüphesiz şimdi Forrest'ı düşünüyordu.

Eli benimkine gidiyor ve hafifçe sıkıyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Yapmak zorunda değil. Bazen hiçbir şey söylememek, her şeyi söylemek kadar anlamlıdır.

BÖLÜM 29

SALEM

kaldım ve çok yoruldu. Yatağıma yüz üstü düşmekten başka bir şey istemiyorum ama Thayer'ı daha çok görmek istiyorum.

Annemle geçen hafta zordu.

Zaman yaklaşıyor.

O biliyor.

Bunu biliyorum.

Gürcistan biliyor.

Son nefesini verip bu diyarı sonsuza dek terk etmesinden korkuyorum ama artık canının yanmasını istemiyorum. O kadar

çok acı çekiyor ki morfin bile bunu maskelemek için pek iyi bir iş yapmıyor, ama çok uyumasını sağlıyor ve bu da yardımcı oluyor. Bitişikte yürürken, kapı zilini çalmak için verandasındaki basamakları tırmanıyorum. Buraya gizlice gelme dürtüsüne karşı koymak zordu ama kendime artık bir yetişkin olduğumu ve saklayacak bir şey olmadığını hatırlattım. Ben bekarım, Thayer bekar - ben yirmi beş yaşındayım, o otuz yedi.

Kapı açılıyor. Hiçbir şey söylemedi, sadece içeri girmem için kenara çekildi.

"MERHABA." Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, şimdi burada olduğum için aniden garip hissediyorum.

"Merhaba," diyor gülümsemeye çalışarak. "Bir kadeh şarap ister misin?"

Yumuşak bir kahkaha attım. "Bir tane isterdim."

Çok içmem ama şu anda tam ihtiyacım olan şey.

Onu mutfağa kadar takip ederek ilk öpüştüğümüz yere baktım.

Bir dolabın önünde durur. "Kırmızı veya beyaz?"

"Kırmızı."

Bir bardağa doldurup tezgahın üzerinden bana doğru kaydırır. Bar taburesine oturup kendi bardağını doldurup bize bir tabak kraker ve peynir yapmasını izledim.

Yanıma yerleşti, bu sırada kolu benimkine sürtündü. Omurgamdan aşağıya bir ürperti iniyor. Vücudumun arzuladığı şekilde onun tarafından dokunulmalı çok uzun zaman oldu. Onun tek bir dokunuşu bedenimi alevlere gönderiyor. Kıkırdamaya başladığımı fark etti, gözleri kısıldı. Yanaklarını emiyor, eminim onun acısı benimkinden bile beterdir.

Bu adam altı koca yıldır başka bir kadına dokunmadı.

Olsaydı kızmazdım. Bunu beklerdim. Ama yapmamış olması en büyük tahriklerden biri.

"Sen... uh... konuşmak ister misin?" Sertliğini fark edilmeden ayarlamaya çalışır ve başarısız olur.

Ağzım sulandı - ve şarabın lezzetli olması ya da peyniri gerçekten sevmem değil.

Annemi sorduğunu biliyorum, bu yüzden "Pek değil ama muhtemelen sormalıyım" şeklinde yanıt verdim.

"Gerek yok." Bir kraker alıp üstüne bir dilim peynir koyuyor.

"Biliyorum."

Thayer beni asla istemediğim bir şeyi yapmaya veya söylemeye zorlamadı. İnsanların yaş farkımıza bakıp tersini düşünebileceğini biliyorum, özellikle geçmişimizle, ama bu doğru değil. Thayer bir alfa-erkeği ama geçmişimi anlıyor ve dinamiğimizde kontrolün gerçekten kimin elinde olduğunu bildiğimden her zaman emin oldu.

Şarabı yudumlarken, "Haftayı atlatacağını sanmıyorum," demeden önce bir süre sessiz kaldık.

Thayer dişlerinin arasından tısladı. "Kahretsin." Eliyle yanaklarındaki ve çenesindeki kiri ovuyor. "Özür dilerim Salem. Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Geleceğini biliyorduk, bu bir sır değil ama şimdi burada olduğu için çok farklı hissettiriyor."

Elini boynumun arkasına koyup beni nazikçe kendisine doğru çektiğinde beni şaşırttı. Serçe parmağındaki yüzük tenime karşı soğuk.

"Ne olursa olsun Sunshine, sana sahibim."

Bir nefes tüm vücudumu titretiyor. Bunu söylediğini duymak iyi hissettiriyor - iyiden çok -. Dudakları şefkatle alnıma bastırıyor. Bir iç çekişle bedenim ona gömülüyor. Thayer'ın beni tamamen eriten bir tavrı var. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

Beni bıraktığında elini tuttum. "Yüzüğün ne?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz, zaten biliyorum. Üzerine damgalanmış güneşler bana bakıyor. "Bunu kaybettiğimi sanıyordum," diye mırıldandım, gözlerimden yaşlar akıyordu. Parmağımı soğuk

yüzeyin üzerinde gezdiriyorum. "Sana fırlattım." Anılarda kayboldum. "Ertesi sabah geri gittim ve gitmişti."

Thayer aldığı için boğazımda bir yumru var. Bunca zaman sakladı.

"Her zaman onu geri vermek istemiştim."

"Ama sonsuza dek ayrıldım," boşlukları doldurdum.

Elini benimkinden çekerek başını salladı. Serçe parmağındaki yüzüğü çıkarıp sol elimi tuttu. Çıplak yüzük parmağıma kaydırıp yumuşak bir öpücük kondurmak için ağzına götürdüğünde nefesimi tuttum.

Alçak bir hırıltıyla, "Bu açık kalacak," diyor, "ben onu çıkarıp yerine koyana kadar."

dudaklarımı ıslattım. "Böylece?"

"Evet." Sesi derin ve boğuk. Kalçalarımı birbirine bastırarak koltuğumda kıpırdandım. Doldurulmak için can atıyorum. "Her şeyi açıklığa kavuşturmak için Sunshine, herhangi bir yanlış anlama olmasın diye - seni karım yapmayı tamamen planlıyorum."

Kalbim yüksek sesle ve hızla atıyor. "Benimle evlenmek istiyorsun?" Sesim yüksek ve gıcırtilı.

"Seninle evlenmekten fazlasını istiyorum."

"B-bu ne anlama geliyor?" Adam beni o kadar telaşlandırdı ki şimdi kekeliyorum.

"Bu, seninle daha çok bebek sahibi olmak istediğim anlamına geliyor. Seninle tatile gitmek istiyorum. Bu mutfakta yemek pişirmek ve birlikte evi temizlemek gibi aptalca sıradan şeyler yapmak istiyorum. Lanet çamaşırhanede senin kıyafetlerinin de benimkilerle birlikte olmasını istiyorum. Beraber gülüp beraber ağlamak istiyorum. Her gece uyurken sana sarılmak istiyorum. Seni iyi geceler ve günaydın öpmek istiyorum. Seninle yavaş yavaş sevişmek ve seni sertçe sikmek istiyorum. Ön verandada

oturup salıncakta sallanmak istiyorum. Seninle sadece yaşlanmak değil, hayatı seninle yaşamak istiyorum. Hepsini istiyorum."

adamla uğraşırım.

Kelimenin tam anlamıyla oturduğum tabureden atladım, tabure yüksek bir sesle yere düştü ve onu öpebilmek için kollarımı boynuna doladım. Bana sıkıca sarılıyor, beni geri öpüyor.

Kollarında benimle ayağa kalktı, bacaklarımı beline doladım.

Kıçımı tezgaha yaslarken dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyordu.

Kalçalarım ona karşı gıcırdadı ve ellerini kalçalarımaya koyarak beni hareketsiz kalmaya zorladı. diye mırıldandım.

İhtiyaç. ona ihtiyacım var

Thayer, diye yalvardım öpücüklerin arasında.

Dudakları yavaşça kulağıma doğru kaydı. "İşleri ağırdan almak istiyorum," diye hatırlattı bana.

Geriye yaslanıp gömleğini ellerimin arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım. "Yavaş siktir et. Sensiz altı yıl geçirdim. Seni istiyorum. Bugün, yarın, bundan elli yıl sonra ve hatta yıldız tozuna dönüştüğümüzde bile." Sözlerime gülümsedi. "Şimdi, lütfen, Tanrı aşkına..."

Sözümü bitirmeme gerek yok. Ağzı benimkilerin üzerine eğilerek nefesimi kesiyor.

Midesinin sıcaklığını hissederek ellerimi gömleğinin altına kaydardım. Dokunuşumla karınları esnedi. Onu bacaklarımdan arasından daha yakına çekiyorum.

Kulağıma doğru öperek, "Sen benim her şeyimsin," diye mırıldandı.

Bir elini göğsümden aşağıya, göğüslerimin arasından kaydırarak, nazikçe sırtüstü yatmam için bana rehberlik ediyor. Sırtımdaki taş soğuktu ama kot şortumu çabucak çözüp bacaklarımdan aşağı kaydırarak yere düşürdüğünde uzun süre böyle hissetmedim.

Dilinin amcığıma karşı ilk vuruşunda haykırdım. Elimle ağzımı kapatarak seslerimi bastırıyorum. Bunu bir şekilde sezdi ve ağzımdan çekmek için kolumu tuttu. Beni duymak istiyor. Uzun süredir aç kalmış bir adam gibi bana karşı dilini çalıştırıyor - ki bu bir bakıma doğru sanırım. Eli hareket etti ve eşofmanının üzerinden avuç içiyle geçtiğini gördüm. Görünce sızlanıyorum. Thayer'ın kendine dokunması gülünç derecede büyük bir tahrik. Serbest eliyle klitorisimi ovuşturuyor ve bununla dilinin uyarılması arasında orgazmım içimde dönüyor.

"Evet evet evet!" Hiç bitmeyen orgazm hissiyle haykırıyorum.

Sonunda yüksekte indiğimde bacaklarım titriyordu, tezgahımdan indim ve Thayer'ın önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Aletini eşofmanından kurtarmak için hiç vakit kaybetmedim. O büyük, sert ve benim için hazır.

Dudağımı ısırarak kirpiklerimin altından ona baktım. Kayıtlara geçsin, bunu birlikte yaptığım tek erkek sensin.

Ona cevap vermesi için fırsat vermiyorum. Dilimi precum boncuğu üzerinde gezdiriyorum ve hafif tuzlu tadın dilime yerleşmesine izin veriyorum.

Gözleri koyu renkli ve kapüşonlu, başı yumuşak bir "Siktir" sesiyle geriye düşüyor.

Dilimi ucunun etrafında döndürerek onu daha derine çekiyorum ve elimle boyununu okşuyorum. Çıkardığı seslere bakılırsa iyi bir iş çıkarıyor olmalıyım. Beni geri ittiğinde uzun süredir onu emmiyordum.

"Senin ağzına gelmiyorum. Bu aksam olmaz."

Dizlerinin üzerine çöktü, yüzümü baş ve işaret parmakları arasına aldı ve beni sert bir öpücüğün içine çekti. Alt dudağımı ısırdı ve dilinin bir hareketiyle acıyı çabucak yatıştırdı.

Son kıyafetlerimizi de çıkardık ve sonra beni yere yatırdı. Bacaklarımdan birini büktü ve sert bir itmeye içime girdi.

"Aman Tanrım!" Satın almak için tırnaklarım sırtını tırmalıyor.

Gözleri erimiş, beni altına alıyor. Parmaklarını hafifçe karnımdaki çatlakların üzerinde gezdirdi.

"Bunları çok seviyorum." İltifat karşısında kızardım. Elini karnımın üzerine koyuyor. "Çocuğumuzu orada büyüttün. Vücudun onu o kadar çok sevdi ki hep onu hatırlamak istedi." Parmağını bir çizginin üzerinde gezdirdi ve ben neredeyse titriyordum. "Kendini çok iyi hissediyorsun bebeğim. Her zaman benim gibi hissettin." Başını boynuma gömdü ve oradaki hassas tenime ağzı açık öpücükler kondurdu. Onu sımsıkı tuttum, asla bırakmak istemedim - bunu asla unutmak istemedim. Vücudunun benimki üzerindeki ağırlığı, bunun, bizim gerçek olduğumuzun bir hatırlatıcısı.

Devam et, diye yalvardım saçlarından çekiştirerek. "Neredeyse yine oradayım."

Benim kedi onun horoz etrafında sıkır zaman o inliyor. "Bunu yapmaya devam edersen fazla dayanamayacağım, Sunshine."

"Elimde değil." tekrar yapıyorum İçimde çok iyi hissediyorsun.

"Kahretsin, evet, istiyorum." Üzerime doğru yükseliyor, boynumu eline alıyor ve hafifçe sıkıyor. "Çünkü ben senin için yaratılmışım. Ve-" İçime daha çok pompalıyor- "sen benim için yaratılmışsın."

Çıkardığı sesler çok tahrik edici. Bundan zevk aldığını bilmek, onun zevkini duymak, ikinci orgazmımı içime sokmak için yeterli.

"Siktir, bebeğim." Boğazımı biraz daha sıkı. "Yapamam..." Serbest bırakılmasını engellemeye çalışarak dişlerini gıcırdattı.

"Yapmalıyım..." Başını geriye atıp saçlarını gözünün önünden çekti. "Kahretsin."

Uzun ve sert bir şekilde geliyor, vücudu serbest bırakılmasının gücünden titriyor. Terden sırlıklam olan vücudu benimkilerin üzerine çöküyor, boynumu tutuşu gevşiyor.

Hafifçe kalktı ve şişmiş dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Yıkıldım," diye nefes almaya çalışıyor. "Beni tamamen ve tamamen mahvettin."

Bu şekilde, yerde uyuyakalırız - bir uzuvlar karmaşası ve bir yarının vaatleri.

30. BÖLÜM

SALEM

Georgia kanepede mışıl mışıl uyuyor, elleri başının altında, ağzı açık. O rahat olamaz. Eve gitmeyeceğini biliyordum, bu yüzden en azından yukarı çıkıp yatağına uzanmasını söyledim. Dinlemedi. Burada olmak istedi.

Annem güçlükle nefes alıyor.

Geçen hafta, bu zamanın geleceğini biliyorduk ve şimdi hissediyorum.

Uyuyakalmıştım ama uyandım - zamanın yaklaştığını hissettim, muhtemelen bir saat içinde. Georgia'yı dürterek uyandırarak beceriksizce hastane yatağına onun iki yanına tırmanıyoruz. Bir ayağımı yere dayadım. Annemin yalnız olmadığını anlaması için ona yakın olmak istiyorum.

Gözleri en ufak bir parçayı aralıyor. Hey, anne, diye burnunu çekti Georgia.

"Kızlarım," diyor sersemlemiş bir şekilde, iki kelime o kadar sessiz ki zar zor duyuluyor.

"Buradaydı." Ellerinden birini tutuyorum, cildi kağıt inceliğinde. Georgia diğerini alır. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"S-ikinizi de seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz." Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

"D-Dünya kızlarına k-kızma." Göğsü aldığı nefesle şişerek öksürmesine neden oluyor. "Mutlu ol b-çünkü ben yaşadım."

Georgia ve ben onun küçücük, narin bedenine tutunduk, ikimiz de ağladık ve yirmi dakikadan kısa bir süre sonra monitörlerinde son birkaç haftadır taktığına dair alarmlar çalarak onun gerçekten ve gerçekten gitmiş olduğu konusunda bizi uyardı.

"Görüşürüz anne," diye hıçkırarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Seni her gün özleyeceğim."

"Seni seviyorum," diye ağlıyor Georgia. "Umarım artık canın yanmıyordur anne."

Annemiz hayatında çok fazla acı çekti, çok kısa bir hayat ve yapabileceğimiz tek şey orada gerçekten daha iyi bir yer olduğunu ummak çünkü bunu hak eden biri varsa o da o.

31. BÖLÜM

TAYER

sesi beni bir rüyadan uyandırıyor, beni bir kabusa geri götürüyor. Şimdi onları ne zaman duysam, Forrest'la o korkunç güne geri dönüyorum. Yataktan kalkarken midem bulanıyor. Tökezleyerek banyoya girerken kendimi rahatlatıyorum ve sirenleri hâlâ duyduğumu ve çok gürültülü olduklarını fark ediyorum.

Salem.

Merdivenlerden aşağı hızla inerken bir şort giyip ayaklarıma bir çift ayakkabı geçiriyorum. Bir gömlek alma zahmetine bile girmiyorum.

Kapıdan koşarak çıkarken, ambulansın onun evinin bitişiğinde olduğunu görüyorum.

Sanmıyorum, sadece koştum.

Ve işte orada, pijamalarıyla kız kardeşiyle birlikte garaj yolunda duruyor. Birbirlerine sarılarak ağlarlar, sanki bıraksalar biri ya da ikisi tamamen parçalanacakmış gibi.

Bebeğim, diye fısıldadım ve bir şekilde Salem beni duydu.

Gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini açtı ve ben olduğumu anlayınca ne kadar rahatladığını gördüm.

O kardeşini tutarken ben de onu tutuyorum. Şu anda benim desteğime ihtiyacı var ve bunu vermekten fazlasıyla mutluyum.

Bu kadına her şeyimi verirdim.

Vücudu benimkine batıyor, ilk kez nefes alıyormuş gibi sesli bir şekilde nefes alıyor.

"Seni yakaladım," diye mırıldandım, başının tepesini öperek.

"Sana her zaman sahibim."

Annesinin cesedini evden çıkarıp ambulansın arkasına yüklüyorlar.

"Gitti," diye haykırıyor Georgia yüksek sesle. "Gerçekten gitti."

"Zamandı."

"Yeni bebekle tanışamadı."

"Biliyorum. Üzgünüm. Bunu istediğini biliyorum."

Salem en küçüğü ama burada ablasını teselli ediyor. Yine de Salem her zaman o kişi olmuştur - diğer herkesi kendinden üstün tutar. Ama şimdi bana sahip. İhtiyacı olduğunda desteği, desteği olacağım. Benimle, en güçlü kişi olmak zorunda değil. Her türlü fırtınayı atlatmasına yardım edeceğim.

Ambulans ayrılır, sokak bir kez daha ürkütücü bir şekilde sessizleşir ve çok karanlık olur. Sokağın karşısında, en sevdiğim iki meraklı komşum Thelma ve Cynthia verandalarında durmuş izliyorlar. Thelma, ikisi hızla evlerine geri dönmeden önce elini sallayarak kaldırır.

Salem bana, Georgia'yı eve götürmem gerekiyor, diye fısıldadı.

"Onu ben götüreceğim."

"HAYIR." Başını sallıyor. "Bunu yapmaya ihtiyacım var."

"Emin misin? İkinizi de götürebilirim."

Yardım etmeme izin vermeye çalışarak tereddüt etti ama sonunda başını salladı. "Tamam aşkım."

"Anahtarlarımı alayım"

Evime geri koşup kamyonet anahtarlarımı alıyorum. Salem arkada ağlayan bir Georgia ile oturuyor ve bana sessizce kız kardeşinin evinin yolunu gösteriyor. Ön tarafa park edip kapıyı açmak için dışarı atlıyorum. Salem, kız kardeşiyle birlikte dışarı çıkar, onu kapıya kadar yürütür ve kapıyı açar. Dışarıda kamyonumun yanında duruyorum, bekliyorum. Dışarı çıkmadan önce yaklaşık on beş dakika orada kalıyor. Sarı saçları gözlerinin önüne düşmüş, omuzları yorgunluktan kamburlaşmıştı. Onu kollarıma alıp ona sarılmak istiyorum. Bunların hepsini ortadan kaldırmak istiyorum.

Ve şaşırtıcı bir netlikle, Forrest öldüğünde benim için yapmak istediği tek şeyin bu olduğunu ve ona izin vermeyeceğimi anlıyorum.

Tam bir pisliktim.

Acı çektiğimi biliyorum. Hayal edilebilecek en karanlık yerde olduğumu biliyorum. Ama yine de bana sadece beni sevdiği için yardım etmeye çalıştığını daha iyi anlamam gerektiğini düşünüyorum. Gerçekten umursamadığın insanlar için yolundan çıkmazsın.

Garaj yolunun yarısında onunla karşılaştım, kollarımı ona doladım. Neredeyse kollarımda bütün olarak yutulacak, ama umursamıyor gibi görünüyor. Anahtarlarımı almak için geri döndüğümde hâlâ üzerime bir gömlek giymemiştin, çok acelem vardı ve onun sıcak gözyaşları çıplak tenimi kaplıyordu.

"Endişelenme, Güneş Işığı," başının arkasını avuçladım, "Seni yakaladım."

Parmakları sanki tutunmakta güçlük çekiyormuş gibi iki yanımı kavradı, ama bunun öyle olmadığını biliyorum, sadece elleri çok fazla titriyordu.

"Gitti," diye hıçkırıyor. "Gerçekten gitti. Bunun en iyisi olduğunu biliyorum. Artık acı çekmiyor ama ben sadece annemi istiyorum."

"Şşt," diye mırıldandım, çenemi başının üstüne dayadım. "Sorun değil."

"Sevdiğimiz insanlar neden bizi terk etmek zorunda?" Başımı geriye doğru zorluyor ve bana gözyaşlarıyla ıslanmış bir yüzle bakıyor.

Gözyaşlarını baş parmaklarımla silip, "Buna verecek cevabım yok. Yıllarca bir tane aradım ve boş çıktım.

Sonunda onu kamyonuma atıp eve götürüyorum - ve ev derken evimi kastediyorum.

Yolda uyuyakaldı, ben de onu kamyondan alıp kollarıma alıyorum. Onu yatak odama kadar taşıyarak çarşafın altına yatırdım ve üstünü örttüm. Nefesleri düzenli, yüzü ağlamaktan hâlâ kırmızı ve lekeli.

Yine de çok güzel. O her zaman öyledir. Ona bakarken, kalbimin her atışı benimkini söylüyormuş gibi geliyor.

Yanına yatıp kollarımı ona doladım ve onu göğsüme yasladım.

Boynundan öperek, "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

Yemin ederim uykusunda bile bu üç kelimeye gülümsüyor.

Onu görmeden önce onu duyuyorum. Ayakları sessizce merdivenlerden aşağı iniyor. Mutfak tezgahına yaslanarak sabah kahvemi yudumluyorum. Köşeden fırladığında çembere doğru gülümsüyorum. Saçları uykudan dağılmış, gömleği buruşmuş - ama onu evimde, yatağımdan yeni kalkmış halde böyle görmeye bayılıyorum.

"Merhaba," diyor sessizce. "Artık var mı?" Elimdeki kupayı işaret ediyor.

"Tabi ki. Oturmak."

O otururken ben de onun belirlediği miktarda krema ve şeker ekleyerek bir bardağa koyuyorum. Kupayı ona doğru kaydırarak, "Kahvaltı için sana bir şey hazırlayabilir miyim?" diye soruyorum. Kaşlarını çatarak burnunu kıpırdatıyor. Uzanıp parmağımı burun kemerini süsleyen çillerde gezdirmek için can atıyorum. "Yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Anladım."

"Anlatmak ister misin?"

"HAYIR." Başını sallıyor. "Evet. Bilmiyorum." Kahvesinden bir yudum alıyor, parmaklarını sıcak fincana doluyor. "Burada kalmamın bir sakıncası var mı? Sanmıyorum... Henüz eve dönmeye hazır değilim."

"İhtiyacın olduğu kadar burada kalabilirsin." Sonsuza kadar kal. Yine de bunu söylemiyorum. "Senin için bir şeyler almamı ister misin?"

Emin değilmiş gibi dudağını ısırıyor. Kirpiklerinin altından bana bakıyor, yeşil gözleri tereddütlü. Sakıncası yok mu?

"Hayır."

"Bu harika olurdu. Bütün eşyalarım üst katta eski odamda ve banyoda. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek dağınık bukleleri düzeltmeye çalıştı. Bunun boşuna bir çaba olduğuna karar verdiğinde hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. "Böyle olacağını biliyordum. Bunu aylardır biliyorduk ve geçen hafta vücudunun artık savaşamayacağı açıktı ama yine de... çok ani geldi." Başını sallıyor. Kulağa çok aptalca geliyor.

"Bence ölüm, beklendiği zaman bile, yine de ani geliyor. Çok kesin."

Tahta bir şekilde başını salladı. "Cenaze masraflarına kadar her şey zaten halledildi, ama ben sadece..." Başını ellerinin arasına aldı. "Hiçbiriyle uğraşmak istemiyorum. Küçük kararlar bile ama

hepsini Georgia'ya yükleyemem. O zaten hamile ve iki çocuğu var."

"Sana yardım edeceğim. Neye ihtiyacın olursa, yardım edeceğim."

"Biliyorum."

"Kahvaltı yapacağım, sonra eşyalarını almaya gideceğim. Yemek yemeye karar verirsen, bu harika, ama şu anda seni zorlamayacağım."

Kaşını kaldırdı. "Yani beni zorlayacağın bir nokta olabilir mi?"

"Zorlamak daha iyi bir kelime olabilir. Çok ikna edici olabilirim."

"Böylece?"

"Mhmm," diye mırıldandım, buzdolabını açmak için ondan uzaklaştım ve yapacak bir şeyler aradım. "Yöntemlerim var."

Yumuşak bir kahkaha attı. Onu kederiyle bir nevi eğlendirmeyi başarabildiğim için mutluyum.

Önceden doğramış olduğum yumurtaları ve bazı sebzeleri çıkararak omlet yapmaya başlıyorum. Ona kendisinininkini nasıl istediğini sormuyorum. Sadece bir tane yapıyorum, sonra onun önüne kaydırıyorum. Çekmeceden bir çatal alıp tabağın yanına koydum, bir tane de kendime alıp yanına oturdum.

"Güzel kokuyor. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Onu yemeye zorlamadan benimkini kazdım. Şaşırtıcı bir şekilde, yarısı bitene kadar bir ısırık ve birkaç tane daha alıyor. Ezmeyi başardığı tek şey bu, ama beklediğimden çok daha fazla, bu yüzden bunu bir galibiyet sayıyorum.

Bulaşıkları toplayarak sessizce oturmasına izin verdim. Ellerimi yıkadıktan sonra başımı yukarıya salladım. "Neden yukarı çıkıp duş almıyorsun? Ben gidip senin kıyafetlerini falan alayım."

"Harika olur, teşekkürler."

Bar taburesinden kayarak yavaşça mutfaktan çıkıyor. Düşün başladığını duyana kadar gitmek için bekledim.

Annesinin evinin ön kapısı kilitli değil. Bazı yerlerde bu korkutucu bir şey olurdu. Ancak Hawthorne Mills, suç oranının o kadar düşük olduğu bir kasaba ki, neredeyse gerçekmiş gibi görünmüyor. Küçük kasabalar meraklı insanlarla dolu olabilir ama bazı şeyler için de iyidirler.

Üst katta, evin ön tarafında olması gerektiğini bildiğim için odasını kolayca buluyorum. Bir çanta alıp içine rastgele kıyafetler attım ve sonra banyoya yöneldim. Diş fırçası ve diş macunu porselen lavabonun kenarında. Bunları saç bantlarıyla birlikte çantaya tıktırıyorum. Şampuanını ve saç kremi silip duş perdesini kenara ittim.

Atladığım başka bir şey varsa, daha sonra tekrar gelmem gerekecek.

Evime ve üst kata döndüğümde, o hala duşta. Benim erkek kokulu şampuanlarıma tercih edeceğini düşünerek şampuanını ve saç kremi çıkardım.

"Salem?"

Cam kapıyı yavaşça açıyor. "Evet?"

"Bunları senin için getirdim."

"Oh teşekkürler." Onları benden alıyor.

Kapıyı kapatmadan önce çenesini tuttum.

"Gözlerin. Yine ağlıyorsun." Alt dudağı titreyerek başını salladı.

Bebeğim, diye mırıldandım yanaklarını ellerimin arasına alırken.

"Benimle buraya gelir misin? Komik bir iş yok. Ellerini masumca kaldırarak kırık bir şekilde gülüyor. "İçtenlikle söyledim. En iyi halimde olacağım."

"Elbette." Gitmesine izin verdim ve geri adım atarak uyku pantolonumdan sıyrıldım. Sikim zaten sert ama önümde çıplak ıslak bir Salem varken ne bekliyorsun ki? "Onu görmezden gel." Sikimi işaret ediyorum. "Onun kendine ait bir aklı var."

Kıkırdadı, ses şaşırtıcı derecede gerçekti. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Yüzünü ellerimin arasına alıp, yağmur duşunun spreyi altında alnımı onunkine bastırıyorum. "Kalbim attığı sürece, bu dünyada asla yalnız değilsin."

Ağır ağır yutkunuyor. "Ben de seni seviyorum, Thayer."

Dün gece beni duydu.

"Komik bir iş değil," diye söz veriyorum, "ama seni gerçekten öpmeye ihtiyacım var."

Sanki tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi hevesle başını salladı. Onu öpüyorum. "Seni seviyorum." Onu tekrar öpüyorum. "Seni seviyorum." O üç kelimeyi mırıldanarak yanaklarından öptüm. "Seni seviyorum." Alnından öptüm ve sonra onu birkaç dakika tuttum.

Gitmesine izin verdiğimde arkasını dönmesi için işaret ettim. İtiraz etmiyor. Şampuan şişesini elime alıp sabunu ellerimde köpürttüm ve sonra saç derisine nazikçe masaj yaptım.

Seks mahremdir, inkar edilemez ama bunlar temelinizi oluşturan ham, gerçek, mahrem anlardır. Birini sevdiğinizde, ihtiyaç duydukları şekilde onunla ilgilenirsiniz. Saçları yıkandıktan sonra, onunkini evinde görmediğim için duş jelimi alıp bir lif kaba döküyorum. Vücudunu yıkayıp temizliyorum, tamamen cinsellikten arındırıyorum çünkü şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. Sadece bakıma ihtiyacı var.

Duştan çıkarken onu temiz bir havluya sardım. Diğerini de belime sarıyorum.

Titrek bir nefes veriyor. "Teşekkür ederim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin - her şey için bana teşekkür et."

"Ama bunun benim için ne anlama geldiğini bilmeni istiyorum."

"İnan bana," diyorum yavaşça, dikkatle. "Biliyorum. Bana nasıl baktığını görüyorum. Adımı nasıl söylediğinde. Bir şey söylediğimde gülümseme şeklin. Biliyorum bebeğim. Her zaman biliyordum."

Havlusunda paytak paytak ilerliyor. Sormadan ne istediğini biliyorum. Kollarımı ona dolayıp onu tutuyorum. Dokunuşum cankurtaran halatıymış gibi sıırsıklam oluyor. Aynısını onunkiyle yapmadığımı söylemezsem yalan söylemiş olurum. Altı yıl önce, bu gülen sarışın kadın soğuk, kızgın kalbime girdi ve onu kendisinin yaptı. Onu asla geri istemedim. Hala bilmiyorum. Ama ona daha fazlasını vermek istiyorum. Hazır olduğunda.

32. BÖLÜM

SALEM

giriyorum - Forrest'in ayininin yapıldığı yerin aynısı. Omurgamdan aşağıya bir ürperti iniyor. Buradan nefret ediyorum. Bu yere bir daha ayak basacağımı sanmıyordum. istemedim Sanırım evrenin başka planları vardı.

Thayer'ın eli belimi sıkıyor. Bu onun için zor ama benim yanımdan başka bir yerde olmayı reddediyor. Bunun için gelmesine gerek olmadığını defalarca söyledim ama o gitmekte kararlıydı.

Destegi için burada olduğu için minnettarım ama bununla yüzleşemeseydi anlarım.

Tabut koridorun sonunda duruyor, koltuklar insanlarla dolu. Kimsenin gelmesini beklemiyordum ve onun yerine bütün kasaba buradaydı.

Daha önce burada olmam gerekiyordu ama yapamadım.

Yani, şimdi geç kaldım. Ablam ailesiyle önde oturuyor ama beni görünce ayağa kalkıyor.

"Hey." Arkamdan Thayer'a baktı ama hiçbir şey söylemedi. Yine de memnun görünüyor. "Senin için endişelenmeye başladım."

"Üzgünüm." Saçımı kulağımın arkasına itmek için uzanıyorum ve alçak bir topuz halinde toplanmış olduğunu fark ediyorum. Elimin beceriksizce yanıma düşmesine izin verdim. Uzun süre askıda kalmıyor. Thayer parmaklarımızı birbirine dolayarak elimi hafifçe sıktı. "Geç kalmak istemedim. Ben sadece..."

"Sorun değil. Anladım."

"Caleb ve Seda birazdan burada olur."

Ayinin başlamasına daha yirmi dakika var.

Georgia, "Beklememiz gerekiyorsa, bekleyeceğiz," diye temin etti beni. "Onu görmek istiyor musun?"

Açık tabuta bir saniye baktım. "H-Hayır," diye kekeledim.

Sevdiklerini görmenin bazı insanları rahatlattığını biliyorum ama beni değil. Bu benim annem değil. Bu bir kabuk. O vücudu annem yapan her şey gitti. Ruhu bu diyarı terk etti. Umarım Forrest'e merhaba diyor ve onunla balkabağı oyuyordur. Belki de şu anda sıcak çikolata içerken bize bakıyorlardır.

"Elbette." Georgia seçimime itiraz etmiyor. "Siz çocuklar şuraya oturun. Caleb ve Seda sizinle oturacak." Bize ayrılan yeri işaret etti ve minnetle başımı salladım.

Kız kardeşim artık Thayer'la olan geçmişimi, onun Seda'nın biyolojik babası olduğunu biliyor. Şaşırmadı. Hiçbir zaman kesin olarak bilmediğini ama şüphelendiğini söyledi. Görünüşe göre düşündüğümünden çok daha açık bir kitabım.

Thayer ve ben oturuyoruz. Bu kadar çok insanın anneme ilgi göstermesine şükrederek derin bir nefes verdim ama aynı zamanda onlarla konuşmak zorunda kalmamayı umuyorum. Şu anda gülümseyip havadan sudan konuşamam. Bence insanların yas tutanlardan bunu beklemesi yanlış. Bunların hepsi çok zor.

Thayer tekrar elimi sıkarak burada olduğunu hatırlattı.

Bu adamı çok seviyorum. Ve biliyorum, yaşadığımız korkunç trajedilere rağmen, eğer beni ona yönlendirecekse, hepsini tekrar tekrar yaşardım.

Caleb ve Seda nihayet geldiklerinde yüksek sesle, "Anne!" beni görünce kollarıma atlıyor.

"Kızım." Onu sıkıca tutuyorum. Çok büyüyor. Yakında anne deyip onu bu şekilde tutmama izin verdiği günler geçecek ve bir anıdan başka bir şey olmayacak.

Thayer diğer yanımda, benimle Caleb arasına oturdu.

Servis başladığında sanki bedenimde bile yokmuşum gibi geliyor.

Çıkış yaptım. Bununla başa çıkmamın tek yolu bu.

Ve Thayer bunu çocuğu için yapmak zorundaydı. Onun oğlu.

Seda'nın elini biraz daha sıkı tutuyorum.

Bir adam basit bir konuşma yapıyor, kim olduğunu bile hatırlayamıyorum, belki bir vaiz, belki cenaze evinde çalışıyor, ama sonra Georgia konuşmak için ayağa kalkıyor. Bir şey söyleyeceğini bile bilmiyordum.

Mikrofonu ağzına yaklaştırarak boğazını temizliyor. Kendi kendine moral konuşması yapıyormuş gibi başını sallayarak bazı dizin kartlarını karıştırıyor.

"Annem harika, sert bir kadındı. Hiç kimsenin katlanmaması gereken şeylere katlandı. Kız kardeşim ve ben de öyle. Kartları podyuma doğru hafifçe vurur. "Babam öldüğünde, her şeyden uzaklaşmak için bizi bu kasabaya taşıdı. Yeni bir başlangıç. Her zaman kendine ait bir şeye sahip olmayı hayal etmişti ve bu yüzden dükkanını açtı. Damalı Geçmiş Antikalar onun özel yeri, fırtınaya karşı sakinliği. Dükkanının adı, satmak için taşıdığı pek çok şey gibi, kendisinin bir yansımasıydı. Hepsi birbirinden güzel ve benzersiz, biraz hırpalanmış ve yaralı ama yine de sevgiye değer." Burnunu çekiyor, burnunun altını siliyor.

"Annem dünyayı hak etti ama evren nadiren adildir. İlk kez kansere yakalandığında yeterince zordu, ama ikinci kez mi? Her şeyi doğru yapmıştı, peki neden geri döndü? Georgia iç çekerek başını salladı. "Her şeyi doğru yaptığınızda bile, yine de inanılmaz derecede yanlış gidebilir. Annemin zamanı çok erken

geldi ve geçmişi karanlıkta benekler içinde olsa bile, dışarı çıktığında her şeyin çoğunu yaptı. Bizi, kardeşimi ve beni kalbinin her atışıyla, sonuna kadar sevdi. Bize kek yaptı ve saçlarımızı rd. Geceleri alnımıza öpücükler kondurarak bizi yatağa yatırdı. mze musallat olan bir canavar vardı. Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını siliyor. "Bizi hayal kırıklığına uğrattığını düşündü. Yeterince iyi olmadığını düşündü. Ama denedi. Birçok kez bizi korumaya, uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı. Bir canavarla evliliğe hapsolmuştu. Birçoğunuz bunu bilmiyorsunuz, ama şimdi biliyorsunuz. Artık Allison Matthews'ın aile içi şiddet, evlilik içi tecavüz ve çok daha fazlasının kurbanı olduğunu biliyorsunuz. Ama o o değildi. Hafifti. O mutluluktu. O aşktı. O bir mağaza sahibiydi. Fırıncı. Bir büyükanne. Annemiz. O gitmiş olabilir ama kalbimizin ve çocuklarımızın her atışında yaşıyor." Duruyor, kendini toplamak için nefes alıyor. "Teşekkür ederim."

Koltuğuna geri döner ve Michael onu alnından öperek kollarına eker.

Ayağa kalkıp bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ama yapamam.

Ayrıca Georgia zaten her şeyi söyledi.

Ayin sona eriyor ve Thayer Caleb, Seda ve beni ayinin mezar başı kısmı için mezarlığa götürüyor. Duygusal olarak tükenmiş ve bitkin hissediyorum ama bu kısmı da atlatmam gerektiğini biliyorum. O zaman kaza yapabilirim.

Mezarın yanında sadece Georgia'nın ailesi, Caleb, Seda, Thayer ve ben varız. Çok az sayıda insan gibi görünüyor, ama annemin sadece burada olmamızı isteyeceğini biliyorum.

Seda kuzenlerinin yanında, onları görmekten mutlu.

"İyi misin?" Thayer kulağıma fısıldıyor, dudakları hassas tenime değiyor.

Zorla gülümserim. Yalan söylemek dilimin ucunda ama artık ona yalan söylemek istemiyorum. "HAYIR." Kollarını etrafıma daha sıkı sarıyor. Bakışları Forrest'in mezarına kaydı. "Kalmak zorunda değilsin." Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bu çok fazlaysa, benim tarafıma yapışmış kalmasını beklemiyorum.

Başını sallıyor. "Seni bırakmıyorum." Sıcak kahverengi gözler benimkilerle buluştu ve anında rahatlamış hissettim. "Neredeyse, ait olduğum yer orası."

Neyse ki mezar başı hizmeti kısa ve tatlı ve hepimiz arabalarımızı park ettiğimiz yere geri dönmeye başlıyoruz.

Seda, Caleb'in elini çekiştiriyor. "Kardeşim orada." Forrest'in mezarının yaklaşık yerini gösteriyor. Bana, "Merak etme anne, babaannene o bakar" diyor.

Onun seviyesine çömelebilmek için siyah eteğimi hafifçe yukarı çekiyorum. Yumuşak yanağını okşadım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Mhmm. Onlar aile." Bana baktı, sonra Caleb ve son olarak da Thayer. "Hepimiz aileyiz."

"Evet, öyleyiz." Caleb onu kucaklıyor, kollarını onun boynuna doluyor.

Seda'yı uçümüzün yetiştirmesi alışılmadık bir durum ama biz bir aileyiz ve elimizden gelenin en iyisini yapacağız.

33. BÖLÜM

TAYER

Caleb , Boston'a geri döner ve artık okulu biten ve annesinin yanında kalmak isteyen Seda'yı geride bırakır. Onu terk etmesinin canını sıktığını söyleyebilirim ama Seda'nın istediği bu olduğu için karşı çıkmadı.

Üçümüz oturma odamda kanepede oturmuş Seda'nın sevdiği bir PIXAR filmi izliyoruz. Başını Salem'in bacağına yaslıyor, vücudu bir battaniyeye sarılmış, uyukluyor. Ama ikimiz de hep birlikte filmi değiştirmek ya da televizyonu kapatmak için bir hamle yapmıyoruz.

Düşünüyordum da, diye başladım ve Salem gözlerini bana çevirdi. Bitkin görünüyor, gözleri bugün durup dururken ağlamaktan kıpkırmızı. "Sizce... yani üst kattaki bir odayı Seda'ya yatak odası yapsam olur mu?"

Yavaşça gülümsüyor, hafifçe geriniyor. Seda bacağının üzerinde uyurken hareket edememekten kaskatı kesilmişti eminim ama hiç şikayet etmez. "Bence bu harika bir fikir."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Çok endişeli görünüyorsun." Yanağımı dürttü. "Olma. Burada bir odası olmalı."

"Sen burada olmazsan kendini burada kalmak zorunda hissetmesini istemiyorum ama kendine ait bir alanı olmasını istiyorum."

"İnan bana, Seda istemediği hiçbir şeyi yapmıyor."

"Yarın mobilya alışverişine gidebiliriz. O ne isterse alacağım."

Salem hafifçe güler. "Çok çocuksusun."

Telefonu sehpanın üzerinde titreşiyor. Eğilip onu aldım ve ona uzattım.

Kaşları ekrana bakıyor. "Ne-?"

"Nedir?" Soruyorum.

"Bu Lauren. Bir şey teslim edildiğini ve onu hemen almam gerektiğini söyledi."

"Sence bu ne?"

"Hiçbir fikrim yok ama gidip baksam iyi olur."

"Gitmeme izin ver."

"HAYIR." Başını sallıyor. "Bu iyi."

Bir şekilde Seda'yı rahatsız etmeden ayağa kalkmayı başarır. Sessizce ön kapıya yönelir ve etrafına bakınarak kapıyı açar. Ben de kalkıp ona katılıyorum. Elimi ensesine koydum ve baş parmağımla oradaki deriye masaj yaptım.

"Muhtemelen annenin evini kastetmiştir, canım."

"Ah," diye kızardı, "doğru, elbette."

Yalınayak, ön verandamdan fırladı ve yan tarafa koştu. Bir an sonra tiz, tiz bir çığlık duyuyorum. Bir saniyeliğine evime bakıyorum ve koşmaya başlamadan önce kapıyı kapatıyorum.

Saldırıya mı uğruyor? Ne oluyor?

Cevabımı birkaç saniye sonra garaj yoluna koştuğumda ve Lauren ile Salem'i zıplayarak birbirlerine sarılmış halde bulduğumda alıyorum.

Bu bir mutluluk çıığı mıydı? Onun öldürüldüğünü sanıyordum. İki kız çığlık atmayı kesemiyor ve kulak zarlarım ağrıyor.

"Bayanlar," diye araya giriyorum, "benim evime gitmemizin bir sakıncası var mı?"

Salem, en iyi arkadaşını bırakır.

Lauren uzun boylu, koyu renk saçlı ve bronz tenlidir. Salem'in tam tersi, en azından görünüş olarak, kişiliği hakkında hiçbir şey söyleyemem.

"Ah, bak," vurgulamak için bana tepeden tırnağa baktı, "Ben Bebek Baba."

Ben başımı sallarken Salem kahkahayı patlattı.

"Seda uyuyor, hadi," diye cesaretlendiriyorum.

Salem, Lauren'ın elini tutar ve onu kendisiyle birlikte sürükler.

"Thayer, Lauren'ın çantasını arabasından alır mısınız?"

İç çekerek, devasa büyüklükteki valizi kiralık aracın arkasından indirip arkama döndüm.

Seda hala kanepede uyuduğu için evime yaklaştıkça kızların heyecanlı gevezelikleri hafifliyor. Lauren'ın valizini üst kata

ıkarıp birinci misafir odasına koydum. Tercih edeceğinden emin olduğum ekli bir banyosu var.

Aşağı indiğimde, ikisini de mutfakta şarap içerken buldum ve Salem, Lauren'in parmağındaki elmas yüzüğün üzerinden fışkırıyordu. Salem yaklaştığımı duyuyor, omzunun üzerinden gülümseyerek bakıyor. Lauren'in geldiğine sevindim. Bu süre zarfında moralini yükseltmeye yardımcı olacak bir arkadaşa ihtiyaı var.

Lauren tekrar, "Merhaba Bebek Baba," diyor. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

Salem kahkahasını bastırıyor. Arkadaşının lakabıyla benim için biraz fazla eğlendi.

Lauren'a elimi uzattım. "Ben de tanıştığıma memnun oldum."

Elimi sıkıyor, gereğinden biraz daha sıkıyor. "En iyi arkadaşımı tekrar incitirsen altı ülkede diplomatik dokunulmazlığım olur."

Salem homurdanır. "Onu dinleme."

Lauren elimi bıraktı. "İçtenlikle söyledim." Parmağıyla beni uyarıyor. "Onu tekrar ağlattığın an, işin bitti." Boğazını kesme hareketi yapıyor. "Dexter'ı gördüm."

"Lauren," diye uyarıyor Salem kıkırdayarak. Bana "Ciddi değil" diyor.

"Cehennem gibiyim," diye homurdandı Lauren.

Bazı adamlar Lauren'in savunmacı tavrından rahatsız olabilir ama Salem'in onun gibi birine sahip olmasına sevindim. Lauren'in bana karşı dikkatli olmaya hakkı var. Salem'in kalbini kırdım.

"Siz hanımlar iyi eğlenceler. Bir su alıp Seda'yı yatağına taşıyacağım." Salem'in yanağına bir öpücük konduruyorum. "Başını çok fazla belaya sokma. Yeterli kefalet param olduğundan emin değilim."

Lauren yüzünü buruşturup tıslıyor: "Eğer kefalet için parası yoksa şimdi kasan iyi olur."

"Lauren!" Salem şakacı bir şekilde arkadaşının koluna tokat atar. Onları maskaralıklarıyla baş başa bırakarak Seda'yı koltuktan kaldırıp kollarıma alıyorum. Biraz kıpırdanıyor ve ben hala uyumaması için dua ediyorum. Şans eseri, sürekli uyukluyor. Üst katta, onu diğer misafir odasına yatırdım ve yorganı dikkatlice üzerine çekip kaldırdım.

Bir saniye ona bakmadan edemiyorum.

Ne kadar mükemmel olduğu gerçek değil. Bunun benim kızım olduğu gerçeğini hala kafamda toparlamakta zorlanıyorum. küçük bir kızım var Kalbim uzun zaman sonra ilk kez tok hissediyor.

Krista ve ben Forrest'in erkek olduğunu öğrenmeden önce bir kızım olduğunu hayal bile edemezdik. Her iki şekilde de mutlu olacağımı biliyordum ama bir erkek olmasını umuyordum. Bununla başa çıkabileceğimi biliyordum. Erkek babası olmak kolay olurdu. Bir erkek kardeşim vardı ve her zaman geleneksel erkek işleri yapardım.

Salem bana bir kız çocuğumuz olacağını söylediğinde hiçbir şekilde hayal kırıklığı yaşamadım. Seda hak ettiğimi bile bilmediğim bir hediye. Bu küçük kız, Salem ve benim sahip olduğumuz gerçek aşktan yaratıldı - bizi her zaman birbirine bağlayacak ve bizi geri getirecek bir ip.

Alnına düşen saçlarını düzelterip onu sevdiğimi söylüyorum ve odadan dışarı çıkıyorum, nadiren ziyaretçilerim olduğu için oraya koyduğum genel mobilyalardan tamamen yeniden dekore etmeyi planlıyorum.

Salem yatağa girdiğinde ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Bana sokulup soğuk ayak parmaklarını bacaklarıma bastırıyor. Göz açıp kapayınca kadar.

"Bu çok kötüydü," diye şaka yaptım.

Ayak parmaklarını oynatıyor. "Onları ısıtmaya ihtiyacım var." Elini yanağıma koyuyor. Lauren için üzgünüm, diye fısıldadı, sonra hıçkırdı. "Şarap fazla bence." Başka bir hıçkırıkla, "İyi niyetli," diye ekliyor.

"O seni seviyor. Seni koruması hoşuma gidiyor."

Salem gülümser. "O gerçekten harika bir arkadaş. Onun evleneceğine inanabiliyor musun? O da bir milyarder. Evet, B. Milyarder ile. Lauren zengin bir adama aşık olur. Artık tüm milyarder aşk aşığı hayallerini gerçekleştirecek. Esnemesini bastırarak eliyle ağzını kapatıyor. "Sarhoşum ve başıboş dolaşıyorum." Kıkırdıyor.

Parmağımı dudaklarının üzerinde gezdirerek, "Seninle konuşmak istediğim bir şey var," diyorum.

Gözleri genişliyor. "Oh hayır. Başım belada mı? Yemin ederim o kadar sarhoş değilim."

"Başın belada değil bebeğim. Ama bu sen sarhoş ve uykuluyken konuşmak istediğim bir şey değil."

"Sabah o zaman?"

"Sabah," söz veriyorum.

Kollarımı ona dolayıp, tam uyuduğunu sandığım sırada başını göğsüme yaslıyor, gözyaşları tenimi ıslatıyor.

"Gün ışığı," diye fısıldadım onu daha yakınımda tutarak.

"O gitti, Thayer. Gerçekten gitti, " diye ağlıyor. "Annemi bir daha asla göremeyeceğim."

Dudaklarımı başının üstüne bastırdım ve "Buradayım. Ağlamak, bağırarak istiyorsan, ne yapman gerekiyorsa, ben sana sahibim."

Ve o sadece ağlıyor çünkü bazen yapabileceğin tek şey bu.

34. BÖLÜM

SALEM

Uyanırken , zonklayan şakağıma elimi bastırıyorum. Dün gece çok fazla şarap içtim. İstemedim ama geç saatlere kadar Lauren'la sohbet ettim, arayı kapattım ve açıkçası günün olaylarını unutmaya çalıştım. Çok içici olmadığım için bu sabah aklıma geldi.

Gözlerimin ağlamaktan neredeyse şişip kapandığından bahsetmiyorum bile.

Annem gerçekten gitti.

Yan kapıya yürüyüp onu göremem.

Onu arayamam ve sesini duyamam.

Bir daha asla onun gülüşünü duymayacağım ya da gülüşünü görmeyeceğim.

Yataktan -Thayer'in yatağı- yuvarlanarak banyoya girdim. Tuvalet için ayrı bir yer var, o yüzden o duştayken tuvaletimi yapıyorum -mesanem neredeyse patlamak üzere-.

"Diş macunu," diye mırıldandım kendi kendime, ağzımdaki bulanık histen kurtulmak isteyerek.

Thayer duştan çıkıyor ve utanmadan aynadaki yansımasına bakıyorum. Ağzım resmen sulanıyor. Kendimi aptal yerine koymadan önce aceleyle diş macunumu tükürdüm.

Sadece Thayer, düşüncelerimi tamamen alt üst etme ve sadece ona bakarak ne kadar üzgün olduğumu unutturma yeteneğine sahip.

Thayer askıdan bir havlu alıp beline sarıyor.

Yanıma yaklaşıp bacaklarımı birbirine bastırdığında sızlandım. Görünüşe göre akşamdan kalma beni azgın hale getiriyor.

Kollarını arkadan bana doladı, boynumun hassas derisini öptü. Odunsu vücut losyonunun kokusunu içime çekerek ona yaslandım.

Sadece onun tarafından tutulmak anında kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Ağzımı gargarayla çalkalayıp lavaboya geri tükürdüm ve sonra saç fırçama uzandım.

"Sarhoş hafızam bulanık olabilir ama sanırım bir şey hakkında konuşmak istediğini hatırlıyorum."

Kalçasını lavaboya dayadı. "Yaptım."

"Ve?" Hemen saç fırçamı yere koyarak söylüyorum.

Ağzım sadece ona bakarken sular. Gerçekten gidip bir şeyler giymesi gerekiyor çünkü Thayer hala duştan ıslak, sadece bir havlu benim kriptonitim.

Gözleri bana kısıldı. "Bana öyle bakmayı kes."

"L-Ne gibi?" dudaklarımı yalarım Elimde değil, ondan delicesine etkilendim ve kederimle ilgili bir şey, onun tarafından tutulmayı ve sevmeyi istememe neden oluyor.

"Seni becermemi istediğin gibi."

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum. "Belki yaparım."

İlk kimin hareket ettiğini bilmiyorum ama aniden kollarının arasındayım, eli başımın arkasını tutuyor. Dillerimiz birbirine dolandı ve beni yatak odasına götürdü. Gitmeme izin verdi, yumuşak bir çığlık beni vücut ısını kaybetmiş gibi bıraktı. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti ve sonra tekrar önümdeydi.

"Tanrım, seni çok seviyorum," diye homurdandı, beni yutarak.

Bazı insanlar böyle bir aşk için bir ömür beklerler.

On sekiz yaşında huysuz, bitki seven, oduncu bir komşumda buldum. Orada bir süre yollarımız ayrıldı ama hep buraya geri dönmemiz gerekiyordu.

Thayer beni yatağa yatırdı. Oturup üstümü yırtıyorum. Açlıkla çıplak göğüslerimi içine aldı, önce bir memeyi, sonra diğerini ağzına emmek için üzerime eğildi.

Havlusunu çözdüm, düşmesine izin verdim ve sert aletini hızla kavradım. Nefesi dişlerinin arasında tıslıyor. İçinde uyuduğum kısa erkek iç çamaşırımı kapıp ayak bileklerimden aşağı çekti ve

yere düşürdü. Parmakları klitorisimi ovuşturarak çekirdeğimi buldu.

"Tam orada," diye yalvardım kalçalarımı yuvarlayarak.

Ben onun boyunu okşarken, tıpkı ona sorduğum gibi sürtünmeye devam ediyor.

"İçinde olmalıyım," diye yalvarır. "Beni aynen böyle gelmeye ikna edeceksin."

Aletini amcığıma doğru yönlendiriyorum ve içeri girmek için hiç vakit kaybetmiyor. Başı bir inilti ile geriye düşüyor. Onun seslerini duymayı çok seviyorum. Vücudumdan bu kadar zevk aldığını bilmek en büyük dönüş.

Tırnaklarım kış yanaklarına saplanarak onu devam ettiriyor.

Zor, hızlı ve biraz vahşi. Ama onu bıraktığını görmek hoşuma gidiyor.

"Siktir bebeğim," diye inledi, kalçalarımı daha sıkı kavrayarak.

"Aletimi çok sıkıyorsun."

Yatağın kenarında duruyor, kollarını bacaklarıma dolayıp beni inanılmaz bir şekilde kendine çekiyor. Kalçamı daha yukarı kaldırdı ve orgazmımın beni parçalaması için ihtiyacım olan tek şey pozisyon değişikliği. İçime dökülene kadar kalçalarını daha hızlı pompaladı.

Başımın iki yanında konumlanmış elleriyle ağırlığını kaldırarak üzerime çöktü.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni çok seviyorum."

Kirli yanaklarını avucumun içine alıp gözlerinin içine baktım.

"Ben de seni seviyorum."

Ona bu üç kelimeyi söyleyebilmeyi seviyorum.

Vücudumdan çekiyor, aleti hala yarı sert. "Burada kal."

Banyoya girerken onu utanmadan izliyorum. Musluk akıyor ve bir dakika sonra bacaklarımın arasına ılık, nemli bir bezi bastırarak geri dönüyor. Kalçamı hareket ettiriyorum, kendime engel olamıyorum. Ona daha yeni sahiptim ama onu şimdiden

tekrar istiyorum. Thayer'ın beni bir şeytana dönüştürme yöntemi var.

Dudağını ısırды, hala merkezimi nazıkçe siliyor. Gözleri benimkilere kaydı ve "Daha fazla çocuk istiyor musun?" diye sorduğunda şaşırdım.

Daha fazlasını isteyip istemediğimi merak ederdim, bu son zamanlarda aklımın bir köşesinde olan bir şey. Özellikle de Seda'nın birkaç ay içinde altı yaşına girmesiyle. Caleb bebek sahibi olma konusuna yaklaştığında daha fazla çocuk istemediğim için değil, onun benden daha fazlasını hak ettiğini düşündüğüm halde ondan bir çocuk sahibi olmanın yanlış olduğu gerçeği yüzünden çıldırdım.

"Evet." Bu sefer cevaptan eminim.

Bezi kenara koyar. "Biliyor musunuz..."

"Neyi biliyor muyum?" Sakinleştğinde sorarım.

Şifonyerin çekmecesinden bir çift boxer çıkardı ve çekiştirdi. Ne zaman olduğunu biliyor musun?

"Emin değilim." Gergin bir şekilde ondan uzağa bakıyorum.

"Yakında, sanırım. Seda altı yaşında olacak ve abla olmayı çok isteyeceğini biliyorum."

Vücudumun üzerine eğilerek yüzümü avuçladı. Yavaşça başparmağını alt dudağıma sürttü. "Hayır diyebilirsin, kızmayacağım..."

gözlerimi kısıyorum. "Tamam aşkım?"

"Doğum kontrolünü bırakmanı istiyorum."

Ne?

"Ben... şimdi gibi mi?"

Başını sallıyor. "Baba olmayı seviyorum ve seninle daha çok bebek sahibi olmak istiyorum. Çocuklarımızın ilginç gelenekleri olan bu küçük kasabada büyümesini izlemek istiyorum. Okul etkinlikleri için yaptığın keklerin kokusunu almak istiyorum. Ben... Sana zaten her şeyi seninle istediğimi söyledim ve o

geleceğin şimdi başlamasını istiyorum. Dayanamıyorum, ağlamaya başlıyorum. "Siktir bebeğim," çıplak bedenimi kollarının arasına aldı, "Seni ağlatmak istemedim."

"Mutluluk gözyaşları, söz veriyorum," diye hıçkırdım.

Bu sabah böyle bir konuşma yapmayı beklemiyordum ve bunun hızlı olduğunu biliyorum ama bana... doğru geliyor. Annem çok sevinir, bunu benim için isterdi. Hem Georgia'nın hem de benim, yaşlı ve yatağında ölsen bile hayatın kısa olduğunu anlamamızı istedi. Korkunun seni engellemesine izin veremezsin. yaşamak zorundasın

Yanaklarıma düşen ıslak damlaları silerken ikna olmuş görünmüyordu. "Emin misin? Bunun biraz yanlış olduğunu biliyorum ama her şeyin seninle olmasını istiyorum ve siktir git bekliyorum. Ama senin zaman çizelgen benimkiyle aynı değilse seni asla zorlamak istemem."

"E-evet. Benden bir bebek daha ister misin?"

"Bir tane daha ve bir tane daha ve izin verdiğin kadar çok."

Gülüyorum, vücudum titriyor. "Üç numaralı çocuk ve ötesini planlamaya başlamadan önce bir tanesinin daha üzerinden geçelim."

"Anlaşmak."

Gülümsemesi ruhumu ateşliyor - sevimsiz ama doğru.

"Bugün doğum kontrolümü almayı bırakacağım." Gülümsemesi imkansız bir şekilde büyüyor. "Beni hamile bırakma fikrine bu kadar sevinme."

Kıkırdar. "Bunu zaten bir kez doğum kontrolü ile yaptım, biraz ukalalık ettiğim için kusura bakma."

yan tarafını dürttüm. "Bırak beni. Duş alıp giyinmem gerekiyor. Seda yakında kalkacak. Lauren muhtemelen günün yarısında uyuyacak."

Gevşedi ve ben ayağa kalkmaya başladım ama beni belimden kavradı ve kendi vücudunda döndürdü. Ellerim sert gövdesine indi.

"Bunu istediğine emin misin?"

gözlerimi deviriyorum. "Öyle olmasaydı sana söylerdim."

"Bunların hepsi planladığımdan daha hızlı oluyor. İşleri doğru yapmak istedim, seninle ağırdan al-"

Elimi ağzına bastırıyorum. "Bu bizim hakkımız. Aşk bir zaman çizelgesine koyamazsınız. Sana benim demek için bir ömür gibi gelen bir şeyi bekledim. Bir saniye daha kaybetmek istemiyorum."

"Siktir, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi, bırak gideyim. Seks gibi kokuyorum. ve çöpe atmak için doğum kontrolüm var.

Kıçıma bir darbe indirerek gitmeme izin veriyor. Ona omzumun üzerinden gülümsüyorum.

"Bekle," banyonun kapısında durakladım, "benimle bunu mu konuşmak istiyordun? Bebek olayı mı?"

Şifonyerin başka bir çekmecesini açıp bir kargo şortu çıkarıyor.

"Aslında değildi."

"Ah?" Açıklamasını bekliyorum.

Başını sallıyor. "Bu kadar korkmuş görünme. Bunu sonra konuşuruz."

Dolaptan bir gömlek aldı ve yatak odasından çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve bana o konuşmayı beklemekten başka çare bırakmadı, her ne ise.

35. BÖLÜM

TAYER

Kahvaltıda ev yapımı waffle yapmak için malzemeler için kilerime baskın yapıyorum . Kızların vücudundaki son alkolün emilmesine yardımcı olacağını düşünüyorum.

Bebek olayını Salem'in üzerine yıkmak istemedim ama öyle oldu. Onu seviyorum, hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum ve görünüşe göre o da aynısını istiyor, beklemenin ne anlamı var?

Ama bu sabah ne kadar ayık görünse de, aklının başında olduğundan emin olduğumda ve ona taşınmayı sorduğumda sohbeti tekrar gündeme getirmek istiyorum.

Waffle hamurunu karıştırmayı yeni bitirmiştım ki Seda ayaklı pijamasıyla uykulu gözlerini ovuşturarak odaya girdi.

"Açım."

"Waffle yapıyorum, onlardan mı yoksa başka bir şey mi istiyorsun?"

Kahverengi gözleri parlıyor. "Gofretler!"

"Waffle makinesine kaşıkla koymaya yardım etmek ister misin?"

"Evet lütfen." Hevesle başını salladı.

Onu tezgahın üzerine kaldırıp ona bir kaşık uzatıyorum. Hamuru kepçeyle üzerine koyuyor, ben de kapağı kapatıyorum.

"Işık yeşile döndüğünde, bu iş bitti demektir."

"Benimkine çikolata parçaları alabilir miyim?"

kıkırdadım Çikolata parçaları isteyeceğini bilmeliydim. "Evet. Onları yakalamama izin ver.

Onları kilerden alıp diğer her şeyle birlikte tezgahın üzerine koymam sadece bir saniyemi alıyor.

"Işık yeşil!" Waffle makinesini işaret ederek heyecanla ağlıyor.

"Bırak bu kısmı ben yapayım," dedim ona, lastik bir spatula alarak. "Bu çok sıcak." Waffle'ı çıkarıp bekleme tabağına alıyorum. "Pekala, daha fazla vurucu zamanı."

Birlikte çalışıyoruz, Salem ve Lauren gelene kadar tüm waffle'ları bitiriyoruz.

Salem yeni duş almış, saçları nemli ve her zamanki şortu ve kolsuz bluzuyla o gün için giyinmiş. Lauren üzerinden araba geçmiş gibi görünüyor. Saçları dağınık, ağzının kenarında kurumuş salyalar var ve üzerinde hâlâ uyumlu bir pijama var.

"Lauren teyze!" Seda çığlıklar atarak tezgahdan iner.

Lauren parmaklarını şakaklarına bastırıyor. "Sessiz ol benim en sevdiğim küçük gremlin."

Seda kollarını Lauren'in bacaklarına dolayarak, "Burada olduğunu bilmiyordum," dedi. Zavallı Lauren kusmak üzere gibi görünüyor. "Aç mısın? Babam waffle yaptı. Yardım ettim."

"Göreceğiz evlat." Seda'nın saçlarını karıştırıp masaya oturur ve başını masaya yaslar.

Salem bir şişe portakal suyu alıyor ve hepimiz için bir bardak dolduruyor. Birini Lauren'a taşıyor ve onun için ibuprofen almaya gitmekle ilgili bir şeyler söylüyor.

Lauren elini kaldırıp baş parmağını kaldırdı.

Herkes gofret koyuyorum ve Seda sofrayı kurmama yardım ediyor.

Salem, Lauren'e iki hap vererek geri döner. Onları yuttu ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Salem gülerek tabağı Lauren'a yaklaştırdı.

"Yiyin," diye uyarıyor. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak."

"Her şeyi kucağına attığımda seni uyarmadığımı söyleme."

Salem gözlerini devirerek bana, "Dramatik davranıyor," dedi.

Kahvaltı, Lauren'in iki dakikada bir önüne attığı ters ters bakışlara rağmen nispeten sorunsuz geçiyor. Beni rahatsız etmesine izin vermem. Salem'i koruduğunu biliyorum ve bu kadar umursayan bir arkadaşı olduğu için mutluyum.

Mutfak tamamen temizlendikten sonra, Seda ağaç evde oynarken Salem ve Lauren'e güvertede katıldım.

Bir sandalye çekip oturuyorum. Lauren'in yüzünde gözlerini koruyan büyük bir güneş gözlüğü var. Salem bacaklarını güverte korkuluğuna dayadı ve güneşi emmek için başını geriye attı.

"Seda'yı mobilya alışverişine götürmeye hâlâ hazır mısın?"

Salem ayak parmaklarını oynatarak başını salladı. Mavi renge boyanmışlar. "Kesinlikle. Bence burada kendine ait bir yeri olmasını isterdi."

"İyi. Hırdavatçıya da uğramam gerekebilir."

"Ne için?"

"Boya - eminim rengini değiştirmek isteyecektir."

Şu anda, bir projeden kalma olduğu için misafir odasına koyduğum bej bir renk.

Lauren homurdandı. "İtme."

omuz silkiyorum "Seda'yı mutlu edecekse, bunun beni çocuk oyuncağı yaptığını düşünmüyorum."

"Onu boşver, huysuz çünkü eskisi gibi parti yapamıyor."

"Parti bile yapmadık. İctik ve şimdi beynim benden nefret ediyor çünkü tam anlamıyla kafatasıma çarpıyor." Lauren, amacına ulaşmak için başını işaret ediyor. "Yirmi altı yaşına daha yeni girdim ve görünüşe göre vücudum kırk olduğuma karar verdi ve hayatım sona erdi."

"Hayatın kırk yaşında bitmedi."

Lauren güneş gözlüklerini indiriyor, gülümsememeye çalışırken dudakları seğiriyor. "Sen bilirsin, Yaşlı Adam."

Salem başını sallıyor. "Senin için bir bakıcıya ihtiyacım var. Sen Seda'dan daha bir avuçsun."

Lauren güneş gözlüğünü eski moda bir filmdeki şapka gibi eğiyor. "Hizmet etmekten mutluyum. Birinin seni tetikte tutması gerekiyor."

"Evet, çünkü hayat bana bunu henüz yapmadı."

Lauren parmağını sallıyor. "Dokun."

Seda! Salem seslenir. "Oradan aşağı in. Bazı işleri halledeceğiz, odanı dekore edecek bir şeyler alacağız!"

"Gerçekten mi?" Seda ağaç evin penceresinden başını uzatıyor.

"Bir prenses yatağı alabilir miyim?"

"Sen-" Salem gülmemeye çalışarak eliyle ağzını kapattı.

"Sen çok çocuksusun. Ona her istediğini alacağını söyleyemezsin. Sadece beş yaşında olabilir ama bundan sonuna kadar faydalanacaktır."

"Bunu söylemeyecektim." Elini bıraktığında gülümsedim.

Ah, değil miydin?

Gülüştüm daha da büyüyor. "Belki."

Başını sallıyor ve onu kucağıma çekiyorum.

Salem hayatıma geri dönmeden önce, her günümü sadece atlatmak için yaşıyordum. Şimdi, her gün için yaşıyorum.

Sonunda yeniden nefes alabiliyormuşum gibi.

36. BÖLÜM

SALEM

Alışverişten eve döndüğümüzde çok yorgunum . Hiçbir zaman alışveriş tutkusu haline gelmedim ve geleceğimden de şüpheliyim. Ancak Seda'nın yolda yepyeni bir mobilya takımı, yeni bir yatak örtüsü ve odasının duvarları için Mükemmel Prenses Pembesi adını verdiği boya vardır. Aslında adı Erimiş Dondurma ama bunu ona söylemeyi dene.

"Normalde alışverişini severim," diyor Lauren dekor eşyalarıyla dolu bir çantayı çekerken, "ama kızınız bana bunu sorguluyor."

"O bir şey," katılıyorum.

Alışverişe salıverilen Seda, yabani bir tavşanla boğuşmaya benzer. Her yerde koşar ve zıplar - aynı zamanda zıplar -

neredeyse gördüğü her yabancıya merhaba der ve mağazanın çaldığı müziği beğenirse koridorlarda dans eder.

Temel olarak, çocuğum benim olduğum şeyin tam tersi. Öte yandan, bir canavar tarafından lekelenmemiş olsaydım, çocukken nasıl biri olacağımdan gerçekten emin değilim.

Seda uydurma bir şarkı söyleyerek ön bahçede koşuştururken biz tüm çantaları boşaltıyoruz.

Çantaları fuayeye koymak için verandanın basamaklarını çıkarken, "Caddeye yaklaşma," diye uyardım.

"Yapmayacağım anne. Bu kadar endişelenmene gerek yok."

Hiçbir fikri yok ama bu, ebeveyn olmanın yarısı, belki daha da fazlası, sürekli endişelenmek gibi.

"Çocuğun olacağını düşünüyor musun?" Lauren'a benim battaniye çantamın yanına bir torba kırıntı koyduğunda sordum çünkü Seda'nın tek bir battaniyesi olamaz, on iki battaniyeye ihtiyacı var. Benden aldığı şey.

"Belki otuz yaşıma geldiğimde." Lauren ekşi bir şey tatmış gibi dudaklarını büzerek burnunu kırıştırıyor. "Hayır, o zaman bile değil." Açık kapıdan dışarı, Thayer'ın şu anda çimlerin etrafında Seda'yı kovaladığı yere bakıyor. "Çocuğunuzu seviyorum ama hepsi bu. İyi bir anne olabileceğimden emin değilim."

"Harika bir anne olursun," diye temin ederim onu, çünkü eğer seçseydi anne olurdu. "Ama herkes ebeveyn olmak istemiyor ve bu da sorun değil."

Omuz silkiyor. "Gelecekte göreceğiz. Şu anda sadece ben ve Anthony olmayı seviyorum. Yüzük parmağına bakıyor. "Önce düğünü halletmeliyim."

"Hamptons'ta evleneceğine inanamıyorum," şakacı bir şekilde omzuna vurdum, "seni buji orospu."

Kıkırdıyor. Anthony'nin ailesinin yeri orası ve büyüleyici. Mükemmel."

Nişanlısı hakkında konuşurken neşelenmesi beni mutlu ediyor. Bunu hak ediyor. Bir süre orada sakinleşeceğinden emin değildim. Bunda yanlış bir şey yok ama onu evcilleştirecek birini aradığını söyleyebilirim. Anthony vahşi tarafını tamamen evcilleştirdiğinden değil, ama onunla birlikteyken normal halinin biraz daha sakin bir versiyonu.

Maid of Honor elbisemin son provası için birazdan Manhattan'a gitmem gerekiyor. Düğün yaz sonunda ve sadece birkaç hafta içinde onun bekarlığa vedası için Vegas'a gidiyoruz. Annemin kaybıyla o yolculukta ne kadar eğlenirim bilmiyorum ama kaçırmazdım.

"Düğünden bahsetmişken, artık Thayer'la birlikte olduğuna göre onu da getireceğini farz ediyorum?" Daha fazla çanta almak için SUV'uma geri dönerken soruyor.

"Yani, sanırım, evet. Bunu düşünmemiştim bile."

"Onu listeye ekleyeceğim." Kolumu yakaladığında çantaya uzandım. "Biliyorsun, sana zorluk çıkarmayı seviyorum ama senin adına mutluyum. Sen ve o..." Gözleri, Seda'nın omzuna attığı yere kaydı ve onu döndürdü, "herkes bunun özel olduğunu görebilir. Bu ikinci şansı elde etmene sevindim. Bunu herkes anlamıyor. Mutlu olmayı tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun."

Kollarımı ona doladım, en iyi arkadaşımı sımsıkı sıktım. Ona daha yakın yaşamayı özlüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ew," şakacı bir şekilde beni itiyor, "bana bit veriyorsun."

Ona dil çıkardım. "Arzuluyorsun."

"Onları Thayer'a sakla. Eminim o adam senin bitlerini seviyordur.

"Lauren!" Koluna vurarak çığlık attım.

Sadece bir çanta kapar ve evin içine kadar kıkırdar.

Ertesi gün, Lauren Manhattan'a geri dönüyor. Dışarı çıkabildiği için çok mutluyum - cenazeye yeterince erken gelmeyi

planladığını, ancak Chicago'dan uçağının rötar yaptığını söyledi; nişanlısının, işle ne yaptığına bağlı olarak bazen kaldıkları başka bir yeri var.

Thayer sayesinde bavulu çoktan yüklenmiş olan kiralık arabanın yanında ona sımsıkı sarıldım.

"Gitmeni istemiyorum."

"Ben de gitmek istemiyorum ama yakında prova için görüşürüz ve sonra Vegas zamanı bebeğim!" Biraz kıpırdatarak gitmeme izin veriyor.

Thayer kaşlarını kaldırdı. Ona düğün ve tüm detaylar hakkında bilgi verme şansım olmadı ama Lauren New York'a dönerken daha çok zamanımız olacak. Artı, bugün Seda'yı Boston'a geri götürüyoruz. Onu daha uzun süre tutmak istedim ama Caleb ve ben hala tüm bu sistemi çözmeye çalışıyoruz. Artı, annemin evini temizlemeye başlamam gerekiyor ve Seda ortalıkta yokken her şeye karışacağı için daha kolay olacak. Ne olursa olsun, şimdiden kalbimin bir parçası eksikmiş gibi geliyor ve o henüz gitmemiş bile.

"Seni seviyorum kızım," Lauren'ın yanağını öptüm, "yakında görüşürüz."

"Yabancı olma." Gözlerindeki yaşları saklamaya çalışarak şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

Garaj yolunda dururken, o geri çekilip uzaklaşırken el salladım. Thayer arkamdan gelip elini omzuma koydu. Winnie bahçede havlar, Seda'nın peşinden koşar. İkisi de Thayer'ın kendi diktiği uyumlu gökkuşağı tütüler giyiyor - baygınlık hakkında konuşun.

"Bu kadar çabuk ayrılmak zorunda kaldığı için üzgünüm." Sesi kulağımın yanında derin ve boğuk.

Buna çok üzülmemeye çalışarak nefes verdim. "Sorun değil. Geldiği için mutluyum."

En çok da bu demek oluyor, arkadaşımın bu dönemde bana destek olmaya geldiğini bilmek.

"Diğer konu hakkında konuşma şansımız olmadı."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Ne şey?"

"Seninle konuşmak istediğim kişi."

"Ah." Netlik bana geliyor. "Sağ. Bu neydi?"

"Seda'yı bıraktığımızda, eşyalarından daha fazlasını alabilirsin diye düşünmüştüm, Binx de, ve..."

"Ve ne?" sorarım

Başını eğiyor, dağınık saçları gözlerini benim görüş alanımdan saklıyor. Benim yanıma taşınmak ister misin? Utanmış ve gerginmiş gibi yanakları kıpkırmızı oldu. Sanırım onu çok telaşlı görmeyi seviyorum. Thayer normalde soğukkanlı, sakin ve kendine hakim olmanın tanımıdır, ancak bu onun kendini bocalamış hissetmesine neden olur.

"Seninle yaşamamı mı istiyorsun?" Başını sallıyor. "Aynı yatağı paylaşmak gibi mi? Benim saçım senin duşunu tikiyor, kıyafetlerim yerde, benim pisliğim seninkini kaplıyor - bu tür birlikte yaşamak mı?"

Tekrar başını salladı. "Mantıklı, değil mi? Neden beklemek?"

Bir konuda haklı. Demek istediğim, doğum kontrolümü çöpe attım. O gece bununla ilgili bir konuşma daha yaptık. Akıllı başında olduğumdan ve doğru bir karar verdiğimden emin olmak istedi. O sabah o kadar sarhoş değildim, Lauren'den çok daha az içtim, bu beni sersemletiyor ama Thayer'ın beni her zaman ön planda tutması ve rızamın ne kadar önemli olduğunu anlaması beni mutlu etti.

Yan taraftaki gençliğimin geçtiği eve bir göz attım. Orada yaşamak istemiyorum. Kötü anıları olduğundan değil -babam orada hiç yaşamadı- ama benimki gibi de gelmiyor. Bana onu hatırlatıyor ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapabileceğimi sanmıyorum. En iyi hareket tarzı, onu temizlemek, bazı küçük şeyleri tamir etmek ve satmaktır. Georgia ve ben parayı paylaşabiliriz ve bu ikimize de yardımcı olur.

Mağaza farklı bir durum. Onu tutmanın aptalca olduğunu biliyorum, mantıklı bir anlamı yok ama ondan ayrılmak evimden çok daha fazla sorun yaşıyorum.

"Evet," diyorum usulca, sonra biraz daha yüksek sesle ekliyorum, "Senin yanına taşınacağım."

Gülümsemesi küçük başlar, sonra tam gelişmiş bir sırıtışa dönüşür. Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine beni kollarının arasına aldı ve kendi etrafında döndürdü. Ayaklarım yerden havalanıyor ve kıkırdıyorum.

Yanaklarımı avuçlayarak beni yere bırakıyor. "Yemin ederim Sunshine, seni gezegendeki en mutlu kadın yapacağım." Bana cevap verme şansı vermiyor. Ağzını benimkinin üzerine eğip beni derinden öpüyor.

Bazı insanlar ömürleri boyunca bu tür bir aşkı asla bulamazlar. Onu on sekiz yaşında buldum, bir süreliğine kaybettim ve şimdi onu asla bırakmıyorum -bırakıyorum-.

37. BÖLÜM

SALEM

Eşyalarımın çoğunu toplayıp Binx'i yanıma aldığım da Caleb'in üzgün olduğunu anlayabiliyordum . Ona nedenini söyledim ve zorla gülümsemeden ve benim adıma mutlu olduğunu söylemeden önce gözlerinde kısa bir acı parıltısı oldu. Her zaman onun kalbini kırmaktan hoşlanmıyorum ama kendi kendime artık boşandığımızı ve sonunda ikimizin de yolumuza devam edeceğimizi hatırlatıyorum.

Bir gün gerçek kişisini bulacak ve o zaman anlayacaktır.

Thayer'ın dolabına bir elbise asıyordum ki o içeri girdi ve ellerini arkadan bana doladı. İş sahasındaki gününden kalma ter, toprak

ve sigara dumanı gibi kokuyor. Artık sigara içmiyor, en azından öyle diyor ama birlikte çalıştığı adamlardan bazıları içiyor.

"Seni özledim." Başını omzuma koyuyor. Elleri karnıma gidiyor. "Hala hamile olduğunu düşünüyor musun?"

Kıkırdadım, yüzümü ona dönebilmek için kollarından sıyrıldım.

"Beni evlilik dışı bırakmak konusunda takıntılısın, değil mi?"

Şakadan başka bir şey yapamam. Gerçeği söylemek gerekirse, teklif etmesine gerek duymuyorum. Artık tekrar birlikte olduğumuza göre, her şeyin olması gereken zaman çizelgesinde olacağını biliyorum.

Yarım bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet, lanet olsun. Çocuğumla birlikte olduğun düşüncesine bayılıyorum." gözlerimi deviriyorum. Kalçalarımın tuttu ve beni yavaşça kendi alanına çekti. Tepemde yükseliyor, bu yüzden onu görmek için başımı geriye eğiyorum. "Seni ilk gördüğümde göremedim. Tekmesini hissetmedim ya da seni doktor randevularına götürmedim. Bunu istiyorum."

Utanarak dudaklarımı ıslattım.

Yanağımı kavradı ve bakışlarımı kaçırmaya çalıştığımda beni ona bakmaya zorladı. "Bunu yapma. Hissettiklerini benden saklama. Her zaman birbirimize karşı dürüst olmamızı istiyorum. İşte o zaman işler zorlaşır, bir şeyler saklarsın ya da nasıl hissettiğin hakkında yalan söylersin."

İç çektim, omuzlarım inanılmayacak kadar ağırdı. "Keşke sen de orada olabilseydin ve gidemediğin için kendimi çok kötü hissediyorum."

"En iyisini yaptın," diye defalarca hatırlattı bana. "Ben... adam, baba olamazdım, o zamanlar olmam gerekiyordu. Bunu biliyordun. Başparmağını yanağıma sürüyor. "Pişman olmana izin vermeyeceğim, çünkü şu anda bizde var. Her gün kollarımda seninle uyanacağım. Seda buradayken koridorlarda koştuğunu duyuyorum. Winnie ve Binx en iyi arkadaş olurlar." Buna

gölüyorum, çünkü şaşırtıcı bir şekilde öyleler. Kara kedim ve corgi kanepede birlikte uyumayı sever. "Ve bir gün, ne zaman olması gerekiyorsa, koridorda ağlayan bebeğimizi duyacağım." Gözümün kenarından bir damla yaş sızıyor. İşaret parmağıyla hızlıca kaydırır.

"Şimdi," elimi tuttu, "gel benimle duş al." Hain pis sırtıyor, gözleri arzuyla kararmış.

Beni çekmesine izin verdim ve çıplak sırtımı duş karosuna bastırduğunda içime battı ve sonunda bıraktım.

Seda ile FaceTime görüşmesinden sonra bir film gecesi için bir kase patlamış mısırla kanepeye yerleşiyoruz. Thayer uzanıyor, başını kucağıma koyuyor.

"Ne izleme havasındasın?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye esnedi, "muhtemelen hemen uyuyacağım, yani ne istersen sorun değil."

Hesabıma kaydettiğim filmleri gözden geçirerek bir romantik komediye karar verdim. Eğer gerçekten uykuya dalmak üzereyse, How To Lose a Guy in 10 Days'de Matthew McConaughey'den Benjamin Barry'nin Kate Hudson'dan Andy Anderson tarafından işkence görmesini izlemek isterim.

Thayer başladığında itiraz etmiyor. Bir elimle kafa derisini okşuyorum, diğer elimle ağzıma patlamış mısır parçaları atıyorum. Winnie, kanepenin diğer ucunda, Binx ona yaslanmış halde uyukluyor.

Aşağıya baktığımda Thayer'ı mışıl mışıl uyurken bulduğumda filmin başlamasına sadece on beş dakika var. Çok uzun günler çalışıyor. Sahibi ve dolayısıyla patron olabilir, ancak iş söz konusu olduğunda, mümkün olduğunca uygulamalı olmayı sever.

Son birkaç günü, şimdi Seda'nın olan odayı boyayarak ve mobilyalarını bir araya getirerek geçirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Birkaç gün içinde geri döndüğünde kendine ait bir prenses odası olacak.

Hatta Thayer dükkâna geri döndü ve daha önce onu geride bırakmaya ikna ettiğim armut sandalyeyi aldı.

Üst katta toplam üç boş oda var, biri şu anda Seda'nın ve sanırım Thayer beni hamile bırakma hedefini başarırsa bir diğeri çocuk odasına dönüştürülecek.

Thayer'ı geceleri kollarında yeni doğmuş değerli bir bebeği sallarken izleme fikri bende her türlü sıcaklığı ve yapışkanlığı hissettiriyor.

Sonra, Forrest'in Thayer'ın uzun zaman önce ortadan kaldırdığı eski odasını düşündüğümde, hemen hemen başka bir duygu üzerime çöküyor, bir hüznün ve acı. Ona bunu sordum ve bir süreliğine bıraktığını ama çok acı verici hale geldiğini görünce çoğu şeyi topladı, mobilyaları sattı ve Forrest'in en sevdiği dinazor ve oyuncak araba gibi bazı değerli eşyalarını farklı bir yere taşıdı. evin etrafındaki noktalar. Forrest'in o küçük patlamalarını görmenin onu gülümsettiğini ama tüm odanın çok fazla olduğunu söylüyor.

Ona baktım, yüzü uykusunda sakindi.

Çektiği acılar dayanılmaz olmalı.

Bana terapistinin kederi bir kutudaki top olarak tanımladığını söyledi. Acı tazeyken o top büyüktür, sürekli kutunun kenarlarına vurur ama sonra top zamanla küçülür ve kutuya daha az vurur.

Şu anda, benim için bu top oldukça büyük. Bu yüzden annemin evine gitmekten kaçınıyorum.

Eşyalarına dokunmak istemiyorum. Depoda paketlemek ya da bağışlamak istemiyorum ya da —

Elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum.

Bunu yaptığımda, sonunda gerçekmiş gibi hissedeceğim.

Şu anda, onun hala o evde kek pişirdiğini, film izlediğini ya da mutfak masasında oturup bir kase mısır gevreği yediğini farz etme durumundayım.

Keder bu şekilde tuhaftır - nasıl mantığa meydan okumaya çalışır.

Öldüğünü gördüm. Cenazesine gittim. Mezar.

Tüm bunları yaptım ama yine de zihnim hala onun o evde olduğuna dair mantıksız bir umuda tutunuyor.

Film oynamaya devam ediyor ama artık dikkat etmiyorum. Bitiş jeneriği geldiğinde televizyonu kapatıp Thayer'ı yavaşça uyandırdım. Bana bir kez baktı ve kederin beni tükettiğini biliyor. Hiçbir şey söylemiyor. Yapmak zorunda değil. Beni kollarının arasına aldı, onu bir koala kucağında tutmama izin verdi ve beni üst kata, yatağa taşıdı. O zaman bile gitmeme izin vermiyor ve dağılmayacağım kadar beni yeterince sıkı tutabileceğini düşünüyor mu merak ediyorum.

38. BÖLÜM

SALEM

Evi boşaltmaya başlamaya hazır olmadan önce iki hafta geçti . Georgia, sonunda işi kabul ettiğimi söylediğimde yardım etmekte ısrar etti, ancak her an doğuma başlayabileceği için onu bırakması konusunda daha ısrarcıydım. Bu üçüncü doğumu olduğundan, doğum tarihinden önce gelme olasılığı daha yüksektir ve inatçı davranışına rağmen kesinlikle yorucu bir şey yapmasına gerek yoktur.

"Nereden başlamak istersin?" diye soruyor Thayer, ellerini beline koyarak.

Henüz içeri girmek için ilk adımı atmadığım için ön bahçede duruyoruz. Thayer çimleri tertemiz tutuyor, yani en azından böyle bir endişemiz yok.

Ağzımı açıp kapatıyorum, ağzımdan hiçbir kelime çıkmaya istekli değil.

Thayer sessizliğimin onu caydırmasına izin vermiyor.

"Belki de etrafta dolaşıp daha büyük mobilya parçalarını farklı renkli bantlarla işaretlemeliyiz. Saklamak, bağışlamak ve çöpe atmak istedikleriniz. Bu, o şeylerle işi kolaylaştırabilir."

Gözyaşlarımın akmamasını dileyerek kararlı bir şekilde başımı salladım. Bu sadece bir ev. Sadece bir şeyler. Peki bu neden bu kadar duygusal?

"Bu iyi bir fikir."

"Elbette." Kendi kendine başını salladı. "Sen burada bekle, ben kamyonumdan bant getireyim."

burnumu kırıştırıyorum "Kamyonunda bant mı var?"

"Kamyonumda pek çok şey bulunduruyorum."

O kaseti alırken ben yan kapıya doğru ilerliyorum. Oradan geçmek ön kapıdan daha kolay geliyor. Bu beni oturma odasına çok yaklaştırıyor ve bunun üstesinden gelmeye hazır değilim.

Thayer geri döndü ve beni kapının yanında anahtarlarımla uğraşırken buldu.

Sarı, mavi ve yeşil renklerde üç farklı bant rulosunu hokkabazlık yaparak benden kaydırdı. "Hangisi?"

"Şu." Ucunda beyaz papatya kauçuk tutucusu olanı işaret ediyorum.

Kolayca kilide sokuyor ve çeviriyor. Menteşelerde biraz WD-40'a umutsuzca ihtiyaç duyarak kapı yüksek sesle gıcırıyor - yapılacaklar listesine eklenecek başka bir şey - ve önce içeri giriyor.

"Geliyormusun?"

Bunu alaycı bir şekilde sormuyor. Daha çok bu konuda ne hissettiğimi ve bugün başlamanın iyi bir fikir olup olmadığını ölçmeye çalışıyor gibiydi.

Ama bu eşiği şimdi geçmez ve bu süreci başlatmazsam, geçeceğimi hiç sanmıyorum.

Yapıyorum, bir ayağımı öne atıyorum ve mutfakta durana kadar devam ediyorum. Düğmeye basarak tavan ışığını yaktım ve odayı sarı bir tona boyadım.

Thayer hiç vakit kaybetmedi, sanırım düşüncelerimde kaybolmamak için dikkatimi dağıtmak istiyor ve sorular sormaya başlıyor. "Masa ne olacak? Kale? Bağış yapmak? Veya çöp? Oldukça kaba bir durumda ama zımparalanıp boyanabilir, bu yüzden bağış yapmayı düşünüyorum. Ve her kategoriye hangi renk bandı koymak istersiniz?

Aklımın başka yerlere gitmesini engelleme ihtiyacına gülümsemeden edemedim. "Bağış için sarı, tutmak için yeşil ve çöp için mavi düşünüyorum."

"Tamam anladım. Onu hafızaya almak."

"Masayı bağışlayacağız."

Bir parça sarı bandı koparıp masaya yapıştırıyor.

"Sandalyeler mi?"

"Ayrıca bağış yapın."

Sandalyelerin her birine bant yapıştırıyor. "Bana işaret edip her bir şeyle ne yapmak istediğini söyleyebilirsin."

"Tamam," diye içini çektim, boşluğa baktım.

"Çöp." Odanın karşısındaki bir resmi gösteriyorum. Babam öldükten kısa bir süre sonra bir bahçe satışı buluntuydu. Resmin çok çirkin olduğunu düşündüm - bana bir tür çirkin duvar kağıdını hatırlatan çamurlu görünümlü bir suluboya, ama annem onu bir nedenden dolayı sevdi ya da belki de sadece kendi parasıyla satın alabileceği bir şey olduğu için sevdi. İlk kez.

"Aslında bende kalmasını istiyorum."

Thayer çirkin tabloyu neden saklamak istediğini bile sorgulamadı, sadece bant rengini değiştirip yoluna devam etti. Sadece mutfağa gitmek bile birkaç saatimizi alıyor. Sonunda tüm pişirme malzemelerini saklıyorum. Buraya dönene kadar yıllardır pişirmememe rağmen onları saklamak istiyorum ve hatta tekrar kendi başıma pişirmek istiyorum. Bana iyi geleceğini ve ona yakın hissetmeme yardımcı olacağını düşünüyorum. Georgia için saklama yığınının da koyduğum birkaç şey var, zaten istediği şeyler - sirk çadırı şeklindeki kurabiye kavanozu ve bir dizi tabak gibi.

"Nasıl hissediyorsun?" Thayer, kamyonuna yüklemek üzere son bağış kutularını alarak bana sordu. Küçük eşyaları giderken almanın daha kolay olacağını düşündük ve her şey bittiğinde, evden kurtulmak için büyük eşyaları toplamak için bir kamyon kiralayacağız.

"İyi bir ilerleme kaydettiğimizi düşünüyorum, ancak bunun ne kadar süreceği konusunda da endişeliyim. Bir odada saatler harcadık."

"Bundan bahsetmiyorum." Odanın etrafına bakar. "Senin hakkında demek istiyorum. Bunun kolay olmadığını biliyorum." Mutfak sandalyesini çekip oturuyorum. "Yorgun. Hem duygusal hem de fiziksel olarak. Ama garip bir şekilde... mutlu. Başımı sallıyorum. "Kulağa çok garip geliyor ama doğru. Bu eşyaların birçoğunun hatıraları var ve sanki hepsini yeniden yaşıyor gibiyim." Sakladığım tahta kaşığı alıyorum. "Bunun gibi." Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Senin için tahta bir karıştırma kaşığı gibi ama ben küçükken annemle kekleri karıştırdığımızı ve o bakmıyorken hamurdan gizlice yaladığımızı hatırlıyorum. Bence zaten biliyordu. Kaşığı geri koydum. "Unuttuğum şeyleri hatırlamak güzel."

Thayer kutuyu yerine bırakıp masada bana katıldı. Kulağa garip gelmiyor. Ben de Forrest'in odasını toplarken aynı şeyi hissettim.

Vermek zorunda kaldığım en zor karardı ama akıl sağlığım için alanı değiştirmem gerektiğini biliyordum. Kıyafetlerini, oyuncaklarını toplarken, unuttuğum o kadar çok güzel şeyi hatırladım ki, o gün anılarıma kara bir bulut çöktü." Boğazını temizliyor, boğuluyor. Onu kaybetmek... hayatımın en kötü günüydü. Ama yaşadığı her gün aynı zamanda en güzel gündü ve o zaman bir günün diğerlerini gölgede bırakmasına izin verdiğimi fark ettim. Ondan sonra hatırlamak artık o kadar acı verici gelmiyordu." Omuz silkiyor. "Yani, evet, anlıyorum."

"Keder tuhaftır."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Evet o."

"Hiç merak ettin mi..." Durakladım, dudağımı ısırdım - söylesem mi söylemesem mi emin olamıyordum ama öylece gitmeye karar verdim. "Eğer..." olsaydı ne olurdu hiç merak ettiniz mi?

"Forrest ölmemiş olsaydı? Annene söyleseydik?"

"Evet." Masaya baktım, onunla göz göze gelmek istemiyordum.

"Sonucu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yokken merak ederek zaman harcamak aptalca biliyorum ama..."

"Eskiden yapardım," diyor yumuşak bir sesle. "Her zaman. Ama bunu yapmayı uzun zaman önce bıraktım çünkü bu beni deli ediyordu. İşler planlandığı gibi gitseydi annenin anlayacağını düşünmek isterdim ama aynı zamanda sinirlenmiş olabilirdi. Yani zaten biliyordu ama resmileştirmek farklı." İhtiyatla içini çekerek sandalyeye daha da gömüldü. "Ve sonra belki birkaç yıl daha çıkabilirdik. Ve tek dizimin üzerine çöker, evlenme teklif eder ve sağdıcım olarak Forrest ile evlenirdik. Ancak, ne kadar genç olduğunuzdan dolayı baskının çok fazla olması ihtimali de var. Toplum, şu anda bulunduğumuz çağlarda, eskiden olduğumuzdan çok daha farklı görünüyor." Aramızda bir parmak sallıyor. "Bu bizi ayırmış olabilir. Bilmiyoruz."

"Haklısın." Mutfağa bakıyorum, duvarlar artık çıplak, çekmeceler boş, dolaplar ve tezgahlar tamamen silinmiş. "Sanırım bu beni her zamankinden daha fazla düşündürüyor."

Masanın üzerinden uzanıp elimi sıkıyor. "Hadi," ayağa kalktı, hâlâ elimi tutuyor ve beni kendine çekmek için kullanıyor. "Bunu bırakıp bir şeyler yiyelim. Bunu hak ettiğimizi düşünüyorum."

Cevap olarak midem guruldadı. "İyi bir fikir."

39. BÖLÜM

SALEM

Evi mümkün olduğunca boşaltmaya çalışıyoruz . Thayer çalışırken, hafta içi yardım etmek için ortalıkta yok, bu yüzden ağır kaldırmayı içermeyen elimden geleni yapıyorum. O ilk günden sonra daha kolay oldu. Sanırım at gözlüğü takmayı ve bunun hakkında fazla düşünmemeyi başardım, bu da yardımcı oldu. Artı, bunun yapılması gerektiğini biliyorum. Evden burada oturarak ayrılamayız. Bazen kederinizi bir kenara bırakıp yapılması gerekenlerle ilgilenmeniz gerekir.

Dirseğime kadar toz içindeydim, bir dolabı temizliyorum ki telefonum çaldığında. Şu anda alamıyorum, bu yüzden sesli mesaja gitmesine izin verdim.

Hemen tekrar çalışıyor.

"Ha." Temizlik malzemelerimi koydum ve yerden kalktım, çok uzun süredir kambur pozisyonda olduğum için vücudum protesto olarak inliyordu. Kalkıp biraz ara vermem gerektiğini biliyordum ama zahmet etmedim.

Durmadan telefonuma zamanında ulaşamıyorum, ama tam da bir çöp torbası yığınının altında bulmam için tam zamanında yeniden açılıyor. Sevimli.

Georgia'nın adı telefonun ışığını aydınlatır.

"Merhaba?"

"Doğum sancısı çekiyorum," ağzından çıkan ilk sözler oldu, "Bu konuyu konuşmadığımızı biliyorum ama diğer ikisinde de annem yanımdaydı ve bu sefer senin de orada olmanı istiyorum. Bu durumdan memnun musun?"

Beni orada istemesi, üçüncü çocuğunu dünyaya getirdiğinde yanında olacak kadar bana güvenmesi ve sevmesi kalbimi ısıtıyor.

"Evet tabiki. hastanede misin?" Eşyalarımı toplamaya ve her şeyi bir düzende bırakmaya çalışıyorum, ancak her şey darmadağın olduğu için bunun beyhude bir çaba olduğunu çabucak anlıyorum.

"Çocukları Michael'ın ailesine bırakacağız ve doğruca oraya gideceğiz. Ah, siktir," diye küfrediyor. "Bu acıtıyor. Daha önce bu kadar canımın yandığını hatırlamıyorum. Hep böyle miydi?"

Michael ona cevap veriyor ve hoparlörden "Evet ve her zaman unutuyorsun" cevabını duyuyorum.

"Arkanızda olacağım çocuklar."

"Teşekkür ederim." Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyorum.

"Sadece yalnız kalmak istemiyorum."

"Ben neyim? Dilimlenmiş ciğer?" Michael sorar.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tartışıyor ve ileri geri konuşmaya başlıyorlar.

"Pekala, şimdi kapatacağım, böylece bitirip hastaneye gidebilirim."

"Tamam," diye cevaplıyor kız kardeşim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Işıkları söndürdüm, çöpü çıkardım ve üstüm toz içinde olduğu için hızlı bir duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için Thayer'a koştum.

Hastaneye gitmek için arabama bindiğimde, ona neler olduğunu ve evde olmayacağımı bildirmek için kısa bir mesaj attım.

Garaj yolundan geri geri çıkarken hemen mesaj attı.

Thayer: İşim bitince hastaneye gideceğim.

Yerel hastane uzakta değil, sadece yirmi dakika uzaklıkta, bu yüzden arabamın Bluetooth hoparlöründen Michael'ı aradım.

"Merhaba, ben geliyorum. O nasıl?"

"Şey... şimdilik sakin ol. Ama bir kasılma daha olur olmaz, benden vazektomi yaptırmamı isteyecek. Bu geçer geçmez, bir veya iki tane daha istediği için yapmamamın daha iyi olacağını söyleyerek beni tehdit edecek. Doğrusu Salem, böyle devam ederse hayalarım kuruyup ölecek.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Zavallı adam. "Kulağa kız kardeşim gibi geliyor. Ona yolda olduğumu söyle ve ben-"

Cümlemi bitirmiyorum çünkü tam o anda biri kırmızı ışıktan geçiyor ve metalin gıcirtısı kulaklarımı dolduruyor. Kafam cama çarpıyor, hava yastığı patlıyor ve sonra sadece karanlık kalıyor.

40. BÖLÜM

TAYER

vedalaşıp evime gitmek için kamyonuma atlıyorum. Hastaneye gitmeden önce duş alıp bir şeyler atıştıracağım.

Eve yolu yarılamaştım ki telefonum çaldı ve ekranda Georgia'nın adı yazılıydı.

"Merhaba?" Salem'in kız kardeşinin beni neden aradığını merak ederek şüpheyi cevap verdim. Belki de Salem'in telefonu kapandı ve nerede olduğumu merak ediyor.

Georgia, büyük bir rahatlamayla adımı, Thayer, dedi. Ah, ah! Orosu çocuğu! Kahretsin, bunu söylemesem iyi olur çünkü bu beni ah yapar! Kulağıma bağıyor. "Michael, telefonu al."

Bir süre sonra kocası hatta gelir. Hey, adamım.

"Neler oluyor? Salem'in telefonunda bir sorun mu var?"

Bir an sustu. Sadece saniyeler olduğunu biliyorum ama dakikalar gibi geliyor.

"Salem bir kaza geçirdi."

telefonumu düşürüyorum Ayaklarımın arasında yerde bir yere düşüyor. Çok yasadışı bir U dönüşü yaparak ters istikamette hastaneye doğru hızla geri dönüyorum.

Beynim iki kelimeyi tekrar tekrar tekrar ediyor.

Salem.

Kaza.

Salem.

Kaza.

Hastaneye vardığımda ve kamyonetimi park edip acil durum girişinden içeri daldığımda nefes nefese kalıyorum.

Resepsiyondaki bayan aniden ortaya çıkmamla irkildi.

"Salem Matthews. Getirildi mi?"

Kahretsin, onu şehre götürebilirlerdi. Hayat onu uçurdu. Ya gerçekten kötüyse? Ya ameliyattaysa? Ya o...

Hayır. Oraya gitmeyeceğim. Bunu düşünmeyeceğim. O değil. olamaz. Ölseydi bilirdim. hissedirdim. Buna inanmak zorundayım.

"Kim soruyor?" Kulağa sinirli geliyor ve sanırım buraya gelip deli gibi davrandığım için bu benim hatam.

Nişanlısı, diye yalan söyledim ama işe yarıyor.

"Güvenlik sizi oraya götürecektir." Başını siyah beyaz üniformalı adama doğru salladı.

Bana bir çıkartma uzattı ve hemen gömleğime yapıştırdım.

Acil servis bölümünde olabildiğince yavaş yürüyor. Saniyeleri sayıyorum. Adamı öldürmeyeyim ve onu bu bölünmüş odalardan oluşan labirentte bir daha bulamayayım diye, iki yüz altmış üçü birden.

"Salem Matthews. Tam burada." Bir kapıyı tıklatıyor.

teşekkür etmiyorum. Adamın yanından geçip odaya giriyorum. "Salem?" Kendimi en kötüsüne hazırlayarak çirkin bir mavi perdeyi kenara ittim.

Bir elbiseyle yatağın ucuna oturur. Gözünün yanında dikiş atılması gerekecek gibi görünen bir yarık var ve şefkatle kolunu tutuyor.

Benim orada durduğumu görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Thayer mi? Buraya nasıl geldin? Nasıl bildin?"

"Kardeşin ve Michael. Hemen buraya koştum."

Adrenalin vücudumdan kaçtı ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Yerin sert yüzeyine çarpan diz kapaklarımın acısını bile hissetmiyorum çünkü iyi olduğu için çok rahatladım. Düşündüm ki... şey, en kötüsünü düşündüm. Gittiğine inanmak istemedim ama beynim en kötü senaryoya gitmekten kendini alamadı.

Parmakları saçlarıma daldı ve vücudunu benimkilere yasladı. "Ağlama," diye yalvarıyor.

Öyle olduğumun farkında bile değildim ama o haklı. Hıçkırıklarla titriyorum.

Onu tam geri aldığımda kaybedebileceğim korkusu çok büyüktü. Ama o burada. O yaşıyor. nefes almak Yatar pozisyonundan oturur pozisyona gelmek. Ciddi şekilde yaralanmamış.

Yine de duygularım ham. Hiçbir şey sizi sevdiğiniz birinin incinmesi ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağınızı bilmek kadar çaresiz hissettiremez.

"Şşşt," diye mırıldanıyor. "İyiyim. acıktım Ve sanırım kolum kırıldı. Ama ben iyiyim.

İyi olduğunu defalarca söylüyor.

Yüzünü yavaşça ellerimin arasına alarak kendimi yerden kaldırmayı başardım. Ona bakmama, daha fazla tümsek ve morluk olup olmadığını değerlendirmeme izin veriyor. Kapsamlı bir incelemeyi bitirdikten sonra, gülümsemeye çalışarak kaşlarını kaldırdı.

"Karar nedir Dr. Holmes?"

"Karar," Ellerimi yatağa dayadım, onunla göz hizasında olacak şekilde eğildim, "bana kalp krizi geçirmeye çalıştınız, Bayan Matthews. Ben artık yaşlı bir adamım, bunu bana yapamazsın."

"Daha kırk yaşında bile değilsin." Gözlerini deviriyor. Ona şaplak atmak istiyorum. Bir araba kazasından sonra lanet hastanede ve bana gözlerini mi deviriyor? Sinir. "Ve kırk yaşlı bile değil, bu yüzden boku kes."

"İyi misin?" Ona sorarım. "Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da."

Titrek bir şekilde nefes verdi ve ben de vücuduna biraz sıcaklık ve rahatlık aşılamaya çalışarak elimi dizine koydum.

"Sarsıldı," diye itiraf ediyor. "Çok hızlı oldu ve kafamı çarptığımda bayıldım." Yüzünde kesiğin olduğu tarafı işaret ediyor. Kafatasında da bir yumru var. "Kolum beni öldürüyor ama."

Sol kolu çoktan şişmiş ve dirseğinin yanında morumsu bir çürük var.

"Röntgen çektiler mi?"

"HAYIR." Yorgunlukla başını sallıyor. "İşte bunu bekliyorum. Zavallı Georgia, doğumuna yardım etmemi istedi ve şimdi bu oldu."

"Bunun için strese girme, Sunshine," diye yalvardım. Onu böyle görmek hoşuma gitmiyor.

"Sadece üzgünüm." Alt dudağı gözyaşı tehdidiyle titriyor. "Her zaman bir şey varmış gibi görünüyor ve bir mola yakalayamıyorum. Sadece hayattan yoruldum." Burnunu çekti ve ben de yatağın yanındaki kutudan bir mendil alıp ona uzattım. Minnetle gülümsüyor, gözlerinin altını siliyor. Dramatik davranıyorum. Pek çok yönden çok kutsanmış ve şanslı olduğumu biliyorum—"

"Duygularını küçümseme." Yanağını avucumun içine alıyorum. "Bir araba kazası herkes için travmatiktir. Üzüldüğün için kendini suçlu hissetme. Zaten çok şeyle uğraşıyorsun."

Peçeteyi burnunun altından silerek başını salladı. "Haklısın."

"Hanım. Matthews? Seni röntgen bölümümüze götürmek için buradayım."

Bir hemşire tekerlekli sandalyeyi iterek odaya girer. Ondan Salem'e baktım. "Neden tekerlekli sandalyeye ihtiyacın var? Bacakların mı?

"Bu sadece standart bir hastane prosedürü, efendim." Hemşire soru sormamı yarıda kesti. "Endişelenecek birşey yok."

Başka bir deyişle, kıcıımı sakinleştirmem gerekiyor.

Anladım.

Salem tekerlekli sandalyeye biniyor ve ben geride kalmak zorunda kalıyorum. Neyse ki, on beş dakikadan fazla gitmedi.

"Görüntüler incelendikten kısa bir süre sonra bir doktor gelecek."

"Teşekkürler," dedi Salem hemşireye, yatağa yerleşip uzanarak. Hemşire gidince bana "Artık çok yorulduğum" diyor.

"Bu adrenalin." Dürüst olmak gerekirse ben de hissediyorum ama bunu ona söylemiyorum çünkü onun hissettiklerini hafifletmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyorum. "Gözlerini kapat ve uyu. Tam burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sen değilsin?"

Elini elime alıyorum. "Hemen burada olacağım."

Tüm bipleyen makinelere rağmen birkaç dakika sonra gözleri kapanıyor, nefesi düzene giriyor ve uykuya daldığını anlıyorum.

Uyuyabildiği için mutluyum. Gerisi vücuduna iyi gelecek.

Bir saat sonra nihayet bir doktor geldi ve onu uyandırmak zorunda kaldım.

Hiç vakit kaybetmeden kolunun kırıldığını ama ameliyata gerek olmadığını, bu yüzden ona alçı takacaklarını ve gözündeki kesiğin dikişe ihtiyacı olmayacağını ancak hemşirenin

başvuracağını söylüyor. kelebek bandajlar. Tanrıya şükür, yaklaşık iki saattir burada olduğu için dikişe ihtiyacı yok. Onlara ihtiyacı olsaydı, bununla çoktan ilgileneceklerini düşünürdün.

Doktor gittiğinde Salem, "Muhtemelen bebeğin doğmasını kaçırdım" diyor.

"Bunu bilmiyorsun."

Dudakları dışarı sarkıyor. "O kadar kötü hissediyorum ki Georgia'yı hayal kırıklığına uğrattım."

Ah, kahretsin, diye küfrediyorum. "Onu arayıp senin iyi olduğunu söylemeliydim." Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım ama cep telefonu hizmetim yok. "Dışarı çıkıp onu arayacağım."

Kolumdan tutup beni tekrar sandalyeye oturtuyor. "O sırada Michael'la telefonda olduğum için hemşireye onu arayıp haber vermesini sağladım. Onun doğum sancısını çekmesini ve benim için çıldırmasını istemedim."

Şaşkınlıkla ona bakarak saçlarını alnından geriye doğru itiyorum. "Her zaman başkalarını ilk sıraya koyma şeklinle ne kadar olağanüstü olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Şans eseri, alçıyı takmak için beklemek uzun sürmez ve bandaj rengini seçmeye geldiğinde küçük bir çocuk gibi parlar. Seda'nın çok seveceğini söyleyerek açık pembeyi seçer. Farkında olduğunu sanmıyorum ama eminim ki onun da en sevdiği renk pembedir.

Taburcu olana kadar hava kararmış oluyor ve ana asansörle doğum katına çıkıyoruz.

"Sence bebeği oldu mu?" Salem bana baktı, gözleri heyecanla açıldı.

"Bilmiyorum. Sanırım öğrenmek üzereyiz."

Asansör açılıyor ve doğum katına çıkıyoruz. Salem, kız kardeşinin adını vererek masaya doğru ilerliyor.

"Şu koridorda. Oda 216."

Salem onu bu yönde ayırır. Uzun bacaklarım sayesinde ona kolayca ayak uydurabiliyorum ama onun coşkusu beni biraz eğlendiriyor.

Kapıya ulaşır ve hafifçe vurur. Bir dakika bekledikten sonra Michael kapıyı açtı.

"MERHABA." Gözleri mutlulukla parlıyor ve o daha söylemeden bebeğin burada olduğunu biliyorum. "Bebekle tanışmak ister misin?"

Salem heyecanla zıplıyor. "Evet!"

"Kolun nasıl?" Oyuncu kadrosuna bakıyor.

"Sorun değil, şimdi bebeği görmeme izin ver."

Gülerek kenara çekiliyor. "Sen de gelebilirsin dostum. Herkes terbiyeli."

Salem'i içeride takip ederek, kız kardeşini yatakta yatarken görünce ışığın yanmasını izledim. Yorgun ama yeni doğmuş bebeğini kucağına alırken parlıyor.

"Aman Tanrım." Salem'in elleri göğsüne gidiyor, cam elyafı alçıyla memesine vurduğunda ağzı kaşlarını çatarak aşağı dönüyor. Kesintisiz devam ediyor, "Ona ve o tatlı küçük yüze bak."

"O."

"O?" Salem serseme dönerek geri çekildi. "Ona ne demek istiyorsun?"

Georgia kulaktan kulağa gülümsüyor, belki de onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu kişi. Michael onun yanına gelir, göğsü gururla şişmiştir. "Görünüşe göre doktorlar yanlış anlamış. Küçük bir kızımız var. Bir kızı." Kocasına gülümsüyor ve onu öpmek için eğiliyor.

Göğsümde bir sızı var. Tam olarak kıskançlık değil ama bunu istiyorum. Bunu Salem ile istiyorum.

Bir gün kendime hatırlatırım. Zamanı gelince.

"Aman Tanrım." Salem yatağa daha da yaklaşıp, başında pembe ve mavi bir şapka olan yeni doğmuş bebeğin ezilmiş yüzüne bakıyor. "Onun adı ne?" uyuyan bebeği rahatsız etmemek için usulca sorar.

"Victoria Allison."

"Ah." Elimi sırtına koydum, bana baktığında gözleri yaşlarla dolmuştu. Tekrar ablasına odaklanarak fısıldıyor, "Bu çok güzel. Mükemmel."

"Onu tutmak istiyor musun?"

Salem'in gözleri heyecanla açıldı. "Yapabilirmiyim?"

Ablası başka bir şey söylemiyor. Alması için bebeği kaldırdı. Salem, bebek Victoria'yı dikkatle kucağına alıyor. Farkında olduğunu bile sanmıyorum ama hemen onu sallamaya başladı.

"Kendine bak, değerli varlık. Çok az. Kardeşlerin sana bayılacak." Bakışlarını ablasına ve eniştesine çeviriyor. "Çocuklar biliyor mu?"

Georgia gülümsüyor, başını sallıyor. "Hayır, yarın ziyarete geldiklerinde onları şaşırtacağımızı düşündük."

"Çok heyecanlanacaklar." Salem bana döndü. "Bir kız kardeş istiyorlardı ve başka bir erkek olduğu için biraz hayal kırıklığına uğradılar."

Georgia gözlerini devirerek gülüyor. "Hayal kırıklığına uğramış? En büyüğümüz Jackson, söylediğimizde ağlayarak yere düştü."

Michael onun omzunu ovuşturuyor. "Onlara yalan söylediğimizi düşünecekler."

"Hepimiz bununla oynadık." Bebeği işaret ediyor. "Yalnızca birkaç saatlik ve daha şimdiden paramızı almaya çalışıyor."

"Nasıl hissediyorsun?" Salem ona sorar. Doğum nasıldı?

"Epidural'ımı aldığımda, iyi ve şıktı."

Salem bebeği sallamaya devam ederek eğlenerek başını salladı.

"Onu tutmak istiyor musun?"

"Ben?" şok soruyorum.

"Devam et," diye teşvik ediyor Georgia.

Salem bebeği bana veriyor. Kollarımda çok küçük görünüyor. Küçük bir patates gibi. Küçük pembe dudakları uykuda aralanmış, göz kapakları açık mavi bir tonda. Küçük bir yumruğu, içinde bulunduğu kundaktan kurtulmuş, yüzünün yanında kıvrılmış.

Dikkatimi Salem'e çeken yüksek bir burun çekme sesi var. Bebeği tutmamı izlerken açıkça ağlıyor. Ona ne olduğunu sormuyorum. Bunu yüzünün her yerine yazdığını görebiliyorum. Seda'yı ve olabilecekleri düşünüyor. Ona ağlamamasını, geçmişte kaldığını söylemek istiyorum ama bence bunu hissetmesi gerekiyor. Acısını dindirmesini istiyorum.

Bebeği kıpırdamaya başlayana kadar biraz daha tutuyorum. Muhtemelen aç, ben de onu Georgia'ya verdim.

"Gitsek iyi olur." Salem ablasına sarılıp yanağından öpüyor. "Geç oldu ve dinlenmen ve yeni bebeğini sevmen gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olduğunda haber ver. Özellikle şimdi bu tatlım bir erkek değil, bir kız. Bebeğin burnuna hafifçe vurur.

Georgia, kucağındaki yeni doğmuş bebeğe gülümseyerek bakıyor. "Birkaç yeni kıyafete aldırış etmem. Sahip olduğum tek şey erkek eşyaları ve onu eve getirmek için sevimli bir şey istiyorum.

"Anladın. Birkaç seçenek getireceğim." Ablasına tekrar sarılır ve ardından hastaneden çıkarız.

Ben oraya park ettiğim için acil servisten çıktık.

Kamyonetimi görünce içini çekti, kaşlarını çatarak dudaklarını buruşturdu. "Yeni bir araba almam gerekecek."

"Seninki parçalandı mı?"

"Sağ taraf gerçekten berbattı. Düzeltmeye degeceğinden şüpheliyim." Alnını ovuşturdu ve bandajı bozmasın diye elini tuttum. "Caleb'i arayıp ne olduğunu söylemem gerekiyor.

Muhtemelen Seda'ya iyi geceler demek için neden aramadığımı merak ediyordur."

"Eve giderken onu ara."

"Evet," diyor uyuklu bir sesle, "yaparım."

Gün açıkça onu yakaladı. Bir süre Caleb'la konuşuyor, Caleb açıkça endişeli - ne dediğini duyamıyorum, sadece ona sorular yönelttiği yüksek hızda. Ben bir arabalı servise uğrayıp yiyecek bir şeyler alırken ona iyi olduğuna dair güvence verdi.

"İyiym, söz veriyorum. Cidden. Sadece bazı sıyrıklar ve morluklar." Konuşmanın sonunda bir duraklama var. "Evet, kırık bir kolun bir sıyrıktan daha fazlası olduğunun farkındayım ama..." Caleb'in sesi biraz daha yüksek, daha canlı bir hal alıyor.

"Hayır, diğer sürücüyü dava etmiyoruz. Caleb, yemin ederim iyiym. Araba değil ama ben öyleyim." Gülümsememeye çalışarak başını sallıyor. Arabayı umursamadığını biliyorum ama sana iyi olduğumu söylüyorum. Öyle olmasaydım seninle konuşmazdım."

Hoparlöre yanaşıyorum ve bir sürü rastgele şey sipariş ediyorum. Etrafımı çekerek cüzdanımı çıkarmak için doğruldum. Salem çoktan bana kartını sallıyordu ve ben elini nazıkçe ittim.

Bana dilini çıkardı ama kartını elinden aldı.

"Mhmm, seni sabah arayacağım. Elbette. Hoşçakal." Aramayı bitirir. Caleb çok endişeleniyor.

"Seninle ilgileniyor."

"Aslında bunu söylerken kıskanç görünmüyorsun. Şaşırdım."

Omuz silktim ve parayı pencereden teslim ettim. "Değilim. En azından artık değil."

Sırıttırıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Yani, kabul ediyor musun? Bir zamanlar onu kıskandın mı?"

Homurdandım, üstümü alıp bir sonraki pencereye doğru sürüyorum. Yiyecek torbasını veriyorlar ve ben de park yerinden çıkıyorum.

"Kelimelerini kulllan mağara adamı," diye patronluk taslıyor.
"Aptalca, evet. O zamanlar bunun ne olduğunu farkında bile değildim. Sadece seni kolladığımı mantıklı buldum. Birinin yapması gerekiyordu.
Başını sallıyor, dudakları keyifle kıvrılıyor. "Oduncu mağara adamı," diye mırıldandı usulca.
"Neydi o?" Gülümsememeye çalışıyorum, herhangi bir imada bulunmamak için elimle ağzımı ovuşturuyorum.
"Sen tam bir oduncusun. Sakal. Ekose gömlekler. Kaslar. Ve bazen hantal bir mağara adamı gibi davranıyorsun. Yani sen bir oduncu mağara adamısın."
"Pekala," sokağa döndüm ve bir dakika sonra garaj yoluma girdim, "bu yeni."
"Hey, ayakkabı uyuyorsa giy."
Ona dokunmuyorum bile.
Yiyecek çantalarını kapıp içeri giriyoruz ve hemen Winnie ve Binx tarafından karşılanıyoruz. Winnie'yi dışarı çıkardım ve yiyecekleri tezgaha koydum.
"Aç olduğumu düşünmedim ama bu gerçekten çok güzel kokuyor." Bir kızartmayı alıp ucunu ısıırıyor.
Winnie'yi içeri aldıktan sonra yemek yemek için oturduk ve üst kata, yatmaya gittik.
Başımı boyun girintisine gömerek onu kollarıma aldım. Bugün onu nasıl kaybetmiş olabileceğimi düşünerek kokusunu içime çekiyorum. Ama yapmadım.
Onu çok daha yakın tutuyorum.

41. BÖLÜM

SALEM

" Altınız nedime elbisenizin eşsiz bir aksesuarı olacak," diyor.

"Biliyorum," diye iç geçirdim, giyim mağazasının aynasındaki yansımama kaşlarımı çatarak. Alçının açık pembesi, nedime elbisesinin adaçayı rengine karşı kör edici bir ışık gibi çıkıyor. "Üzgünüm. Tamamen çatışıyor."

Gözlerini deviriyor. "Oyuncu kadrosu umurumda değil. Sana değer veriyorum."

"Biliyorum ama kendimi kötü hissediyorum." Yere uzanan devasa aynadaki yansımama kaşlarımı çattım. Alçı kalın ve hantal, ağırlı bir başparmak gibi dışarı çıkıyor.

"Durmak." Ellerini havada sallayarak yüzüme vurdu. "Hı-ıh. Bunu yapmıyoruz. Bunların hiçbiri kötü hissettirmiyor. Paspas yok. İçtenlikle söyledim."

"Tamam aşkım." Yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Sen iyi olduğun sürece, önemli olan tek şey bu."

"Kolun kırıldığı için seni düğünümünden atacmışım gibi davranıyorsun. Benim hakkımda bu kadar az mı düşünüyorsun? Şaka yapıyor, terzi son prova için elbisesini giymesine yardım edebilsin diye perdenin arkasına gidiyor. Bundan iki hafta sonra bekarlığa veda partisi için Vegas'a gidiyoruz ve onun düğünü ondan sonraki hafta sonu.

Bu yaz çok şey oluyor. İşin iyi yanı, Victoria'nın doğumu ile Lauren'in düğünü arasında geçen süre, annemi kaybetmekten güzel bir şekilde uzaklaşmak oldu.

Merdivenden inip, Lauren'ın Holly adlı diğer nedimelerinden birinin yanındaki kanepeye oturdum. Lauren'la çalışıyor. Diğer tarafında Anthony'nin kız kardeşi Elizabeth var. Düğün partisi, sevdiği bir sanat galerisi aracılığıyla tanıştığı diğer iki arkadaşı Kelsey ve Sabrina ile tamamlanır.

Lauren perdenin arkasından dışarı adımını attığında, hepimiz topluca nefesimizi tuttuk.

Lauren büyüleyici. Elbisesi şık ve formda, modern ve aynı zamanda klasik.

Tepkimize gülümsüyor. "Çok güzel değil mi?"

Elbisesini seçmek için sadece annesiyle gitti ve zevkine uygun hiçbir şey olmadığı için özel olarak tasarlanmış bir şey yaptırdı, bu yüzden herhangi birimiz ilk kez görüyoruz.

"Etkileyici görünüyorsun!" Holly ağlıyor.

"Çok güzel." Elizabeth gözünden akan yaş sildi.

"Mutlak bir görünüşün var," bu Kelsey'den.

Sabrina, "Anthony seni görünce aklını kaybedecek" diye ekliyor.

Bu beni sona bırakıyor. "Sen çok güzelsin Lauren. Sen bir... şey, sen bir gelinsin."

Ellerini birbirine çırparak kulaktan kulağa ısınlıyor. Saçı ve makyajı için planladığı şeyin ayrıntılı bir açıklamasına başlar. Onu düğünü için bu kadar mutlu ve heyecanlı duymayı seviyorum. Anthony onun için mükemmel bir erkek.

Prova randevusu bittiğinde hepimiz Lauren'ın şehirdeki en sevdiği restoranlardan birinde brunch yapmaya gidiyoruz.

Emirlerimizi verdikten sonra Lauren bana döndü. Söyle bana, Caleb ile işler nasıl gidiyor?

"Her zamanki gibi sanırım."

Gözleri kısıldı ve mimozasını alıp bir yudum aldı. "Tahmin et?"

Konuya girmek istemeyerek iç çektim ama Lauren kemiği olan bir köpek gibi ve bunu kolay kolay bırakmayacağını biliyorum.

"Gözaltını anlamaya çalışmak zor. İkimiz de işin içine bir arabulucu sokmak istemiyoruz ama okullar açılmaya hazırlanırken hafta içi benimle yaşamasını istiyorum ve bazı hafta sonları da onun yanında olmasını istiyorum ama Caleb okulunun Boston'da olduğunu tartışıyor. ve o buna alıştı, bu yüzden onu değiştirmemeliyiz.

Lauren anlayışla elimi sıkıyor. Caleb alınma ama sen onun annesisin. Bunu sadece DNA anlamında söylemiyorum. Onunla evde kalan sensin falan. Üstelik uzun saatler çalışıyor. Onun için sandığı kadar istikrarlı olabileceğini sanmıyorum.

Saçlarımı yüzümden çekme ihtiyacından çok, ellerimi bir şeyle meşgul etme ihtiyacından daha çok, saçlarımı atkuyruğu yaptım. "Sanırım Boston'a geri taşınacağımı ve bunların hiçbirinin önemli olmayacağını düşündü, çünkü yerimizden taşınısam bile hala şehirde olacağım ama Hawthorne Mills'te kalmam bizi daha da zorluyor." birkaç saat uzaklıkta."

"Bunu söylememden muhtemelen hoşlanmayacağını biliyorum ama tatlım, o bencilce davranıyor. Seda'nın seninle olması gerekiyor ve bazı hafta sonları ona sahip olabilir."

Kulağa çok basit geliyor ama çocuğunuzun velayetini paylaşmanın kolay bir tarafı yok. İşlerin ne kadar iyi sonuçlandığı önemli değil, bu karmaşık bir durum.

"Bunu çözeceğiz," dedim kaçamak bir şekilde.

"Bunun peşini bırakmayacağım." Parmağını sallıyor. "Seninle birlikte olacaksa, yakında kaydolması gerekiyor. Bunu biliyor. Pısrık olmayı bırak ve ona olduğu gibi söyle.

Mimozamı sağlam elimle alıp kurşun gibi indiriyorum.

Sanırım günün geri kalanını atlatabilmem için sarhoş olmam

gerekecek.

Ertesi sabah eve oldukça erken dönüyorum. Günlerden Pazar, sokak sessiz. Thayer'ı hâlâ uyurken bulmayı umarak eve girdim ama o oturma odasında yapboz masasında Seda'nın onun için seçtiği Disney Prensesi yapbozunu sessizce bir araya getiriyor. Onu görmekten heyecan duyduğu için geri döndüğünde bitireceğine söz verdi.

"Hey." Kollarımı arkasından ona doladım. "Seni özledim." Yanağından öpüyorum.

"Mmm," diye mırıldandı, "ben de seni özledim." Sesi hâlâ huysuz ve uykudan dolayı normalden daha derin. Saçları da dağınık, bu yüzden uzun süredir ayakta olduğundan şüpheliyim.

"Biraz kahve istiyorum. Hiç içtin mi?" Salondan çıkıp mutfağa yöneliyorum.

"Henüz değil," diye mırıldandığını duydum.

Kahveyi demlemeye ayarlayıp kendime bir kase mısır gevreği yaptım.

Thayer, hemen arkasından Winnie ve Binx ile mutfağa gelir. "Seni havaalanından alabileceğimi söyledim."

"Biliyorum ama seni bu kadar erken dışarı çıkarmak aptalca olurdu. Taksi iyiydi."

"Bugün bir bayiye gitmemiz gerekiyor."

"Biliyorum." Kaşlarımı çattım, araba satın alma süreci fikri midemi bulandırıyor ama bir kız ne yapar ki? Arabam tahmin ettiğim gibi pert ilan edildi, bu yüzden yeni bir tane almanın zamanı geldi. "Ne istediğimi bile bilmiyorum."

"Test sürüşleri bunun için var. Zaten bazı iyi seçenekleri araştırdım. Bütçenizi bilmiyorum, bu yüzden farklı fiyat aralıklarında birkaç tane seçtim."

"Şu haline bak," dedim keyifle, dolaptan bir kahve fincanı alarak, "tam bir izci gibi tüm araştırmanı yapıyorsun."

Kolumdaki alçıya baktı. Şimdi nedime partisindeki tüm kızların imzalarıyla süslenmiş. Lauren kendi imzasını attı, adının üstünde benim olması için yaladım. Ondan daha azını beklemezdim.

"Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum." Kupama kahve doldurup Thayer için bir tane daha doldurdum. "Keşke bu kadar endişelenmeseydin."

Gülümsemeye çalışarak omuz silkiyor. "Elimde değil."

Kahvem ve mısır gevreğimle masaya otururken "Bana bu seçenekleri göster" diyorum.

Birkaç saat sonra kendimi bir Toyota bayisinde buluyorum. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Satıcı bana beyaz bir 4-Runner gösteriyor. Çok güzel, inci gibi bir boya ve iç kısmı bej. Yine de görünüşünü beğendiğimi belli etmek istemeyerek hiçbir şey söylemiyorum. Thayer, ayak uydurmakta zorlanan adama bir dizi soru sorar.

Thayer'ın kontrolü ele almasıyla ilgili delicesine ateşli bir şey var. Kollarını gri bir tişörtün üzerinde kavuşturmuş, tonlu poposunu saran bir çift atletik şortla ayakta duruyor.

Yemin ederim bu adamla ilgili her şey beni tahrik ediyor.

Şikayet ettiğinden değil.

Thayer her zaman seks konusunda kendimi güvende hissetmemi sağladı. Arzumu küçümseme ihtiyacı hissetmiyorum ve onunla neyi sevip neyi sevmediğim hakkında konuşabileceğimi biliyorum.

Ergenlik çağındayken cinsel dürtülerimden utanırdım, geçmişim yüzünden bunun normal olmadığından endişelenirdim. Genç olmanın, harekete geçseniz de geçmeseniz de hemen hemen hepinizin öfkeli boynuzlar attığınız anlamına geldiğini bilmiyordum.

"Bir gezintiye çıkalım."

"Tamam efendim. Bunun için anahtarları alayım," diye yanıtladı genç satıcı, kısa bir mesafedeki bayiye geri dönüyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"Güzel," diye yanıtlıyorum. "Başka bir şey hakkında yorum yapabilmek için arabalar hakkında fazla bir şey bilmiyorum."

Zaten üç farklı bayiye gittik ve hiçbir şeye deli gibi aşık değildim, bu yüzden şu anda her şey hakkında oldukça tarafsız hissediyorum ki bu muhtemelen zaten en iyisi. Böylece ani kararlar almam.

Thayer, güvenlik ve kullanımla ilgili farklı spesifikasyonlara giriyor, ancak "Bu, Sınırlı model, bu nedenle fazladan iki koltuğu var" diyerek bitiriyor.

Kaşımı kaldırdım. "Ve bu önemli, çünkü?" Cevabını beklerken gülümsememeye çalıştım. Evet, onu yemliyorum. Beni dava et.

Beni göğsüne doğru çekti ve burnunu benimkine sürtmek için başını eğdi. "Gelecekteki tüm çocuklarımız için yerimiz olmalı. Winnie ve Binx'in de alana ihtiyacı var. Onlar da önemli aile üyeleri."

"Köpeği ve kediye nasıl unutturum." Sahte bir utançla başımı salladım ve şakacı bir şekilde dilini şaklattı.

"Anahtarlar ve plaka bende." Satıcı ikisini de tutarak geri döner.

Thayer bir şekilde satıcıyı biz SUV'u gezdirirken geride kalmaya ikna etmeyi başarıyor. Temiz havanın içeri üflenmesine izin vererek camları indirdim. Saçlarım omuzlarımda uçuşuyor ve gülümsememi engelleyemiyorum.

"Bunu beğendim."

Thayer gülüyor. "Bunun o olabileceğine dair bir his vardı."

Eski arabamı özlüyorum ama geri almak mümkün değil ve tek başıma böyle lüks bir araca param yetmez.

Araziye dönüyoruz ve anlaşılmayı Thayer'a bırakıyorum.

Sonsuza kadar sürer ama iki saat sonra bir arabanın gururlu yeni sahibiyim.

Thayer benimle birlikte cipe geliyor. Sürücü koltuğuna atlıyorum ve içeri eğilebilmesi için camı indiriyorum.

"Nereye gitmek istersin?" O sorar. "Seni takip edeceğim."

Tek bir cevap var. "Ev."

Gözleri parlıyor. "Sesini beğendim."

"Ben de."

42. BÖLÜM

SALEM

arka odası boş kutular ve ön tarafa hiç çıkmamış rastgele öğelerle dolu kutularla dolu.

Bu... bu evden daha zor.

Bu annemin aşkı, tutkusuydu. Bu, babam öldükten sonra kendi yaptığı şeydi. Mağazayı kendisinin bir yansıması yapmak için çok çalıştı. Güzel ama belki biraz kırılmış, biraz ilgiye ve biraz dirsek yağına ihtiyaç duyan öğelerle dolu.

Duyguları bastırmak yerine ağlamama izin verdim.

Bunu paketlemek, annemin son önemli parçasına veda etmek gibi.

"Ne yapmama ihtiyacın var?" Thayer odanın diğer tarafından soruyor.

Benim için endişelendiğini biliyorum ama aynı zamanda bunları hissetmem gerektiğini de biliyor. Kendime her gözyaşının aşkla dolu olduğunu hatırlatırım. Babam için bir tane bile dökmedim. Kalbimde ona karşı hiçbir sevgi yoktu. Şimdi tüm vücudum bu kayıpla ağlıyor.

Bazen gözlerimi sımsıkı kapatırsam ve bunun hakkında yeterince düşünürsem, onun imajını canlandırabileceğimi ve onu yaşama geri getirebileceğimi düşünüyorum.

Thayer böyle mi hissetti? Yeterince denerse olanları geri alabileceğini mi?

"Şimdilik boş kutuları kes ve dışarıya koy. Dolu olanları bana getirin, ben de gözden geçireyim."

"Elbette." Cebinden maket bıçağı çıkarır ve işe koyulur.

Eşyaları sıralıyorum, ilerledikçe bazılarını etiketliyorum. Yakında kasabada bir bit pazarı var, bu yüzden iyi durumda olan bazı küçük eşyaları satmayı deneyebilirim.

Mumlarımın olduğu kutuyu alıyorum, annem zaten birinin onları aldığını söylediğinde geri getirdiğim mum. Ama onun kim

olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve hiç kimse onları almak için benimle iletişime geçmeye çalışmadı.

Bir tanesini çıkarıp etiketine bakıyorum. Sağ köşede soyuluyor.

Tıpkı fırıncılık gibi, mum yapmayı bıraktım.

Bu kasabadan çok genç ve hamile ayrıldığımda, arkamda parçalarımı bıraktım. Bana Thayer'ı hatırlatan yanlarımı unutmaya çalışıyor gibiydim.

"Hey, bir sorun mu var?" Yanıma yaklaştı ve elini yavaşça belime yerleştirdi.

"HAYIR." Kutuyu yere koydum. "Sadece eski mumlarımdan bazıları."

"Nerede olduklarını merak ettim. Onları sonsuza kadar önce satın aldım ve Allie onları benim için elinde tutuyordu.

Döndüm, neredeyse kafamı çenesine çarpacaktım. Bir adım geriledi ve beni sabitlemek için elini uzattı.

"Bunları satın alan sen misin?"

"Evet."

"Neden?" Ağzımdan kaçırđım, şaşırđım.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Gerçekten nedenini sormalısın?"

Başım la onayladım. "Bilmek istiyorum."

"Çünkü sen gittin ve bende anılarımızdan, o yüzükten başka hiçbir şeyim kalmadı," parmağıma çok uzun zaman önce aldığı yüzüğün durduğu yeri işaret etti, "ve birkaç mum. Hepsini yakıp da ev artık senin gibi kokmamaya başlayınca buraya geldim ve daha fazlasını aldım."

"Hepsi şakayık. Şakayık gibi mi kokuyorum?"

"Siz yapıyorsunuz. Ve onlar senin en sevdiğin çiçek. Sanırım iki yönlü bir amacı vardı.

"Ne yani, tüm şakayık mumlarını mı aldın?"

"Hayır, hepsini aldım."

"Evet," kutuyu işaret ediyorum, "tüm şakayık olanlar."

"HAYIR." Kalçalarını kavrayarak kafasını salladı. "Günüşiği yok. hepsini aldım Yaptığın her bir mumu yıllar içinde yavaş yavaş gözden geçirdim. Bu, en sona sakladığım şeydi. Onu hiç almadım. Çok fazla olduğu için annen hepsini benim için tuttu.

"Sen... hepsini aldın mı? Thayer," boğuk bir kahkaha attım, "en az iki yüz olmalı."

"En azından," diye katılıyor. "Ama onları başka kimsenin almasına izin veremezdim."

"Sen... ben..." Buna anlam veremiyorum.

Yanağımı avuçladı. "Sonsuza dek sandığım şey için seni kaybettim. Elimden gelen her şekilde sana tutunmak istedim." Dudaklarına nazik bir öpücük konduruyor. "Bunu şimdilik bırakalım. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Evin garaj yoluna girdiğimizde şaşırdım. "Neden eve döndük?"

Thayer kontağı kapatarak kamyonunu park eder. "Çünkü sana göstermek istediğim şey burada."

Neyden bahsediyor olabileceğini düşünmeye çalışarak beynimi zorluyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Emniyet kemerimi çözüp kamyonundan indim ve onu takip ettim. Beklediğim gibi içeri girmiyor, onun yerine ben onu takip ediyorum.

Seraya giden patikayı takip ederek beni çitle çevrili havuzun etrafından dolaştırdı. Buraya henüz cesaret edemedim. Neden olduğundan bile emin değilim.

Kapıyı açıp bekledi ve önce benim girmeme izin verdi.

Çenem düşüyor. Daireler çizerek güzel pembe çiçekleri alıyorum. Her yerdeler. Tüm sera şakayıklarla dolu.

"Buketleri buradan mı alıyorsunuz?" Soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Ellerim ağzıma gidiyor.

"Evet," diye yanıtlıyor usulca, daireler çizerek dönmemi izliyor.

Kafamı bunun etrafına sarmaya çalışarak bir nefes üfledim.

En sevdiğim çiçek.

Thayer Holmes en sevdiğim çiçeği sırf ona beni hatırlattığı için bunca zaman serasında sevgiyle büyüttü.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Onlardan çok var." Sera çok büyük değil ama makul bir boyutta ve en sevdiğim çiçeği yetiştirmek için mevcut her santimi kullandı.

"Onlarla ne yapıyorsun?" Kokusunu içime çekerek birinin sapına dokunuyorum.

"Geri dönmeden önce mi?"

"Mhmm."

Elbette onları satıyor veya bir şekilde peyzaj işinde kullanıyor.

"Hiç bir şey."

"Hiç bir şey?" Nefesim kesildi, şaşırdım. "Sadece onları mı büyütüyorsun? Bu kadar?"

"Evet." Çok masumca söylüyor. "İlk kez bir tane kestiğimde, ilk buketin içindi. Teknik olarak onları bundan önce kestim, ama sadece öldüklerinde."

"Sen... sen... ben... ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Yanağımdaki gelişigüzel bir gözyaşını siliyorum. Thayer Holmes beni seviyor. Beni daha önce kimsenin başka birini sevmediğini düşündüğümünden daha çok seviyor. Ve tüm bu süre boyunca gölgelerde kaldı, evli olduğumu bildiği için hayatımın devam etmesine izin verdi. Bütün bunları benimle bir daha şansı olacağını düşünmeden yaptı.

Kollarımı boynuna doladım, kendi kolları da vücuduma dolandı. Beni sağlam, sıcak göğsüne yasladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım boynunun derisine.

Dudakları başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ben de seni seviyorum Güneş. Beni geri sevdiğin için teşekkür ederim.

Bana teşekkür etmesi gerekmeyen şeylerden biri de bu.

Thayer'ı sevmek bir seçim değil. Nasılsa öyle. Onu sevmek doğal, otomatik, tıpkı bedenimin hava soluma ihtiyacı gibi.

43. BÖLÜM

SALEM

"D reklam! Buradayım!" Seda çantasını yere bırakarak koşarak eve girer.

Alımlar ve bırakmalar için yolun yarısında Caleb'la buluşuyordum, bu yüzden birimiz tüm yolu gitmek zorunda kalmasın ve sonunda onu Seda'nın benimle yaşamasının en mantıklısı olduğuna ikna ettim, bu da demek oluyor ki Onu mümkün olan en kısa sürede yerel ilkokula kaydettirmem gerekiyor.

"Merhaba tavşancık." Kendisini ona fırlatması için tam zamanında köşeyi dönüyor. Vay canına. Biri beni özledi."

"Sizi özledim çocuklar."

Biz de seni özledik, dedim çantasını alıp merdivenlere taşırken.

"Yemekte ne var? Açım."

"Ev yapımı pizza yapıyorum. Yardım etmek ister misin? Thayer ona sorar.

"Oh evet!" Yukarı ve aşağı zıplıyor. "Yardım etmeyi seviyorum."

İkisi mutfağa girince çantasını odasına kadar taşıdım. Eşyalarını açıp yerleştirdim, spor çantasını dolabın kapısına astım. Birazdan yatma vakti geleceğinden, gidip onun pijamalarından bir tanesini banyoya koydum. Muhtemelen seçtiğim çifti beğenmeyeceğini ve başka bir tane seçeceğini biliyorum, ama pekala.

Alt katta, en sevdiğim iki kişiyi mutfak adasında bulunca gülümsüyorum. Seda tezgâha oturup pizzalardan birinin üzerine pepperoni koyuyor. Her birimiz için bir tane olmak üzere toplam üç tane var.

Winnie bir parça peynir ya da yenilebilir herhangi bir şey kapmayı umarak yerde volta atıyor.

"Ne tür pizza yapıyorsun?" diye sordum Seda'ya, kafasına bir öpücük kondurarak.

Beni uzaklaştırmaya çalışırken şakacı bir şekilde kıkırdıyor. "Ee, anne. Ben yemek yaparken öpücük yok." Elinde tuttuğu pepperonis yığını havaya kaldırıyor. "Biberli pizza yapıyorum."

"Peki ne tür içiyorsun?" Thayer'ın yan tarafını dürttüm ve arkasından koştum.

"Et ve sebzeler. Seninkine ne istersen koy, ben bunları fırına atayım."

"Elbette."

Hamurun üzerine biraz sos döküyorum, peynirimi ekliyorum ve üzerine soğan, yeşil biber ve zeytin koyuyorum.

"Bunlar iğrenç görünüyor, anne." Seda zeytinleri işaret ediyor.

"Gözbebeklerine benziyorlar."

"Gözbebekleri değil. Onlar zeytin," diye açıklıyorum. Tadının güzel olduğuna söz veriyorum.

Seda parmağını Thayer'a doğru kıvrarak onu kendi seviyesine doğru eğilmeye teşvik ediyor. Bunu yaptığında, sanki fısıldayacakmış gibi ellerini ağzının çevresine kapatıyor, sadece normal bir ses düzeyinde, "Bence yalan söylüyor. Tadı iğrenç olmalı."

Thayer kıkırdar. "Onları sevmiyorum."

Başımı sallayarak dilimi şaklattım. "Siz ikiniz bana karşı birlik oluyorsunuz."

Thayer elini göğsüne koyuyor. "Bu tür şeyleri sevmen benim suçum değil."

Bütün pizzaları fırına koyar, sonra Seda'ya döner. "İzin ver seni yere bırakayım."

"Hayır, sırtında yolculuk!"

"Seda," diye uyardım.

"Lütfen?" o ekler.

Thayer arkasını dönüyor. "Atla."

Sırtında onunla koşmaya başladığında kıkırdayarak tam da bunu yapıyor. Winnie, arkasından havlayarak peşinden koşar.

"İkiniz dikkatli olun," diye yalvardım.

Sonum olacaklar, yemin ederim. Ama onu seviyorum, onları ve çok çabuk kurabildikleri bağı seviyorum. Seda'nın başka bir babası olduğunu bilmesine rağmen Thayer'la bağ kurmakta zorlanacağından endişelendim. Ama endişelerim boşunaydı.

Pizzalarımız pişince arka güverteye oturup akşam yemeğimizi yiyoruz.

"Bu çok lezzetli." Seda pizzasından bir dilim çiğniyor. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

"Elbette." Thayer gülümsüyor, beğenmesinden memnun.

"Bunu teslimattan daha çok seviyorum, anne."

Burnuna hafifçe vurarak, "Sanırım bütün pizzalarımızı evde yapmaya başlayacağız," diye şaka yapıyorum.

Parmağımın olduğu yere dokunarak kıkırdadı. "Burnuma sos mu bulaştırdın?"

"Belki."

"Ah, anne." Peçeteyi alıp telaşla burnunu siliyor. "Beni kirlettin."

Thayer gözlerinde eğlenceyle bizi izliyor. Ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum ve bu benim kalbimi hoplatıyor. Peçetesini yerine koyarken, "Akşam yemeğinden sonra film izleyebilir miyiz?" diye soruyor.

"Banyodan sonra ne dersin?"

Ofladı. "İyi."

"En sevdiği film de Hokus Pokus mu?" Thayer kulağıma fısıldıyor.

Seda, seksiyonel kanepenin karşı tarafında, yanında kıvrılmış Winnie ve Binx ile mışıl mışıl uyuyor. Filme on beş dakika bile girmedim.

"Ne söyleyebilirim? Ona hamileyken ve o bebekken milyarlarca kez izledim. Bu ona bulaşmış olmalı."

"Zombi heriften korkmuyor mu?"

Billy mi?

"Evet, o adam."

"HAYIR." Başımı sallıyorum. "Aslında onun favorisi."

Başını sallıyor, hafifçe tıslıyor. "Kızlarım çok tuhaf."

Bunun kulağa tuhaf gelmemesine ama onun kızları olmamıza bayılıyorum.

"Konuşacak kişi sizsiniz, Bay Yüzüklerin Efendisi."

"Bu filmler harika." Kaseden bir avuç patlamış mısır alıyor.

"Kitaplar da."

"Kitapları okuyor musun?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Evet, kitapları okudum."

"Çok büyük değiller mi?"

"Tam olarak değil. Okuyamadığımı mı düşündün?"

"Elbette öyle düşünmemiştim," hafifçe güldüm. Seda yüzünden hala fısıldıyoruz. Yapmak istediğim son şey, uyumaya ihtiyacı olduğunu bildiğimde onu uyandırmak.

"Sanırım seni oturup kitap okurken hayal etmemiştim. Demek istediğim, zaten çok meşgulsün ve başka hobilerin var ve..." Beni bir öpücükle susturuyor. "Bu ne içindi?"

"Çünkü başıboş dolaşırken çok sevimlisin."

"Ah."

Bana yoğun bir şekilde bakıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Şu an keşke zihin okuma gücüm olsaydı diyorum.

Öne doğru eğilip Seda'nın resim yaptığı sırada sehpanın üzerinden bir keçeli kalem siliyor.

Ne yaptığını merak ederek gözlerimi kısıyorum.

"Henüz kadronuzu imzalamama izin vermediniz," dedi sorgulayan bakışlarıma karşılık olarak.

"İstedğini bilmiyordum."

Alçı kolumu ona uzattım. Alçının üst kısmında dirseğime yakın tek bir çıplak nokta kaldı. Kolumu daha yakına çekti ve ne yazdığını görememem için başını eğdi. Görünüşe göre adından daha fazlasını yazıyor.

Tekrar doğrulduğunda, bakışlarımı karşılıyor ve tutuyor. Gözlerimi indirerek alçıma bakıyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Benimle evlen?

Gözlerim onunkine dönüyor. "Ne?"

Battaniyeyi kucağından itti ve önümde halının üzerine diz çöktü. Ellerimi gözlerinin içine alıyor.

"Sana böyle sormayacaktım ama burada seninle, onunla otururken," diye Seda'nın uyuyan suretine baktı, "neyi beklediğimi düşündüm. Senin hakkında ne hissettiğimi zaten biliyorsun ve beni sevdiğini biliyorum. Ailemizi ve hayatımızı birlikte inşa etmeye devam etmek istiyoruz ve neden bunu karı koca olarak yapmıyoruz?"

Benim için "Evet"ten başka söyleyecek bir şey yok.

Gülümseyerek yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve beni derinden öptü. "Burada bekle." Yerdeki diz çökmüş pozisyonundan kalkar ve üst kata çıkar. Bir dakika kadar sonra geri gelir ve bir yüzük kutusu açar. Dayanamıyorum ama nefesim kesiliyor. Yüzük zümrüt kesim, kalın gümüş bant ve uçuk pembe pırlanta. Eşsiz ve bir o kadar da basit; şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzük. Yüzük parmağıma taktı ve mükemmel bir şekilde oturdu. "Bu

yüzüğü birkaç hafta önce gördüm ve satın almak zorunda kaldım. Senin için mükemmel olduğunu biliyordum."

"Bayıldım. Seni seviyorum."

Beni tekrar öpüyor ve Seda uyanmak için o anı seçiyor. "Neden öpüşüyorsunuz? Filmi izlememiz gerekiyordu."

Thayer kıkırdadı ve başımı salladım, uyuduğu gerçeğinden habersiz olmasına çok eğlenmişim.

"Annenden benimle evlenmesini istedim. Bu senin için uygun mu?"

Işıklar yanıyor, tamamen oturuyor. Winnie pozisyon değişikliğine biraz sızlandı. "Bu çiçekçi kız olacağım anlamına mı geliyor?"

Thayer ve ben, ikimiz de eğlencemizi saklamaya çalışarak birbirimize baktık. "Evet," diyoruz bir ağızdan.

"O zaman benim için kesinlikle sorun değil."

44. BÖLÜM

SALEM

Tuvalet çantam yarısı dolu bir şekilde banyo lavabosunun kenarında duruyor. En son seyahat ettiğimde altında duran bir avuç dolusu tampona bakıyorum. Neredeyse bir hafta geciktiğimi fark ederek günleri saymaya başladım.

Sadece birkaç saat içinde Las Vegas'a gitmem gerekiyordu ama şimdi...

"Thayer?" Banyodan sesleniyorum. Yatak odasında, işe hazırlanıyor, o yüzden hemen kafasını uzatıyor.

"Evet?"

"Geciktim."

Saatine bakar. "Ne? Hayır değilsin. Uçağınıza hâlâ saatler var."

Hayır bebeğim. Benim dönemim. Çok geç."

"Kahretsin." Gözleri genişliyor. "Sen... sen hamile misin?"

Ellerim farkında olmadan karnıma giderken dudağımı ısırdım.

"Olabileceğimi düşünüyorum. Markete gidip test yaptıracağım."

"Hayır, sen kal ve eşyalarını topla. gidip satın alacağım Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Göğsünün sol tarafında Holmes Peyzaj logosu ve arkasında onun daha büyük versiyonu olan gömleğini çekiştirmeyi bitiriyor.

O yokken banyoda ve yatak odasında volta atıyorum, eşyalarımı gelişigüzel bir şekilde gecelik çantama atıyorum. Vegas'ta sadece iki gece kalacağım, bu yüzden kesinlikle fazla eşya topladım ki bu bana göre değil ama kafam her yerde.

Sonunda doğum kontrol hapımı attığımda sonucun bu olacağını biliyordum, bu yüzden muhtemelen hamile olmam şaşırtıcı değil, ama testi yapana kadar emin olmayacağımı biliyorum.

Aynanın önünde duruyorum, atletimi kaldırıp çıplak karnımı ortaya çıkarıyorum. Belli ki orada bir şişlik yok ama elimi göbek deliğimin altına koyup küçük daireler çiziyorum.

Orada bir bebek var mı?

Duygularım, Seda ile adetimi kaçırdığım zamandan çok farklı. Sonra, planlanmamış bir hamilelik ve bekar bir anne olma fikri karşısında paniğe kapılan on dokuz yaşında dehşete düşmüş bir çocuktum.

Bu sefer, yeniden anne olma fikri beni heyecanlandırıyor.

Birkaç ay önce daha fazla çocuğum olacağından emin olmadığımı düşünmek delilik. Thayer olmayan birinden çocuk sahibi olmak istemeyeceğimi içten içe biliyordum.

Thayer yatak odasına girdiğinde ön kapının açıldığını ve neredeyse gergin bir enerjiyle patladığını duydum. Bana eczane çantasını uzattı ve kutuyu çıkardım. Savurganlık yaptı ve HAMİLE ya da HAMİLE DEĞİL diyen kesinlikle hiçbir kafa karışıklığı bırakmayan bir tane aldı.

Aceleyle banyoya girip kendimi tuvaletli küçük odaya kapatırken Thayer diğer tarafta bekliyor.

Kapı aralığından, "Sonuçların ortaya çıkmasının beş dakika sürdüğünü söylüyor," dedi.

İşimi bitirip şortumu çekiyorum. Kapıyı açan Thayer önümden çekildi. Çubuğun kapağını kapatıp tezgahın üzerine koyup ellerimi yıkıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Kollarını bana doluyor, beni sıkıca göğsüne bastırıyor.

Dudağımı ısırdım ve ona bakmak için başımı geriye yasladım.

"Gergin. Heyecanlı. Mutlu. Sen?"

"Mutlu," diye tekrarladı sırtarak, başparmaklarını yanaklarıma sürterek. "Çok mutlu oldum."

"Olumsuz olabilir," diye hatırlattım ama olmayacağından emindim.

Adetim asla gecikmez, bu yüzden tek mantıklı sonuç hamile olduğumdur. Ama olmamam için küçük bir ihtimal her zaman var, bu yüzden beş dakikanın bitmesini bekleyerek banyoda volta atıyorum. Thayer banyonun köşesinden beni izliyor, dudakları keyifle kıvrılmıştı. Hiçbir şey söylemiyor, sadece gergin enerjimi atmama izin veriyor.

"Ne kadar oldu?"

Saatine bakıyor. "Bir dakika daha."

"Ah!" Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Hayatımın en uzun dakikasından sonra hamilelik testini elime alıyorum. Şaşkınlıkla bakıyorum. Thayer arkamdan geliyor, omzumun üzerinden bakıyor.

HAMİLE DEĞİL.

Ah, dedim yumuşak bir sesle, çubuğu nazikçe lavaboya geri koyarken. Ah, dedim bu sefer biraz daha yüksek sesle.

"Kesinlikle hamile olduğumu düşündüm. BENCE..."

Yıkım beni dolduruyor.

KontROLSÜZ Hıçkırıklara boğuldum. Aptalca biliyorum ama bir şeyde başarısız olmuş gibi hissediyorum. Biliyorum çok uğraşmıyoruz ve bu işler zaman alıyor ama sanırım safça, Seda'ya hamile kaldığımdan beri dini olarak doğum kontrol hapı aldığımda, gerçekten bıraktığımda hemen olacağını düşündüm. Çok aptalım.

Üstüne üstlük, bugünlerde beni her şeyde ekstra duygusal yapan, annem için kafa karıştırıcı keder duyguları.

"Hey," Thayer bana uzandı, "sorun değil."

"Geçti, adetim gecikti" diye savunuyorum. "Ama ben..." Sözümü yarıda kesiyorum, hâlâ inanamayarak.

"Siktir, bebeğim." Çenesini başımın üstüne yaslıyor. "Üzgünüm." Özür mü diliyor? Neden? Bu onun hatası değil. Benim de değil, biliyorum ama sadece üzgünüm. Son zamanlarda çok fazla yıkımdan sonra, hamile olma ihtimali beni heyecanlandırdı.

"Sorun değil," burnumu çektim ve elinden kurtuldum. Bir parça tuvalet kağıdı alıp lekeli yüzümü kurulamak için kullanıyorum.

"Şu anda pek çok şeyle uğraşıyorum." Aniden kızaran yüzümü ellerimle yelpazeliyorum. "Büyük bir sorun değil."

Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalışıyorum bilmiyorum.

"Üzgün olmana izin var."

"Bunu biliyorum." Son birkaç şeyi aceleyle makyaj çantama koydum ve fermuarını kapattım. "Gitmek gerek. Uçağımı kaçırıramam."

"Salem..." Bana uzandı ama elinden kurtuldum.

Küçük çantayı bavuluma koyup fermuarını kapatıyorum. "Bir Uber arayacağım." En son nereye kurduğumu hatırlayamayarak telefonumu aradım.

"Salem," bu kez daha sert bir şekilde adımı söylüyor. "Belki de gitmemelisin."

burnumu çekiyorum "Gitmemek mi? Lauren'in bekarlığı, gitmem gerek. O benim en iyi arkadaşım."

Bunun onun hafta sonunu gölgelemesine izin vermeyeceğim. Bu bencilce olurdu.

"Lütfen, sadece konuş benimle." Kollarımdan tuttu ve beni odanın içinde volta atmayı bırakmaya zorladı. "Seni havaalanına götüreceğim." İşe geç kalacağını iddia etmek için ağzımı açtım ama beni yendi. "Patron benim, istersem geç kalabilirim. Sadece nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Bunu şişelenmiş olarak içinde tutmanı istemiyorum. Bunu olduğu gibi çok fazla yapıyorsun.

Başımı iki yana sallayıp dudağımı ısıyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"İhtiyacın var," diye ısrar ediyor.

Ama düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmek istemiyorum. Bencil ve mızımız görüneceğimi biliyorum ve bir insan olarak hiç de böyle olmak istemiyorum.

Salem, diye ısrar etti. "Lütfen benimle konuş. Beni rahatsız edecek hiçbir şey söyleyemezsin."

"Şikayet etmek istemiyorum."

"Senden bunun hakkında konuşmanı nasıl isteyeceğim, şikayet ediyorsun?"

Yatağın kenarına oturuyorum. "Bazen cezalandırıldığımı düşünüyorum," diye fısıldadım kötü düşünceyi yüksek sesle. "Mutlu olmama izin verilmediğini."

Yüzü düşünüyor. "Neden böyle düşündün?"

"Benim babam." Bu iki kelimeyi zar zor telaffuz ediyorum. Dilimde katran tadı var. Onun hakkında konuşmayı sevmiyorum. Thayer önümde diz çöktü, elleri dizlerimde. "Belki," diye devam ediyorum, "bana yaptıkları yüzünden acı çekmem gerekiyor." Bu sadece terapistimle paylaştığım bir düşünce. Uzun zamandır aklımdan çıkmayan bir şeydi ama annemin kanseri bu kez ölümcül bir düzeye geldiğinde, bu düşünce yine çirkin yüzünü gösterdi. Thayer'dan ayrılmak zorunda kaldığımda da vardı. "Bir mola yakalayamıyorum gibi. Annem kanser oldu, Forrest öldü,

seni kaybettim, kanser geri geldi, annem öldü ve ben sadece..." Başımı öne eğdim. "Sanki ne zaman mutlu olmaya başlasam, bir şey onu mahvediyor ve belki de evren bunu hak etmediğimi söylüyor."

"Hey." Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyorum. Yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve beni ona bakmaya zorladı. "Böyle düşünme. Bu doğru değil. Bir an inanmıyorum. Ne yaptı - bu ona bağlı. Yanlış bir şey yapmadın. Beni duyuyor musun Salem? Sen. Yaptı. Hiç bir şey. Yanlış. Bunun olmasını sen istemedin. O şeytani, iğrenç bir adamdı ve bu seçimler ona ait. Onların parasını o ödemek zorunda, sen değil. Ama bazen," yanakları gözyaşlarıyla ıslanıyor ve bu benim kalbimi daha çok kırıyor, "bir şeyler oluyor. Hayat mükemmel değil. Düzgün bir seyir değil. İyi günler ve kötü günler var. Anlamadığımız şeyler oluyor ve devam etmek zorundayız. Oğlumun neden bu dünyayı benden önce terk etmek zorunda kaldığını asla anlayamayacağım ama o bunu görmese bile onun için yaşamaya devam etmem gerektiğini biliyorum. Annenin kanser olması bir trajedi ve korkunç ama bu sadece hayat ve işlerin nasıl yürüdüğü ile ilgiliydi. Seni cezalandırmak değildi. Lütfen öyle düşünme. Ve bu da değil," banyoda başparmağını omzunun üzerinden atıyor, "bu bir negatif test ve eğer seni endişelendiriyorsa, ikimizin de içini rahatlatmak için ihtiyacımız olan her test için ne kadar gerekiyorsa ödeyeceğim. Ama bir an için bile bunlardan herhangi birinin senin suçun olduğunu düşünmenden nefret ediyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak yutkunuyorum. Bu adamı hak etmiyorum ama benim olduğu için çok minnettarım.

Yanaklarından akan yaşları siliyorum. "Seni seviyorum."

Beni yumuşakça, şefkatle öpüyor ve ben hala bunu ayak parmaklarıma kadar hissetmeyi başarıyorum. "Ben de seni seviyorum Güneş."

Banyoda bir an yüzüme su çarpmak ve kendimi şöyle görünmeye çalışmak... eh, sanki son dakikayı bilmiyorum kaç dakikayı ağlayarak geçirmedim ki bu aslında normalde hiç yapmadığım bir makyaj yapmayı gerektiriyor. takma zahmetine girme. Banyodan çıktığımda Thayer yatağın üzerinde oturuyor ve çantam ortada yok. Elinde tek bir şakayık tutuyor. Tek kelime etmiyor. Sadece ayağa kalktı, bana çiçeği verdi ve beni dışarı çıkardı.

Bu Thayer.

Arkamı kolladığını bana hatırlatması için kelimelere ihtiyacı yok.

45. BÖLÜM

TAYER

Havaalanına bırakıyorum ve kamyonumu park ediyorum . Salem kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyor, ancak negatif gebelik testi onu sarstı.

Arabadan inip koltuğumun arkasından valizini aldım ve kaldırımında beni beklediği önünde durdum.

İyi eğlenceler, dedim ona. "İçtenlikle söyledim. şeyler üzerinde durmayın. Sadece kızlarla iyi vakit geçir."

Gülümsüyor ama biraz zorlama olduğunu söyleyebilirim. "Yapacağım." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurarak parmak uçlarında yükseldi. Bavulunun kulpunu kavrayarak hızla benden kaçmaya çalışıyor.

"Beklemek." Duruyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Eğer bana ihtiyacın olursa ara. Üzülürsen, kendini dışarı atmaya ihtiyaç duyarsan ya da sadece konuşmak istersen. Her ne ise, ne zaman olursa olsun, ara, cevap vereceğim."

Minik gülümsemesini saklamaya çalışıyor. "Gecenin bir yarısı bile mi?"

"Özellikle gecenin bir yarısı."

Aramızda sadece birkaç adım var ve onu neredeyse tek adımda kapatıyorum. Gitmesine izin vermeden önce ona daha derin, daha uzun bir öpücük verdim. Kamyonumun yanında durup onun havaalanına doğru kaybolmasını izliyorum. Beni terk etmesini izlemek içimi acıtıyor, özellikle böyle. Onun için endişeleniyorum.

Onu artık göremez hale geldiğimde, kamyona geri atlıyorum ve kontrol etmem gereken günün ilk iş sahasına doğru sürüyorum.

Adamlar hemen dikkatimin dağıldığını hissettiler. Kimse bir şey söylemiyor ama beni izlediklerini hissediyorum.

İkinci siteye geldiğimde, telaşlı bir karmaşayım.

"Sorun ne patron?" Adamlarımdan biri olan Aaron soruyor.

Soruyu soracak kadar cesur olan ilk kişi o oldu. "Hiçbir şey," diye homurdandım.

"Ah, hadi Thayer, biz kör değiliz. Sende bir şeyler olduğunu görebiliriz."

"Bu benim kızım," diye ısırdım. "O üzgün."

"Ne yapardın?"

"Ben bir şey yapmadım," diye çıkıştım kamyonetin arkasına yaslanarak. "Onu üzen bazı şeyler oluyor ve ben onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilmiyorum."

Bir bebek sahibi olmaya çalıştığımız özel hayatımızın mahrem detaylarını çalışanlarıma anlatmak niyetinde değilim.

Adamlarımdan biri olan Jake, "Kız arkadaşım bana kızdığında ona çikolata veririm," diye söze giriyor. "Kızlar çikolatayı sever."

"Çikolatanın bunu daha iyi hale getireceğini sanmıyorum."

Aaron elini bana doğru sallayarak, "Eve git, dostum," dedi. "Kötü ruh halinle hiçbirimizin işine yaramıyorsun. Gidip onunla konuş falan."

Evde değil.

"O zaman nerede ise oraya git. O alışıyor mu? Onu le yemeğine çıkar.

Sözlerini düşünürüm. O neredeyse oraya git. Yapacağım son şey Lauren'ın bekarlığa vedasını mahvetmek ve kız gezilerini mahvetmek ama Vegas'a gidebilir ve bana ihtiyacı olursa diye yakınlarda olabilirim. Ona yakın olmak beni daha iyi hissettirecekti. Bu sabah kötü haberi alıp gitmek zorunda kalması hoşuma gitmedi.

"Biliyor musun," parmaklarımı Aaron'a şaklattım, "sanırım bir şeylerin peşindesin."

Kıkırdayarak elinde bir kürekle geri çekildi. "İşte bu yüzden bana zam yapacaksın, değil mi patron?"

Kamyonetin arkasından eldivenleri ona fırlattım.

Onlardan zar zor sıyrılıyor, giderken gülüyor. Eldivenleri tekrar alıyorum, iş yerinde yapmam gerekenleri bitirip eve dönüyorum. Bir uçuş rezervasyonu yapmam, eşyalarımı toplamam ve havaalanına gitmem uzun sürmüyor.

Vegas'a indiğimde ve otele doğru yol aldığımda akşam olmak üzere. Salem'le aynı otelde bir oda tutmayı başardım ve aynı katta olmamak için dua ediyorum. Onunla karşılaşmak ve onu takip ettiğimi düşünmesini istemiyorum.

Duş alıp odama akşam yemeği sipariş etmeyi planlıyorum.

Salem ve arkadaşları bu gece ve yarın gece buradalar, Pazar günü öğleden sonra yola çıkıyorlar, ben de Pazar günü sabah dönüş uçuşu ayırttım.

Umarım Salem bu hafta sonu iyi olur ve bana ihtiyacı olmaz ama iimin rahat etmesi için burada olduğum için mutluyum.

Otel banyosu, duşakabinli buhar duşu ile süslüdür. Bugünün endişelerini üzerimden atıyorum ve dışarı çıkarken bir eşofman altı giyiyorum.

Otelin oda servisi menüsü yatağın yanındadır. Alıyorum, bakıyorum. Fiyatlar çok saçma ama açım ve yiyecek avlayacak havamda değilim. Bir hamburger ve patates kızartması siparişi verdim, menüdeki en ucuz şey otuz dolardı.

Televizyonu açıp Netflix'te oturum açtım ve arka plan gürültüsü için rastladığım rastgele bir filmi açtım. Winnie ve Binx'i kontrol etmesi için Thelma'yı hızlı bir şekilde aradım. Thelma ve Cynthia'ya iki hayvanı izlemeye istekli olup olmayacaklarını sordum ve hepsi yardım etmeye çok istekliydi.

Yemeğimin gelmesi yaklaşık bir saat sürüyor ve gelene kadar kolumu yemeye hazırım.

Onu getiren adam bahşış için beklentiyle bana bakıyor. Sadece yemeğimi yemek istediğim için neredeyse kapıyı suratına kapatacaktım, ama kendi kendime yemeğimin bu kadar uzun sürmesinin muhtemelen onun suçu olmadığını, ayrıca büyük bir otel olduğunu hatırlattım. Ona biraz nakit verdim ve sonunda otel odamın huzuru ve akşam yemeğimle baş başa kaldım.

Masaya yerleşip hamburgerimi kutusundan çıkardım ve ağzıma biraz patates kızartması tıktırdım.

Yanımdaki masanın üzerindeki telefonumun ışığı yanıyor. Salem'den bir mesaj.

Salem: Orada her şey yolunda mı?

Ben: Sessiz. Akşam yemeği yemek üzere.

Görmek? Yalan söylemiyorum.

Ben: Nasıl hissediyorsun?

Salem: Lauren dikkatimi dağıtıyor. Ringde çıldırıyor. Bizim için mutlu. Bir gösteriye gitmeye hazırlanıyoruz. Muhtemelen uyuyor olmana rağmen gece boyunca kontrol edeceğim.

Paragraf uzunluğundaki metnine gülümsedim.

Ben: İyi eğlenceler.

Caleb'den bir FaceTime araması aldığımda burgerimin sadece yarısını yemeyi başardım - eh, Caleb değil, Seda.

Başlangıçta, Seda'nın bu hafta sonu benimle kalması hakkında konuşmuştuk, böylece sadece ikimizi bağlayabilme şansımız olabilirdi. Sonunda yürümedi, çünkü çoğunlukla Salem ve ben bunun Caleb'i ne kadar rahatsız ettiğini fark ettik ve adamın ayak parmaklarına fazla basmak istemediğim için geri çekildim.

"Hey." Küçük kızımın yüzüne gülümsüyorum. "Yatmak için mi hazırlanıyorsun?"

"Mhmm." Üzerinde gülen yüzler olan pijamalarını işaret ediyor. Banyomu da yeni yaptım. Bu sefer ıslak kafasına işaret ediyor. "Babam benim için saçımı taradı. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Her şey birbirine karışıyor ve acıyor. Ama bu şeyi kullanıyor, adı ne baba?"

Ekrandan Caleb'in Dolaşık açıcı, dediğini duydum.

"Dolaşık açıcı," diye tekrarlıyor Seda. "Bu şeyler yardımcı oluyor." Kıkırdadım, onun saçmalamalarıyla eğlendim. "Yatmadan önce kitap okuyacak mısın?"

"Evet, çoktan seçtim. Çantada yaşayan bir ördek hakkında mı?"

"Böylece?"

Burnu bana Salem'i hatırlatarak, "Şey," diye kıvırdı, "Sanırım ama hatırlayamıyorum. Neredesin?" diye sordu, arkamdaki oteli görebildiğini inceleyerek. Caleb'in kameraya doğru eğildiğini, onu da kontrol ettiğini görüyorum, bu yüzden telefonu kendime yaklaştırıyorum.

"Ben yokum," diye yanıtladım belli belirsiz.

Ah, akşam yemeğine çıktın. Biraz geç oldu, baba."

"Haklısın, biraz geç oldu. İyi geceler desek iyi olur, böylece biraz dinlenebilirsin."

"Gece, baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum balkabağım."

Kaçıyor ama arama bitmiyor. Caleb telefonu açar.

"Neredesin?" otoriter, talepkar bir tonda sorar. Gözleri kısıldı. "Bir otel odasındaymışsınız gibi görünüyordu. Yemin ederim, eğer

Salem Vegas'taysa ve sen onu aldatıyorsan, seni şahsen yakalar ve boğazını keserim.

"Bu çok özel." Eğlencemi belli etmemeye çalışıyorum.

Salem ve ben artık birlikte değiliz ama onu her zaman önemseyeceğim ve bu onun incindiğini görmek istemediğim anlamına geliyor.

"Oteldeyim," diyorum ona, telefona atlayıp beni boğacakmış gibi görünüyor. "Durulmak. Vegas'tayım. Salem'e bir şey söyleme. O... zor bir sabahtı, tamam mı? Ona hayatımızın mahrem detaylarını vermiyorum ve Salem ondan bir bebek sahibi olmak istemezken bizim bir çocuk sahibi olmaya çalıştığımızı bilmekten pek hoşlanacağından şüpheliyim. "Birine ihtiyacı olursa diye bir oda ayırtmaya karar verdim."

Lauren orada.

"Bu yüzden? Lauren'in bekarlığa veda hafta sonu, sanırım ikimiz de biliyoruz ki Salem onun geçit törenine yağmur yağdırmak istemeyecek.

Parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirerek içini çekti.

"Haklısın."

Salem'e burada olduğumu söyleme. Sadece bana ihtiyacı olduğunda yakın olmak istedim.

"İyi. Elbette. Hiçbir şey söylemeyeceğim." Ekşi bir koku almışa benziyor, bu yüzden "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" demesi beni şaşırttı.

"Anlayabileceğinden çok daha fazlası."

Onu küçümsemek için söylemiyorum, bu sadece gerçek. Bazen başka biri için bu kadar çok şey hissetmenin mümkün olmasına ben bile şaşıyorum.

"Ona söylemeyeceğim."

Aramayı bitiriyor ve rahat bir nefes alıyorum.

Umarım Salem her neredeyse, iyi vakit geçiriyordur.

46. BÖLÜM

SALEM

Vegas'taki ilk gecemiz o kadar da kötü değil . Bir Cirque Du Soleil performansına gidiyoruz ve bu olağanüstü, ardından bir kulüpte içki içip dans ettiğimiz bir akşam yemeği. Lauren ve arkadaşları içip dans ediyorlar, ben çoğunlukla orada oturup onları neşelendiriyorum çünkü bu benim tarzım değil.

Ama ertesi gece, hissetmiyorum. Banyoya gittiğimde ve adetimin başladığına dair işaretler gördüğümde değil.

Adetim henüz başlamadığından, çok erken bir test yapmış olabileceğimi ummuştum. Ama açıkça durum böyle değil. Hamile değilim, sadece geç kaldım, bu da doğum kontrolümden çıkmamdan ve adet döngümü etkilemesinden olabilir.

Lauren'a bir mesaj gönderip tamponu var mı diye sordum çünkü aptalca eski tamponları çantamdan çıkardıktan sonra toplamayı düşünmemiştim. Hemen geri mesaj attı ve birkaç kişiyle birlikte benim odamda olacağını söyledi.

Ellerimi temizleyip yıkıyorum - ki bu alçı için garip bir durum. Hala duş almaya ve yıkanmaya alışamadım. Onun odası benimkinin tam karşısında olduğu için bir dakika içinde kapım çalındı.

"Tampon koymadın mı?" İterek içeri girer ve onları tezgahın üzerine bırakır. "Bir şeyi unutmak sana göre değil."

Sesinde suçlama var. Lauren aptal değil, muhtemelen bir şeyler döndüğünü anlamıştır.

"Uçuştan önce hamilelik testi yaptım."

Şaşkınlıkla nefesi kesildi. "Düşük yapmıyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Sadece geç."

"Beklemek." Ellerini yüzünün önünde ileri geri sallıyor. "Regl döneminin başlamasına sevindin mi? Sanki bu kazara bir korku muydu yoksa hamile kalmaya mı çalışıyorsun?"

mahcup bir şekilde gülümsüyorum. "Çalışıyorum."

"Salem!" Koluma vuruyor. "Bunu bana nasıl söylemezsin?"

omuz silkiyorum "Önemli bir şey gibi görünmüyordu."

"Sen ve Thayer daha birkaç aydır birliktesiniz ve şimdiden bir bebek sahibi olmaktan mı bahsediyorsunuz? Bu, en iyi arkadaşınla paylaşmak için çok büyük bir anlaşma. Ve nişanlı da." Elime uzanıp pembe nişan yüzüğüme bakıyor. "Dinle, orospu olmaya çalışmıyorum, sadece arkadaşın, bu yüzden lütfen beni ısırma, ama sence aceleye mi getiriyorsun?"

Nereden geldiğini anlıyorum. İşler tersine dönseydi, ona da aynı soruyu soracağımdan hiç şüphem yok.

"Elbette," katılıyorum, "teknik olarak işler hızlı ilerliyor, ama onu neredeyse bir yıl boyunca gizliden gizliye sevdiğimi ve ardından onsuz altı yıl geçirdiğimi unutmamalısın. Birçok yönden çok uzun zaman oldu ve hiç acele etmiyoruz."

"Böyle söyleyince anlıyorum." Tezgahın üzerindeki tamponlara bakıyor. "Üzgünüm."

"Teşekkürler. Bu arada harika görünüyorsun."

Zaten altın tenini daha da parlatan soluk pembe payetli mini bir elbise giymişti. Koyu kahverengi saçları ensesinde şık, düşük bir topuz halinde geriye doğru taranmıştı.

"Teşekkür ederim." Vücudunun etrafındaki, üzerinde GELİN yazan kuşağı ayarlayarak bir poz veriyor. "Seni işine bırakıyorum. İşin bittiğinde bana haber ver. Dansımı yapmaya hazırım."

Birkaç içki içtim ve bu gece kendimi diğer tüm kızlarla birlikte dans pistinde buldum. Kalbi bu kadar kırılmış hissettikten sonra bırakmak güzel hissettiriyor. Lauren ellerimi tutuyor ve bizi bir

daire içinde döndürüyor. Kesinlikle sarhoş ama çok eğleniyor. Birkaç erkek, belki de büyük günden önce son bir kez takılmak istediğini düşünerek, gelin kuşağına rağmen ona asılacak kadar cesurdu, ama o onları yollarına göndermekte gecikmedi.

Gösteriler ve danslar dışında neden Vegas'a gelmek istediğinden hâlâ emin değilim ama temelde aynı şeyi Manhattan'da da yapabilirdik. Bazen beynine girmeye çalışmak başımı ağrıttıyor.

Müzik değişiyor ve şarkıyı hissetmiyorum, bu yüzden bara geri dönüyorum, kızlara ilk nereye gittiğimi bildirmeye dikkat ediyorum. Yabancı tehlikesi, kaç yaşında olursanız olun, en azından kadınsanız, gerçek bir şeydir. Erkeklerin bu tür şeyler hakkında gerçekten endişelenmeleri gerektiğini düşünmüyorum. En azından bizim yaptığımız gibi değil.

İçkimi ısmarlayıp bara yaslanarak bekliyorum.

"Hey," dedi derin bir ses sağımdan.

Döndüm, seksi bir adamla göz teması kurdum. Muhtemelen benden birkaç yaş küçük, belki yirmi iki, kısa kesilmiş kahverengi saçları ve çarpıcı yeşil gözleri var. Keskin elmacık kemikleriyle manken olabilecekmiş gibi görünüyor.

"Merhaba," dedim, müziğin sesini duyurmak için resmen bağırarak.

"Ben Dylan," diyor.

Salem.

"Salem," diye tekrarlıyor dudaklarını yalayarak. İpek turuncu elbisemle orada dururken bana baktı. Muhtemelen bu kulüpteki herkesin elbisesinden daha fazlasını kaplıyor, sadece biraz dekolte gösteriyor ve tam dizlerimde bitiyor. Ama bana bakışı, onun gözünde çok çıplak olduğumu düşünmeme neden oluyor.

"Salem Cadı Mahkemeleri gibi mi?"

"Tam o." Barmene biraz para verip içkimi alıyorum.

Dylan somurtarak, "İçkinin parasını ödeyecektim," dedi.

"Sorun yok. Ben esirim." Yüzük parmağımı kaldırıyorum.

Gülümsemesi büyüyor ve bir şeyin biraz üstünde görünüyor. Muhtemelen ne olduğunu bilmek istemiyorum.

"Umurumda değil. Hala eğlenebiliriz. Adamının bilmesine gerek yok."

"Sorun yok."

"Hadi ama," bileğimi tuttu, "bu kadar erken gitme."

"Ben iyiyim, gerçekten." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor. "Bırak."

"Siktir git." Beni bıraktı, sinirlendirmek için başka bir kadına geçti. Gözlerimi devirerek içkimi birkaç kızın oturduğu bölüme taşıyorum. Lauren, Kelsey ile birlikte hala dans pistinde.

Sabrina içkime bakıyor. "Aaa, bu da ne? Nefis görünüyor."

"Cidden bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, içkimi karıştırırken.

"Rastgele bir şey seçtim."

Ayağa kalkıyor, elbisesini çekiştiriyor. "Ben gidip bir tane daha alacağım. Hemen dönecek."

Mutlulukla içkimi yudumluyorum ama Sabrina, Dylan'la birlikte döndüğünde moralim bozuluyor.

"Bu Dylan," diyerek onu bizimle tanıştırıyor. "Dans edeceğiz. Bunu benim için tutar mısın? Bir cevap beklemiyor, sadece içkiyi bana doğru itiyor. Şikayet etmiyorum çünkü zaten burada kalmayı planlıyorum.

Dylan onu kalabalığın arasına çekmeden önce bana göz kırptı. Nişan yüzüğümü tekrar parlatıyorum. Bu herifin gerçekten umursadığımı düşündüğüne inanamıyorum.

Telefonumu kontrol ederken Thayer'dan bir şey göremeyince kaşlarımı çattım.

Ona mesaj atmamalıyım, üstelik muhtemelen şöyle... Eve dönüş saatinin kaç olduğunu kafamdan hesaplamaya çalışıyorum. Anlayamıyorum, bu yüzden yine de mesaj atıyorum.

Ben: hayvanat bahçesini miff

ben: ha

Ben: Mizz de

Ben: SENİ ÖZLEDİM

Ben: Tökezliyor musun?

Ben: Striptiz mi?

Ben: Sıkamak mı?

Ben: Uyuyor musun?

Telefonum elimde çalışıyor ve sanki haşlanmış gibi yerimden sıçradım. Thayer'ın adı, ekranın parıltısında bir deniz feneri gibi parlıyor.

"Merhaba," diye yanıtlıyorum.

"Sarhoş musun?" Kulağa suçlayıcı gelmiyor, sadece eğleniyor.

"Evet," diye hıçkırdım. "Bu gece adetime başladım, bu yüzden kesinlikle hamile değilim. Her ihtimale karşı dün hiç içmedim."

Alt dudağım gözyaşı tehdidiyle titriyor. Lauren'a denediğimizi söylemem gerekiyordu. Tamponum yoktu, bu yüzden biraz ödünç almak zorunda kaldım ve ben –"

"Güneş ışığı," dedi şefkatle ve sadece bu tek kelimeyle kendimi sıcak bir battaniyeyle sarılmış gibi hissediyorum. "Neredesin?"

"Vegas."

Eğlenerek kıkırdar. "Biliyorum. Ama hangi kulüp?"

"Şey... bekle." Lauren'den gelen mesajlarıma baktım ve bu gece hangi kulübe gideceğimizi söylediği yere geri döndüm. Bir ekran görüntüsü alıp Thayer'a gönderiyorum. "Şu."

"Seni almak için geliyorum. Kımıldamamak."

"Nasıl? Massahootest'tesiniz. Hayır, bu doğru değil," diye mırıldandım kendi kendime. "Kahretsin, bu içecekler sert."

"Sadece orada kalacağına söz ver."

"Bilmiyorum. Gerçekten işemem gerekiyor."

Gülmemeye çalışıyormuş gibi, "Çişini yapabilirsin, Salem," dedi.

"Sadece kulüpten ayrılma demek istedim."

"Ah. Anladım. Ayrılmayacağım, söz."

Arama sona eriyor ve ekrana bakıyorum. Ama bir dakika, burada bile değilse beni nasıl elde edecek?

Başımı salladım ve Lauren'ı ya da kızlardan birini bulmaya gittim ve onlara işeyeceğimi haber verdim. Elizabeth hemen bana katıldı.

Banyolar tıklım tıklım ve sonunda tuvalete gitmek için sırada beklemek zorundayız. Neyse ki debriyajıma biraz tampon koymayı hatırladım. Otele dönmeden önce bir eczaneye uğramam ve daha fazlasını almam gerekiyor.

Tuvaletten çıktığımda yüzüm önce bir duvara çarpıyor - yani bir duvara değil, bir insana. Bir an için Dylan ya da başka bir sürüngen olduğunu düşünerek paniğe kapıldım ama sonra odun, çam ve erkeksi her şeyin tanıdık kokusu duyularımı istila etti.

Yukarı, yukarı, Thayer'ın yüzüne bakıyorum. Yanaklarındaki kalın enseye sarhoş bir şekilde dokundum.

"Oduncum." Dudakları titriyor. "Rüya görüyor olmalıyım. Ne garip bir rüya ama." Kulüpte etrafa bakıyorum.

"Rüya görmüyorsun Güneş."

"Gerçekten burada mısın? Vegas'ta mı?"

"Ben."

"Neden?" diye soruyorum.

"Bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Çenem gevşiyor. Bu adam uçağa bindi ve ona ihtiyacım olur diye bu hafta sonu Vegas'a mı geldi? Sessiz kaldığım için kızgın olduğumu düşünüyor olmalı, bu yüzden aceleyle, "Gelip hafta sonunu mahvetmeyecektim. İyi olsaydın, yarın sen gitmeden önce Massachusetts'e dönecektim ama ben..."

Parmak uçlarımda yükselerek başının arkasını tuttum ve ağzını benimkine yaklaştırdım. Tadımın alkol gibi olması umurunda değil gibi. O da beni öpüyor, elleri kalçalarımda, beni inanılmayacak kadar yakınına çekiyor.

Seni seviyorum, diye mırıldandım.

Ciddi olduğum için söylüyorum, yapabildiğim için söylüyorum. Aşkımız artık bir sır değil. Bu en güzel şeydir ve kutlanmayı hak eder.

Sonunda onu öpmeyi bıraktığımda, Elizabeth'in tuvaletten bize katıldığını görünce yanaklarım utançtan kızardı. "Bu kim?" diye soruyor eğlenerek.

Ah, şey, Elizabeth bu benim Thayer'ım. Erkek arkadaşım. Nişanlım. Evet, o. Thayer, bu Elizabeth. O Anthony'nin kız kardeşi.

Artık Anthony hakkında her şeyi biliyor ve onunla düğünde tanışmayı dört gözle bekliyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Thayer, Elizabeth'e elini uzatır.

"Aynı şekilde." Bana iyi bir tane seçtiğimi düşündüğünü söyleyen bir bakış attı. Gülmekten kendimi alamıyorum. Thayer, kadınlar üzerindeki etkisinden habersiz. Hepimizi pelteye çeviriyor.

Diğer kızları bulmak için kulüpten geçiyoruz ve onlara Thayer ile otele döneceğimi haber verdim.

Lauren, tam olarak ne olacağını biliyormuş gibi bana sırtıttı. gözlerimi deviriyorum. Unutmamış olabilir diye regl oluyorum. Regl dönemimde hiç seks yapmadım ve bu gecenin farklı olacağından şüpheliyim

"Adamlarımızın davet edildiğini bilseydim, Anthony'ye benimle gelmesini söyledim," diye esprili bir şekilde pembe renkli bir içeceği yudumluyor.

"Ah, hayır, onunla evlenip evlenmemen umurumda değil, kardeşim geçit törenime yağardı."

"Evet, bunun için üzgünüm," diyor Thayer mahcup bir şekilde.

"Ben sadece-"

"Devam et." Bizi uzaklaştırıyor. "İyi geceler. Nasılsa yakında işi bırakacağım. Eskisi gibi parti yapamıyorum. Uykumu çok seviyorum."

Ona hızlıca sarılarak veda ettim ve Thayer'ın beni kalabalıktan çıkışa yönlendirmesine izin verdim.

Sokağa çıkıyoruz ve hevesle gece havasını içime çekiyorum. Ancak, temiz olmaktan uzak ve sigara dumanı ile dolu ve Tanrı bilir başka neler var.

"Yürümek ister misin?"

Başımı sallıyorum. Otel buradan uzakta değil ama topuklarımla yürümek de içimden gelmiyor.

Hemen bize bir taksi ayarlıyor ama The Strip'teki trafik yüzünden geri dönüş sonsuza kadar sürüyor. Yürümek daha hızlı olabilirdi ama en azından ayaklarım ağrıyordu.

Taksi sonunda otele varır ve Thayer yolculuğun parasını öder. İçeri girerken midem guruldamaya karar verdi ve bana akşam yemeğimin çoğunu yemediğimi hatırlattı, bu çok yazık çünkü pahalıydı.

"Açım." Thayer bana baktı, kaşları çatıldı. "Bana öyle kaşlarını çatmayı kes. Orada bir kırıksık olacaksın." Uzaniyorum ve söz konusu kırıksıklığı düzeltiyorum.

"Oda servisine sipariş vereceğim."

"Beni odanıza mı götürüyorsunuz, Bay Holmes?"

"Evet." Neşesini belli etmemeye çalışarak asansörün düğmesine bastı.

"O konseri hatırlıyor musun? O kadar kızgındın ki benimle aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldın. Hatıraya kıkırdadım.

"Ben hatırlıyorum." O geceyi çok düşündüğünü düşündürecek bir şekilde söylüyor bunu.

"Bu hala hayatımın en güzel gecelerinden biri."

"Bunun tek sebebi solist arkadaşın sana baktığını düşünmen."

Gülerek asansöre biniyorum. "Düşünmek? Bana çok baktı. Adını bilmiyormuş gibi davranma."

Mathias, diye içini çekti. Ayrıca o gece sana baktıktan sonra bana onunla evleneceğini söylediğini de hatırlıyorum.

"Ne söyleyebilirim? Şehvete kapıldım." Müstakbel gerçek kocama bu açıklamayı yaptığımı fark ettiğimde kalbim hafifçe küt küt atıyor. Vay. "Evlen benimle," diye patladım, gözleri şaşkınlıkla genişledi, "hemen şimdi. Vegas'tayız. İnsanlar böyle yapar, değil mi?"

"Olabilir ama biz değiliz." Kollarını göğüs duvarında çaprazlayarak asansöre yaslandı.

"Neden?" Somurtuyorum, kapılar onun zemininde kayarak açılıyor. Onu koridorda takip ediyorum.

"Çünkü şu anda sarhoşsun ve ihtiyacım olan tek sebep bu."

"Ben sarhoşum, sarhoş değilim."

"Salem," omzunun üzerinden bana baktı, "bana gönderdiğiniz bir dizi anlaşılmaz mesajı incelemem gerekiyor mu?"

"Tamam tamam. Puan alındı. Ama seninle evlenmeyi çoktan kabul etmiştim ve o zaman tamamen ayıktım, bu yüzden açıkçası seninle evlenmek istiyorum.

Bir odanın önünde durunca iç çekti. Kapının kilidini açıyor ve benim için açık tutuyor. "Beni ikna edemezsin."

"Çok ikna edici olabilirim."

"Elbette." Kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Ne yemek istersin?"

"Yağlı bir şey."

Başını sallayarak oda servisini aramak için odanın telefonuna uzandı.

"Duşa giriyorum." Elbisemi kıpırdatmaya başlıyorum.

Elbise kalçalarımın üzerinden geçip yere düşerken gözleri aç bir şekilde beni izliyor. Sutyen takmıyorum ve konu göğüslerimin büyüklüğüne geldiğinde pek bir sorunum olmasa da, onun bana bakışından bunu anlayamazsın.

Gülümseyerek banyonun kapısını kapatıp kilitledim.

Gerçekten onunla evlenmek isteyip istemediğimi bilemeyecek kadar sarhoş olduğumu mu düşünüyor?

Onunla on sekiz yaşımda evlenirdim eminim. Neredeyse yirmi altıda, duygu daha güçlü olsa bile, farklı değil. Dünyanın o adamın bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

Dans gecesinden vücuduma yapışan teri yıkayarak duş alıyorum. Saçımı yıkamak için otelin şampuanını ve saç kremini kullanıyorum. Kulüpte olmaktan iğrenç ve yapışkan geliyor. Sıcak spreyn altında gereğinden fazla kalıyorum ama o kadar iyi geliyor ki dışarı çıkmak istemiyorum.

Parmaklarım budamaya başlayınca artık yeter diyorum. Alçılı kolum da duşun dışında tutmaktan ağrıyor. Dışarı çıkıp vücudumu yumuşak bir havluya sardım. Saç fırçam olmadığı için parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. Dolaşmasını istemiyorsam yapabileceğimin en iyisi bu.

Kapının arkasında asılı bir bornoz var. Havlumu yere atıp üzerime geçirip odaya girdim. Thayer yatakta uzanmış yatıyor; ayakları geçti.

Bana baktı, gözleri sabahlığıma odaklanmıştı.

"Sana bir gömlek ayırdım." Yatağın üzerindeki beyaz pamuklu bir gömleği işaret ediyor.

"Aslında sizinle tanışmak güzeldi ve duşunuzu kullanmama izin verdiğiniz için teşekkürler ama ben odama geri döneceğim. Orada pijamalarım var."

O yoğun kahverengi gözler bana kısıldı. "Güzel şaka Güneş. Yatağa gir."

"Tamam ama senin gömleğine ihtiyacım yok."

Cübbenin düşmesine izin verdim, çenesi de onunla birlikte sarkıyordu. Beni her çıplak gördüğünde bana ilk kezmiş gibi bakmasını seviyorum.

Örtülerin altına girip çeneme kadar çekiyorum.

"Sanmıyorum," diye homurdandı, göğüslerimi ortaya çıkarmak için örtüyü indirirken. Onaylayarak mırıldandı ve onları kucaklamak için uzandı.

"Komik bir iş yok. Adetim başladı."

"Umurumda değil." Başını eğiyor, dilini önce bir meme ucunun, sonra diğerinin üzerinde gezdiriyor.

Umursadığımı söylemek dilimin ucunda ama o bunu yaptığında konuşmak imkansız.

Gözlerim kapanıyor ve göğüslerimi emdiğinde inliyorum, vücudum onun ağzıyla buluşacak şekilde kavisleniyor. Thayer, diye soludum adını. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama kendimi her zamankinden daha fazla tahrik edilmiş hissediyorum.

Ne yazık ki, oda servisinden kapı çalınca kesintiye uğradık. Thayer inledi, ağzı göğsümden ayrıldı. Tükürüğüyle ıslanmış ve klima açıkken omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Kapıdan yatağı göremeseniz de çarşafı üzerime fırlattı. Bariz ereksiyonundan hiç rahatsız olmadan ayağa kalktı ve yemeği kaptı.

Dokunuşu için çaresiz olmama rağmen yemeğim için can atarak doğrudum.

Yemek tepsisini yatağın üzerine koydu ve buzdolabından bir şişe su alıp bana uzattı.

"Yiyin," diyor alçak sesle, "ihtiyacınız olacak."

47. BÖLÜM

SALEM

Ertesi sabah yanımda uyuyan adama gülümseyerek uyanıyorum . Karnının üzerinde, kollarını başının altındaki yastığın etrafına sarmış. Çarşaf vücudunu ancak kaplıyor ve onu iştahla içeri alıyorum.

Ona baktığımı hissedince kıpırdanmaya başladı.

Gözlerini yavaşça kırıştırtarak açar. "Saat kaç?" diye sordu, esnemesini bastırarak.

Doğrulup yatağın yanındaki saate baktım. "Yedi."

Sadece iki saat kadar uyuduk. Bunun daha sonra berbat olacağını biliyorum.

"Kahretsin." Sırt üstü yuvarlanır. "Havaalanına gitmem gerekiyor."

"Ya da uçuşlarımızı değiştirip birlikte dönebilir miyiz?"

"Uçuşları değiştirmek ister misin?" Tekrar esniyor.

"Hıh."

Gülerek telefonuna uzanıyor. "Bakalım bu işi becerebilecek miyim?" Birkaç dakikasını alıyor ama çok geçmeden "Bitti. On birde uçuyoruz."

"İyi." Dönüp çenemi göğsüne yaslıyorum. "Bu, bugün benimle evlenebileceğin anlamına geliyor."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Cidden Vegas'ta evlenmek istiyor musun? Peki ya Seda ve-"

Elimle ağzını kapatıyorum. "Bugün seninle evlenmek istiyorum. Sana kocam demeden bir gün daha geçmek istemiyorum. Daha sonra bir tören yapabiliriz ama Thayer, seninle evlenmek için uzun zamandır bekliyorum ve bu seninle bir arabalı kilisede evlenmek anlamına gelse bile daha fazla beklemek istemiyorum.

"İstedığinin bu olduğundan emin misin?"

"Tamamen."

Lauren'a neyin peşinde olduğumuzu söylemedim. Bu onun hafta sonuydu ve bunu kendimle ilgili yapmak istemiyorum. Eminim daha sonra ona söylemediğimi öğrendiğinde beni boğmak isteyecektir ama şimdilik bilmedikleri onu incitmeyecek.

Odamdan birkaç kıyafet aldıktan sonra Thayer ve ben alışverişe gidiyoruz çünkü ikimizin de düğüne uygun bir şeyi yok ve

onunla her zamanki şort ve atlet kombinasyonumla evlenmek istemiyorum.

Bulduğum beyaz elbise, üstü korseli ve sırtı açık sade bir sundress. Bu bir gelinlik değil ama zaten bir tane de aramıyordum, sadece biraz daha hoş bir şey. Ben elbisenin parasını ödüyorum ve yakındaki bir tuvalette üstümü değiştiriyorum, bu arada Thayer de aynısını yapıp ne bulduysa ona dönüşüyor.

Tezgahtan çıkarken saçlarımla bir şeyler yapmaya çalıştım ama vazgeçtim ve her zamanki gevşek dalgalarıyla sallanmaya bıraktım.

Banyodan çıkarken karşı duvara yaslanmış haki renkli bir pantolon ve açık mavi bir düğmeyle Thayer ile karşılaştım. Gözlerim onu yiyor.

Bu adamı hayatımın geri kalanında her gün seveceğim.

Zamanda geriye gidip on sekiz yaşındaki halime bunu söylesem, acaba o ne düşünürdü? Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen beni destekliyordu.

Thayer beyaz sabahlığın içinde bana bakıyor. Dili dışarı kayıyor, dudaklarını ıslatıyor.

"Bak..." Sözcükleri bulamıyor.

"Size geri."

Düğün yerimizi çoktan seçtik ve randevu saatini önceden aradık. Doğruca oraya gidiyoruz, çünkü biter bitmez ki bu uzun sürmemeli, eşyalarımızı alıp doğruca havaalanına gitmemiz gerekiyor.

Mekan şatafatlı, klişe dekorla ucuz bir şekilde dekore edilmiş, ama umurumda değil. Görevlinin önünde dururken, önemli olan tek şey yanımdaki adam.

Thayer Holmes.

Benim pislik komşum.

Patronum.

Sevgilim.

Çocuğumun babası.

benim birisi

Ve yeminlerimizin yankılarıyla ve parmaklarımızdaki yüzüklerle,
sonunda...

Kocam.

48. BÖLÜM

TAYER

boyunca karımın elini tuttum. Bu hafta sonu Vegas'a gittiğimde Salem'le evleneceğimi düşünmüş müydüm? Kesinlikle hayır. Pişman mıyım? HAYIR.

Bu kadınla evlenmek için çok bekledim.

Uçak indiğinde eve gitmek ve hayatı onunla yaşamaya devam etmek için sabırsızlanıyorum.

Bu çılgınca ama onunla var olmak yeterli. Onunlayken küçük şeylere can atıyorum - birlikte televizyon izlemek, geç saatlere kadar konuşmak, hatta bulaşıkları yıkamak, ki bu gerçekten şaşırtıcı.

Ama Salem Holmes benim en iyi arkadaşım.

Salem Holmes. Bunun sesini çok seviyorum. Soyadımı takması çok tahrik edici. Kızlık soyadını korumak isteseydi çok iyi olurdu ama benim soyadımı istiyordu.

"Havaalanına arabayla mı gittin yoksa taksiye mi bindin?"

"Kamyonumu park ettim. Bu yol." Bavulunu arkamda gezdirdim, çantam omzumda asılıydı. Bir elimi karımınkini tutmak için serbest bırakıyor.

Karım... kendi kendime sırtıyorum. Bu iki kelimeyi düşünmeden edemiyorum.

"Neye gülüyorsun?" o soruyor.

"Sen."

"Ben?" Alay ediyor. "Oh hayır!" Paniklemeye başlar. "Yüzümde çörek mi var?" Boştaki elinin tersiyle ağzını ovuşturuyor.

"Hayır, yüzün mükemmel."

"Öyleyse neden bu aptal bakışın var?"

"Bu şapşal bakış mı?" Yüzümü işaret edecek kadar bavulunu bıraktım. "Buna aşk denir Güneş Işığı ve hepsi senin için."

"Ah." Yanakları pembenin en yumuşak tonuna dönüşüyor.

Garajda kamyonuma varıyoruz ve eşyalarımızı arka koltuğa yüklüyorum.

Hafta sonu tatili plansızdı, ama güzeldi, tıpkı bizim spontane evlenme kararımız gibi, ama eve döndüğüm için mutlu olacağım.

"Aman Tanrım." Tam motoru çalıştırdığımda Salem panikle bana bakıyor.

"Ne?" Yanlış bir şey yaptığımı veya bir şeyi unuttuğumu veya kamyonda bir sorun olduğunu düşünerek etrafa baktım.

"Winnie ve Binx! Onları yalnız bırakmadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye alay ediyorum. "Thelma ve Cynthia'nın çok becerikli ellerindeler."

"Ah hayır," diyor yumuşak bir sesle.

"Ne?"

"Thelma'nın onlara ne yaptığı bilinmiyor."

Muhtemelen bir anlamı vardır.

Evcil hayvanımı geri almak için can atarak sokağın karşısındaki evin kapısını çaldım. Birinin kapıya ulaşması biraz zaman alıyor. Ben Cynthia. Gülümseyerek açar.

İçeri gelin, içeri gelin. Thelma, Winnie ile arkada. Sanırım şimdi o kısa bodur köpeklerden birini istiyor.

"Bir korgi mi?" diye soruyorum Binx gizli bir köşeden koşarak çıkıp vücudunu bacaklarıma sürttüğünde.

"Eğer isimleri buysa, tabii ki öyle."

Arka kapıyı açar ve Thelma'ya buradayım diye bağırır. Onu tekrar kaybetmeden önce Binx'i alıyorum. Yumuşak kafasını boynuma sürttü. Kedi ve ben gerçekten birbirimizi aldık. Ona baktım ve ben...

"Tırnaklarındaki oje mi?" Tırnaklarını kaplayan sıcak pembe sime baktım. Kesinlikle öyle, ama kendi gözlerime inanmak için onay duymam gerekiyor.

"Bir spa gecesi geçirdik oğlum," diye yanıt verdi Thelma, sundurma merdivenlerinden çıkarken, parmaklıklı kapıdan. "Ve spa gecesinde kendimizi şımartıyoruz."

"Yani kedinin tırnaklarını mı boyadın?"

Thelma omuz silkiyor. "Rengi o seçti."

Sonunda eve dönebilmem için Winnie ve Binx'in eşyalarını toplamam, Thelma ve Cynthia ile konuşmayı bitirmem bir on beş dakika daha alıyor.

İçeride, mutfaktan bir gürültü geliyor. Binx'i yere bıraktım ve Winnie'yi tasmaından çıkardım, iki hayvan da mutfağa koşturuyordu.

Daha yavaş takip ettim ve Salem'i bir kasede bir şeyler karıştırırken kalçalarını sallayarak müzik mırıldanırken bulduğumda durdum.

"Pişiriyor musun?" Sesimdeki şaşkınlığı saklamaya çalışıyorum.

Etrafımda dönüyor, beni bir gülümsemeyle selamlıyor. Mutlu görünüyor ve bu benim göğsümü gururla kabartmıyorsa siktir et çünkü böyle hissetmesinin bir parçası olduğumu biliyorum.

"Evet." Yanaklarını biraz pembe kızartıyor. "Hoşlandığımı hissettim."

"Artık gerçekten pişirmediğini biliyorum..." Malzemelere göz atarak sustum. Kurabiye hamurlu kekler mi?

"Onu özlüyorum," diye itiraf ediyor omuz silkerek. "Durdum çünkü..."

"Çünkü neden?" Cevabı duymaya ihtiyaç duyduğum için soruyorum.

Kâseyi yere bırakıyor, kapkek kalıplarını alıyor ve bunları bir kapkek tepsisine diziyor. "Bana seni çok hatırlattı. Mumlarım da. Ama sana yeniden sahibim ve artık o şeyler artık o kadar acı verici gelmiyor. Tekrar denemek istiyorum. O da güzeldi annem ölmeden önce bir kaç kez cupcake yapmıştık. İsteddiği zaman oldukça ısrarcı..." Yüzünü buruşturuyor. "Bir şey istediğinde oldukça ısrarcıydı. Tutkumu yeniden bulmamı istediğini düşünmeden edemiyorum."

"Annen muhtemelen derinlerde bir yerde onu özlediğini biliyordu."

"Muhtemelen." Hüzünle gülümsüyor ve düşüncelerinin artık annesiyle olduğunu biliyorum.

"O zaman seni sana bırakıyorum." Serama geri dönüyorum. Karım için bir buket kesmek istiyorum.

Karım. Düşündükçe içimi kaplayan aptal sırtışa engel olamıyorum.

Bir buket için yeterince çiçek kesmem uzun sürmüyor. Arka güverteden içeri döndüğümde, Salem kekleri fırına sürüyor ve krema için malzemeleri dağıtıyor.

Caleb aradı. Seda'yı bırakmaya gidiyor."

"Buraya kadar mı?" diye soruyorum, çünkü birimiz ya da ikimiz de onunla genellikle yarı yolda buluşuruz. Ayrıca geç oldu.

"Onun söylediği şey bu. Sanırım geceyi ailesinde falan geçirecek. sormadım İşine burnumu sokmamaya çalışıyorum. Yarın Seda'yı okula alışverişe götürmem gerekiyor ve bizim de markete ihtiyacımız var." Yapması gereken her şeyi adlandırmaya başlar.

"Elbette. Hangi konuda yardımcı olabileceğimi bana bildirin." Bir vazı alıp içine biraz su ve ardından çiçeklerini ekliyorum.

"Bunlar senin için."

O gülümser. "Güzeller." Dikkatini tekrar dondurmaya verdi, burnu bir şeyler düşündüğünü anladığım bir şekilde kırıştı.

"Nedir? Aklından geçen her şeyi benimle konuşabileceğini biliyorsun."

İç çekiyor, yanağına pudra şekeri bulaşıyor. "Sadece, uzun zamandır hayatımda ne yapmak istediğimi, beni neyin mutlu ettiğini bilmiyorum. Üniversiteye gitmedim, gitmek istemedim ve sadece biraz gelir elde etmek için birkaç tuhaf işte çalıştım." Sanki aradığı her şeyin cevabı ondaymış gibi pudra şekeri kabına bakıyor. "Sadece bana ait olan bir şeyi bulmak istiyorum. Bu mantıklı mı?"

"Çok mantıklı. Seni ne mutlu ediyorsa onu yapmanı istiyorum. umurumda değil Ne olursa olsun seni destekleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı neredeyse utanarak. "Annemin dükkânını tutmak istiyorum." O kadar şüphelendim. Birkaç hafta içinde satışa çıkarmayı umduğumuz annesinin evinden çok daha fazla bağlı. "Sadece nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Onu saklayamam ve kullanamam, biliyorsun."

"Bir şeyler bulacağına eminim. Yani, bunu her zaman yapabilirsin." Cupcakes için ürünlerin yayılmasını işaret ediyorum.

"Ne yap?" Şaşırmış görünüyor. "Fırın mı açıyorsun? Thayer, ben profesyonel değilim."

"Birçok ev fırıncısı kendi işini açıyor. Sen de yapabilirsin, Salem. Yapabileceğini biliyorum."

Düşündükçe burnu kırışıyor. "Hımm belki."

"Daha önce ne düşünüyordun?"

Omuz silkiyor. "Çılgın olduğum hiçbir şey yoktu, ama kekler," diye düşünüyor. "Bir şeyin peşinde olabilirsin ve bunun çılgınca geldiğini biliyorum ama sanırım annem dükkanında kek yaptığımı bilse gurur duyardı."

Bence o da yapardı.

"Ve belki yeniden mum yapmaya başlayabilirim; kek kokulu mumlar yapıp onları da satabilirim." Şimdi parlamaya başlıyor, bu fikir onu heyecanlandırıyor.

Duvarları hangi renge boyayacağını, nasıl bir dekor isteyeceğini söyleyip duruyor, o farkında olmayabilir ama ben varım. Tutkusunu yeni buldu.

Caleb garaj yolumuza girdiğinde hava tamamen karanlıktı. Seda arkadan atlayarak annesine ve bana sarılmak için koşuyor.

Caleb dışarı çıkıp çantasını aldı ve verandada yavaşça bize yaklaştı.

"Seda, neden içeri koşup bir kek almıyorsun?" Salem ona sorar.

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor. "Yatmadan önce tatlı yememe asla izin vermiyorsun."

"Bu gece bir istisna."

"Yay!" Seda koşarak içeri girer, kapı arkasından çarparak kapanır. O gittiğinde, Salem ona, "Bu gece Boston'a geri dönmüyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır, aslında merak ediyordum... şey, sizinle bir şey hakkında konuşmak istiyordum."

"Ah?" Kaşını kaldırdı.

"Neden oturmuyoruz?" Biraz rahatsız görünerek öneriyor.

Caleb verandadaki diğer sandalyelerden birini çekerken, Salem ve ben salıncağa oturduk.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Salem, sesinde eski sevgilisi için samimi bir endişe.

"Evet, bir sorun yok." Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor.

"Peki, nedir?"

Gözlerimi karşımdaki adama diktim ve onu merakla izliyorum.

Derin bir nefes alarak, "Annenin evini satıyorsun, değil mi?" diyor.

Salem'in kaşları çatıldı. "Evet." Başını iki yana sallıyor. "Neden?"

"Ve sen burada yaşamayı mı planlıyorsun? Hareket etmeyecek misin?"

Salem bana baktı, gözlerinde bir soru vardı.

Ona söyleyelim mi?

Başımınla onayladım. Ona haber vermesini engellemeyeceğim ve o bizim hayatımıza o kadar dahil ki bilmeyi hak ediyor.

"Thayer ve ben bu hafta sonu evlendik."

Caleb'in gözleri büyüdü. "Vay canına. Ah. Tebrikler."

"Teşekkürler." Salem bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırır.

"Sorunuzu cevaplamak için evet, burada kalmayı planlıyoruz. Thayer bu evi güncelledi ve ben onu seviyorum. Kalmak doğru hissettiriyor."

"İyi iyi." Ellerini pantolonunun paçalarına sürtüyor. "Annenin evini satın almak istiyorum."

"Ne?" Şaşkına dönen Salem ağzından kaçırdı.

Karşımdaki adama gözlerimi kısarak, bunun arkasındaki düşünce sürecini merak ediyorum.

"Satın almak istiyorum. Seda çoğu zaman seninle olacak ve bunun okulla ilgili en mantıklı şey olduğunu biliyorum ve onun çocukluk memleketimde büyümesi fikrini seviyorum. Salem bir keresinde bana Caleb'in kasabamızın kurucu ailesinden geldiğini söylemişti. "Annenin evini satın alırsam, bu onu daha sık görebileceğim anlamına gelir. Yaklaştım ama kendi alanım var. Onu tamir edip kendim yapabilirim. Boston'daki yerimi korurdum ve çoğu zaman orada olurdum ama hafta sonları buraya gelebilirdim. İşten ve şehirden uzaklaşmak bana iyi gelebilir." Ağır bir şekilde nefes verir. "Küçük kızıma yakın olmak istiyorum. İlişkimizin değişmesini istemiyorum. Söz veriyorum, beni pek görmeyeceksiniz. kendime saklayacağım Sen ve Georgia evi neye satmayı planlıyorsanız, ben ödeyeceğim."

Salem'in eski eşinin hemen yan evde yaşaması fikrini seviyor muyum?

Hayır.

Ama aynı zamanda motivasyonunu anlıyorum ve onu takdir ediyorum. Biyolojik olarak başkasına ait olan bir çocuk için pek çok erkek kendi yolundan çıkmaz. Caleb'la sorunlarım var - ve kendime karşı dürüst olursam, hepsi kıskançlıktan kaynaklanıyor - ama o iyi bir adam. Bu dünyada kendi mutluluğunu bulmayı hak ediyor ve umarım bir gün bulur.

Salem ve ben bakıştık, aramızda söylenmemiş bir milyon kelime geçti. Biriyle ağzını bile açmadan konuşabilmek çok güzel bir şey. Pekala, dedi Salem. "Sizin."

Caleb rahat bir nefes verdi. "Hayır diyeceğini sanmıştım."

Salem başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse Seda için harika bir fikir olduğunu düşünüyorum. Mükemmel, gerçekten. Ama buna razı olacak mısınız?"

Caleb ikimize bakıyor, omuzları düşüyor. "Ben. Bir parçam seni her zaman sevecek Salem. Sen benim ilk aşkımdın ama ikinizin sahip olduklarını görünce... buna asla sahip olamadık." Elini çenesine sürüyor. "Biriyle görüşüyorum. Nereye gideceğini bilmiyorum. Sadece birkaç kez çıktık ama bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Salem teşekkür anlamında başını salladı. Benimle konuşmadığı bir konu olsa da, Caleb için endişelendiğini biliyorum. O onun en iyi arkadaşıydı, aynı zamanda ilk aşkıydı ve onun mutlu olmasını istiyor.

"O zaman ev senin."

49. BÖLÜM

TAYER

boşaltıyoruz , Georgia ve Salem annelerinin eşyalarını çok az tutuyorlar. Annesinin gerçekten gittiğini kabul etmenin onun için

zor olduğunu söyleyebilirim ama durumu benim hayal edebileceğimden daha iyi idare ediyor.

"Anlatıcı, biz yokken bu hafta sonu süreci başlatacak." Çantasına birkaç çorap doldurur. Lauren'in düğünü için Hamptons'a gidiyoruz.

Artık evli bir çift olmamıza rağmen, düğüne davet almayı beklemiyordum. Lauren'in en büyük hayranım olmadığını biliyorum ve bunu kabul ettim. Hatta bunu takdir ediyorum çünkü Salem bu kadar umursayan bir arkadaşı olduğu için şanslı. Telefonum çalıyor ve ağabeyim olduğunu görünce şaşırmıyorum. Salem'e aramayı cevapladığımı bildirmek için telefonumu kaldırdım ve yatak odamızdan dışarı çıktım. Gri yorganımı beyazla değiştirerek ve yatağın yanındaki lambaları değiştirerek dokunuşunu çoktan ekledi.

"Merhaba?"

"Hey ezik, nasılsın?"

Abimin selamına gözlerimi devirdim. "İyi. Naber?"

"Pek bir şey yok. Annem ve babam seni ziyaret etmem konusunda beni rahatsız ediyorlar.

"Neden?" Koridorda duvara yaslanarak merakla soruyorum.

"Şey, sanırım yıllardır bir sır olan bir çocukla evli olduğun için. İkisiyle de tanışmak istiyorlar ve yaşlılar, bu yüzden onlara uçup onları oraya götürmeme ihtiyacım var."

Artık eylülün ortası, yazın sonu. Geçen birkaç yıl tatillerde onlara gittim - Şükran Günü ve Noel - ama belki bu yıl eski gelenegimize geri dönmeliyiz ve onları burada göreceğim.

"Ya bu yıl Şükran Günü'nü yine benim evimde yapsaydım?"

Laith sessiz. "Bunu ister miydin?"

Forrest öldüğünden beri tatile ev sahipliği yapmadım. Çok yalnız hissettim, bu yüzden ailemi görmeye gitmek daha kolaydı.

"Tabii neden olmasın. Daha birkaç ay var ama bence hep birlikte güzel olur. Ve muhtemelen Seda ve Salem'in onlarla burada rahat

edecekleri bir yerde buluşmaları daha kolay olacaktır. Seda genç, ilk kez tanımadığı insanlarla tanışması için onu evinden alıp götürmek istemiyorum."

"Anneme ve babama onlara tuhaf dediğini söylüyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandım.

"Hayır, anlıyorum. Mantıklı ve bu şekilde işten fazladan fazla zaman ayırmam gerekmeyecek."

"Onlarla bunun hakkında konuşacağım ve planlar yapabiliriz."

"Serin. Sonra konuşuruz." Aramayı bitiriyor ve telefonumu cebime geri koyuyorum.

Telefon görüşmemden döndüğümde, Salem dolabın dışında durup nedime elbisesini iki kez kontrol ediyor.

"Sorun nedir?"

Görünüşe göre bu düğün siyah kravatlı olduğu için eşyalarım çoktan toplanmış ve bir smokinle birlikte ön kapının yanında. Lauren bir erkek tanıyor, ben de özel bir tane yaptırabildim. Güzel bir kuruşa mal oldu ama gelinin istediğini yapmamaya niyetim yoktu.

"Sadece bu aptal oyuncu kadrosu ağrıyan bir parmak gibi dışarı çıkacak." Kolunu tutarak somurtuyor.

"Üzgünüm bebeğim. Ama birkaç hafta daha devam ediyor. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

İç çekti. "Biliyorum ve Lauren bunun önemli olmadığını söylüyor ama fotoğraflarda göze çarpacağını biliyorum."

"Bence Lauren fotoğraflarda nasıl görüneceği konusunda endişelenmektense senin hayatta ve oyuncu kadrosunda olmanı tercih ederdi."

"Haklısın," diye katılıyor. "Muhtemelen en çok rahatsız eden benim zaten. Duşlar rahatsız edici ve kaşıntıdır."

"Siz farkına varmadan kapanacak. İhtiyacın olan her şeye sahip misin?"

Çantasına son bir kez baktı ve başını salladı. "Hadi gidelim."

Tren yolculuğu yeterince kolay ve indiğimizde Lauren bizi almak için bekliyor. Salem'e sarıldı ve bana anlamsız gelen düğün detayları hakkında bir konuşmaya daldı.

Salem'in gitmesine izin veriyor ve bana kollarını açtığında beni şaşırtıyor. "Hadi ama, ikimiz de sarılmaktan erimeyeceğiz. Ayrıca, Salem benim kız kardeşim gibi, yani sen de neredeyse benim kayınbiraderim gibisin." Sarılışını kabul ediyorum, "Tehdit hâlâ geçerli," diye fısıldadığında hiç şaşırmadım.

"Evet, evet, biliyorum. Boğazımı keseceksin. Bana sorarsan oldukça kanlı."

Gitmeme izin verdi ve Salem'e döndü, sanki beni öldürmekle tehdit etmemiş gibi tekrar düğün konuşmasına başladı.

Kadınlar düşmancadır, en azından Lauren öyledir. Onu geçmek istemezdim. Bir cesedi nasıl saklayacağını ve ondan paçayı sıyracağını bildiğine dair bir his var içimde.

Bizi otoparka ve bekleyen bir cipe götürüyor. Bir sürücü olduğu için hepimiz arkaya tırmanıyoruz.

"Anthony ısrar etti," diye açıklıyor Lauren sürücü hakkında.

"Arabayı sürersem yol öfkem için endişeleniyordu."

Salem gülüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Adam senin araba kullanmakta berbat olduğunu biliyor."

"Yapamaz." Dilini çıkarıyor. "Ben mükemmel bir sürücüyüm."

"Bunu yirmiden fazla hız cezasına söyle."

"O kadar çok değil. Abartıyorsun."

Kızlar, tren istasyonundan nişanlısının ailesinin evine kadar tüm yol boyunca konuşurlar. Sözde yer çok büyük olduğu için kalacağımız yer orası.

Ortaya çıkarmak için yavaşça açılan bir kapıya yanaşıyoruz...

Kahretsin, yalan söylemiyordu. Burası sadece devasa değil, tam bir yerleşke.

Şoför çantalarımızı alırken evin önünde dışarı çıktık.

Misafirhane bu tarafta, dedi Lauren eliyle bizi takip etmemizi işaret ederek.

Salem de benim gibi misafirler için ayrı bir ev olduğunu düşünerek bana bir bakış attı.

"Hepinizin kalacağı yer burası." Lauren, arazideki kulübe benzeri bir binaya girmemize izin veriyor. "Prova yemeği arkada saat altıda. geç kalma Şimdilik ikinizi bununla baş başa bırakacağım." Omzunun üzerinden el sallayarak ana eve doğru bir patikadan ilerliyor.

"Burası çılgınca." Salem kendi etrafında dönüyor ve her şeyi içine alıyor. "İnsanların böyle yaşadığına inanamıyorum. Burası onların evi bile değil. Misafirler için," diye fısıldadı son kısmı, sanki köşedeki saksı bitkisinin arkasından birinin fırlayacağından korkar gibi.

Çantalarımızı yatak odasına götürüyorum, Salem arkamdan geliyor.

Akşam yemeği için hazırlandık ve gri bir pantolon ve beyaz bir düğme aşağı giyindim. Salem banyodan çıktığında kollarımı sıvadım. Mavi bir elbise içinde nefesimi kesiyor, saçları kıvrılmış ve sırtından aşağı dökülüyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve ben de kendime bakıyorum.

"Sorun değil, değil mi? Lauren'in titiz olduğunu biliyorum. Başka bir gömleğim var –"

"Kocam ateşli."

sırıttıyorum "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ah evet."

"Bana öyle bakmayı kes yoksa yemeğe asla gelemeyeceğiz."

"Ben umursamıyorum... ama Lauren olur."

Yakamı düzeltti, kırıksıklıkları yok etmek için elini göğsümde yumuşattı - en azından ben onun yaptığının bu olduğunu düşünüyorum.

Geri adım attı, gözleri parmağımın etrafındaki basit siyah bantta odaklandı. "Keşke annem burada olsaydı. Bizim adımıza mutlu olacağını düşünüyorum."

Olurdu. Bir elimle Salem'in yanağını kavradım. İç geçirerek dokunuşlarıma eğildi. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Bunu o istedi, değil mi? Biz beraberiz?"

"Bence seni ne mutlu edecekse onu istedi."

Salem yüzünü yelpazeleyerek geri çekildi. "Ağlayamam. Makyajımı bozmak istemiyorum."

"Bu arada," diyorum duvara yaslanarak, "Annemle babamın Şükran Günü için bizim eve gelebileceğini düşünüyordum."

Gözlerinde kalan nemi silmek için bir mendili kaydırarak gülümsüyor. "Bence bu harika bir fikir. Sonunda onlarla bizzat tanışabilmeyi çok isterim."

Salem ve Seda, son birkaç aydır FaceTime aramaları aracılığıyla ailemi tanıyorlar. İyi çalışıyor, ancak birini şahsen tanımakla aynı şey değil.

Ellerimi kalçalarına koyarak, "Biraz fazla olabilirler," diye uyardım. "Seda'yı aptalca şımartmak isteyeceklerini ve muhtemelen sana benim hakkımda çok fazla utanç verici hikaye anlatacaklarını biliyorum."

"Aile önemlidir," diye hatırlatıyor bana. "Herkesin harika bir tane yok. Babam çöptü. Onlar iyi insanlar, gelmelerini istiyorum. Hiçbir şey için endişelenmeyi bırak." Baş parmağıyla kaşlarını düzeltiyor.

Gülüyorum. "Deneyeceğim."

"İyi." Geri adım atıyor. "Hadi yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum."

Salem'i saatlerdir görmedim. Lauren ve diğer nedimelerle hazırlanmak için sabah erkenden ayrıldı. Yerime oturuyorum,

törenin başlamasını bekliyorum ve karımı görmek için can atıyorum.

Beklerken bu sabah ailemi aradım ve Şükran Günü'ne gelmeleri için planlarını pekiştirdim. Beklemekten memnun olmadıklarını söyleyebilirim ama her şeyi ortaya koyduğumda nereden geldiğimi anladım. Seda'yı şu anda okuldan uzun bir geziye çıkaramayız ve ayrıca henüz onları tam olarak tanımadığı için onun için biraz fazla olacağını düşünüyorum.

Ayrıca Laith'e her şeyin yolunda olduğunu ve tek yaptığının tek kelimelik bir metinle yanıt vermek olduğunu bildirmek için mesaj attım: Güzel.

Küçük pislik. Biz yetişkiniz ve o hala beni deli ediyor.

Düğün organizatörü bana oturduğum yeri işaret etti ve oraya doğru yöneldim ve birlikte oturduğum ama tanımadığım bir grup insanla başımı salladım. Bu insanların çoğu birbirine tanıdık geliyor, oysa ben tuhafım. Ama bu beni rahatsız etmiyor.

Müzik değişir, gelin partisinin dışarı çıkmaya başlayacağını sinyali verir.

Nefesimi tuttum, Salem'in ortaya çıkmasını bekledim. Sonunda yaptığında nefesimi kesiyor ve bir gün tören yapmaya karar vermemiz beni mutlu ediyor, çünkü kahretsin onun koridordan bana doğru yürüdüğünü görmek istiyorum.

Gözleri koridorları taradı, üzerime konduğunda durdu. Yüzünü bir gülümseme kaplıyor ve göz kırpmıyor.

Gözlerimi ondan ayırmak istemiyorum.

Günlerimi yalnız yaşadığım ve kızı elde edemediğim yalnız bir kadere karar vermiştim. Hak ettiğimi düşündüğüm şey buydu. Benim gözümde kendi hikayemin kötü adamıydım. Forrest öldüğünde ben de yaşamayı hak etmediğimi düşündüm ve eminim ki ağabeyim ve terapistim olmasaydı muhtemelen bugün hayatta olmayacaktım.

Salem bir keresinde bana kır çiçeklerinin güvenini kazanmak istediğini söylemişti. Hayat önüne ne çıkarırsa çıkarsın büyümek ve gelişmek istiyordu. Ve tam da bunu yaptı.

Ama kır çiçeklerinin güvenine sahipse, ben de kır çiçeklerinin dirilişiydim. Oğlumun ölümüyle ruhum kurudu. Kaybolmuştum ve kendimin o versiyonu sonsuza dek gitmişti. Ama geri döndüm - geri döndüm ve şimdi onun yanında büyüyeceğim ve gelişeceğim.

Lauren babasının kolunda dışarı çıktığında nefesim tıkanıyor çünkü bir gün Seda'yı kalbini kime vermeyi seçerse ona doğru yürüteceğimi fark ediyorum. Ve aynısını Forrest için yaşayamasam da, onun her zaman benimle olduğunu biliyorum çünkü kalbimdeki oğluma duyduğum sevgi asla azalmadı. Bir şey olursa, daha da güçlendi.

Lauren'in koridordan aşağı inmesini izlerken yemin ederim ki Forrest'in küçük elini benim elimde hissedebiliyorum. Sanki inançlarımın çılgınca olmadığını, tam burada olduğunu hatırlatıyor.

Sevdiklerimiz bizi asla gerçekten terk etmez - hatırladığımız sürece. Acıtsa bile, acı dayanılmaz olduğunda bile hatırlamalıyız.

50. BÖLÜM

SALEM

son günleri sona eriyor, ılık havanın son günleri Ekim ayının keskin soğuk havasına karışıyor. Caleb, hafta sonlarının çoğunu orada ve hafta içi günlerini Boston'da geçirerek annemin evine taşındı. Onun hemen yanibaşımızda olması başta bir ayar gibi ama sonra hem bizim için hem de Seda için en doğrusu bu oluyor.

Annemin dükkânının kapısı açılıyor - artık benim dükkânım, diye kendime hatırlattım. Thayer kızımızla birlikte içeri girdiğinde gülümseyerek boya silindirini bıraktım. Gökkuşağı sırt çantasını yere bıraktı ve koşarak yanıma gelip bana sarıldı.

"Yazım testimden A aldım anne. Bayan Lowell heceleme yarışmasında olmam gerektiğini düşündüğünü söylüyor.

"Vay canına bu inanılmaz." burnuna dokunuyorum "Ödevin var mı?"

Somurtarak, "Evet," diye mırıldandı.

"Babanla ben resim yaparken sen de başla. Yardıma ihtiyacın olursa, bizim için bağırman yeterli."

"İyi." Sırt çantasını kapıp ticari bir mutfağın neredeyse bitmek üzere olduğu arka tarafa koşuyor. başarısızlık denememektedir.

"İşte, sana bir şey aldım."

Kocama merakla gözlerimi kısıtım. "Ve o ne?"

Arkasından bir Diyet Kola uzatıyor. "Senin için."

Elimi göğsüme koydum ve sodayı aldım. "Benim kahramanım."

Parmak uçlarımda yükselip onun kirli yanağını öpüyorum.

"Bu rengi seviyorum." Thayer başka bir rulo alıp tavaya daldırıyor.

"Siz yapıyorsunuz?" Yanık turuncu rengi sevmesine biraz şaşırdım. Bu sadece temel renk ve sonra biri gelip retro tarzı çiçeklerden bir duvar resmi yapacak. Görünüşe göre birçok fırın pastel rotayı izliyor ve bunda yanlış bir şey yok ama ben farklı bir şey yapmak istedim. Biraz tuhaf. Ben olan bir şey.

"Evet. Çiçeklerle birlikte harika görünecek."

Diyet Kola'mdan bir yudum alıp dönüşen alana bakıyorum. Jen çoktan beni tebrik etmeye geldi. Açılışımız biraz zaman alacak ama önemli olan bunu yapıyor olmam ve annemin benimle gurur duyacağını düşünüyorum. Bu alanın yeni bir hayatla devam edeceğini bilmek onu mutlu eder diye düşünüyorum. Hatta bazı

vintage parçaları duvar dekoru için sakladım ve öndeki büyük pencerenin altında 70'lerden kalma yeşil renkli bir kanepeler var.

Thayer ve ben birlikte, çoğunlukla sessizce çalışıyoruz çünkü bu şekilde daha fazlasını yapabilir ve tüm duvarda ikinci katı bitirmeyi başarabiliriz. İlerleme var, bu yüzden şikayet etmeyeceğim.

"Ev ödevin bitti mi?" diye soruyorum Seda'ya, başımı arkadan uzatarak.

"Evet. Çoğunlukla."

"Çoğunluk ne anlama geliyor?"

Eve vardığımızda birkaç soru için yardıma ihtiyacım var. Meşgulsün o yüzden sormak istemedim."

"Tatlım, sana yardıma ihtiyacın olursa yaparız demiştim."

"Biliyorum." Sırt çantasını omuzlar. "Ama burayı açabilmen ve istediğim zaman kek yiyebilmen için resim yapmanı istedim."

Eğlenerek iç çekiyorum. "Mantıklı."

"Burnunda boya var," dedi, yanımdan geçip ana mağaza alanına girerken.

Bu benim çocuğum, beni her zaman alçakgönüllü tutuyor.

Thayer'ın kamyoneti dışarıda park halinde ve Seda'nın koltuğunda güvende olduğundan emin olduktan sonra kendim biniyorum.

"Hanımlar eve gitmeden önce sizi götürmek istediğim bir yer var."

"Peki orası nerede?" Kaldırımından uzaklaşırken soruyorum.

"Göreceksin."

Birkaç dakika sonra mezarlığın önüne park ettik. Ona sorgulayıcı bir bakış attım ama eliyle kamyonundan inerken onu takip etmemi işaret etti.

"Büyükanne ve erkek kardeşi ziyaret edecek miyiz?"

"Evet," Thayer onun elini tutuyor, "biz."

"Ama çiçek getirmedik." Kaşlarını çatı, bu gerçekten çok rahatsız olmuşa benziyor. "Beklemek." Elini Thayer'in elinden çeker ve mezarlığın yanındaki tarlaya doğru koşmaya başlar. Buketine gülümseyerek bir avuç kır çiçeği koparıyor. Çiçekler kuru ve kırılğan, hava soğuduğundan beri neredeyse ölü, ama o çiçeklere hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi gülümsüyor.

Koşarak yanımıza geldi, her birimizin elini tuttu ve bir şekilde çiçekleri de tutmayı başardı. Thayer önce ona, sonra bana baktı ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Hayatlarımız boyunca ikimizin de yüzleşmek zorunda kaldığı trajedilere rağmen, hayatlarımız hala güzel, hala aşkla dolu ve bazıları bizim son derece şanssız olduğumuzu düşünse de, ben tam tersini iddia ediyorum. Diğer taraftan yaralı ama güzel çıktık. Hayat bizi en acımasız şekillerde sınadı ama ikimiz de hala buradayız. Gülümsüyoruz. Biz gelişıyoruz. Bu, bir kişinin gerçek testidir - basit şeylerde bulabilecekleri güzellik.

Özgürce açan ve açan kır çiçeklerinde.

Dünyamızı tozlaştıran arılarda.

Yaprakları hışırdatan rüzgarın sesinde.

Önemli olan bunlar.

Bu. Biz.

Thayer bizi baştan sona yönlendiriyor. Yolu ezberledi. Annem Forrest'in yanında değil ama yakındalar, yani biz yaklaşırken yeni, farklı bir şey fark ediyorum.

"Bu da ne?" Soruyorum.

"Bu bir bank anne," diyor Seda, birinin neye benzediğini bilmediğime inanamıyormuş gibi.

Ellerimizi bıraktı, önden koşarak önce kardeşinin mezarına gitti.

"Mezarlık bir bank falan mı koydu?" Cevap için kahverengi gözlerine baktım.

Başını sallıyor, beresini kulaklarının üzerine daha çok çekiyor.

"HAYIR."

"O zaman neden? Ben... ben anlamıyorum."

Yaklaştık ve ben bunun ayrıntılarını almaya başladım. İçine annemin adı kazınmış. Forrest'in de. Elim ağzıma gidiyor, yaşlar gözlerimi yakıyor. Beni ağlattığı için ona lanet olsun.

"Başardım," diyor yumuşak bir sesle. "Yeterince sık buradayız ve bakıcıyla konuştum. Neredeyse tam olarak aralarında boş bir arsa satın alabildim, böylece burada oturabiliriz ve ikisine de yakın oluruz.

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Üzerine bir bank koymak için bütün bir mezar arsası mı aldın?"

"Evet."

Bir kelime. Çok basit. Ama Thayer'ın nasıl bir adam olduğu hakkında çok şey söylüyor.

Bodrumuna koca bir spor salonu koydu ve şimdi ailemizle birlikte olabilmemiz için üzerine bir bank koymak için koca bir mezar aldı.

"Sen... sen harikasin." Ellerimi boynuna doladım, boyuyla birlikte ayaklarım yerden kalktı. Kolları etrafıma dolandı, yüzü boynumun girintisine gömüldü.

"Gerçekten değilim."

"Ve bu senin var olman için daha da fazla bir neden." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bunları kalbinizin iyiliğinden yapıyorsunuz. Çünkü istiyorsun. Takdir istemiyorsun ama yine de hak ediyorsun."

Bu adam her şeyi hak ediyor ve umarım bunu ona verebilecek kişi benim.

Bankta oturuyorum ve o da bana katılıyor.

Gözlerimi kapatarak başımı omzuna koydum.

Huzurlu hissediyorum. Hayatımızın kaosa, kargaşasına, iniş çıkışlarına ve bizi bu noktaya getiren her şeye rağmen, garip bir şekilde müteşekkirdim hissediyorum. Burada, birlikte olduğumuz ve kötü şeylerin bizi yıkmasına izin vermediğimiz için minnettarız.

Güneş batarken orada oturuyoruz, Seda'nın büyükannesi ve ağabeyiyle konuşmasını izliyoruz, arkasında çiçeklerini geride bırakıyor, ellerimiz birbirine kenetlenmiş.

Thayer'ın bir keresinde bahsettiği şey, bir gün ön verandadaki salıncağa oturup torunlarımızın bahçede koşturmasını izlemesi gibi bir an aklıma geldi.

Ve gülümsüyorum.

51. BÖLÜM

SALEM

Thayer'in ailesini Şükran Günü tatilinde ağırlamak garip bir şey . Tabii ki Laith'i iyi tanıyorum ama yeterince tanımıyorum ama ailesini hiç tanımıyorum. Bence pek değil. Thayer onlara ilişkimizin, geçmişimizin ve Seda'nın haberini ilk verdiğinden beri onlarla haftalık olarak FaceTiming yapıyoruz, ancak onları bu şekilde tanımak garip oldu ve korkarım benden hoşlanmayacaklar. Ne de olsa torunlarını altı yıl boyunca bir sır olarak sakladım. Bir husumet olsa anlarım. Ama araba ortaya çıktığında, Laith onları buraya götürmek için Florida'daki evlerine kadar uçtuğundan beri, Thayer'in annesi arabadan inip bana sarılmak için çok hevesli.

Frezya kokuyor ve sarılması ev gibi hissettiriyor.

"Elaine," ona daha sıkı sarıldım, "seninle tanışmak çok güzel."

Hafifçe geri çekilerek beni içine alıyor. Seninle de tanıştığıma memnun oldum tatlım. Benim Thayer'im farklı, yine mutlu. Onu tekrar gülümsettin - gerçek gülümsemesi. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Sözleri kalbime dokunuyor. Thayer omzunun üzerinden küçük, neredeyse utangaç bir gülümsemeyle gözlerime baktı. Bu konuda

gergindi, sanırım benim böyle hissettiğimi bildiği için. Ebeveynlerle tanışmak her zaman garip bir olaydır.

Seda, Caleb'in evinin bitişiğindedir. Üçümüz yarın büyükanne, büyükbaba ve amcasıyla tanışmasının onun için en iyisi olacağına karar verdik. Seda akıllı, kibar ve anlayışlı ama bu onun yaşındaki bir kız için çok fazla, bu yüzden ona geleceklerini ve nasıl akraba olduklarını anlatırken, bu gece herkesin yerleşmesine izin verelim ve yarın onu tanıştıralım dedik.

Üçümüzle ebeveynliğe alışmak şaşırtıcı derecede kolaydı ve çoğu hafta sonları Caleb'in yan komşumuz olması Seda için hem güzel hem de iyi oldu.

İşlerin tuhaflaşabileceğini düşündüm ama olmadı ve Caleb'in görüştüğü tek kadınla işler yolunda gitmese de o çıkıyor ve mutlu. Onun için tek istediğim bu.

"İçeri gel," dedim Elaine'e. "Eminim dinlenmek istersiniz ve yemek neredeyse hazırdır."

"İyi olur. Laith manyak gibi araba kullanıyor. Hayatımdan geriye ne kaldıysa beş yılı da tıraş etti."

"Anne!" diye bağırdı Laith, onu duyduktan sonra. "Öyle söyleme. Ben öyle bir şey yapmadım."

Başını sallayarak dudaklarını büzüyor. "O yaptı. O motosikletiyle çok fazla zaman geçirdi ve şimdi düzgün bir araba kullanmayı bilmiyor."

"Uygun bir araba mı?" Sundurma merdivenlerinden yukarı çıkarken tartışıyor. "Bu bir minibüs, bana neden senin ve babamın bir minivana ihtiyacı olduğunu söyle."

"Pekala oğlum," diyor babaları bize katılmak için yürürken, "ne dediğimi anlıyorsan arkada daha çok yer var."

Arkasında, Thayer gülmemeye çalışarak başını salladı. Laith'in gözleri dehşetle açıldı ve ögürdü.

"Siktir baba, benim yanımda böyle şeyler söyleme. Brüt."

Laith'i görmezden gelen babaları Douglas, sarılmak için kollarını açarak yanıma geldi. "Merhaba Salem. Seninle tanışmak çok güzel."

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum."

Herkesi içeri alıp misafir yatak odalarına yerleşmelerini sağlıyoruz. Onlar dinlenirken, Thayer ve ben yemeği bitiriyoruz. Basit olduğu için lazanya yapmaya ve daha erken fırına koymaya karar verdik. İlerlemeyi kontrol ederek fırının ışığını yakar.

"Yaklaşık otuz dakika içinde hazır olur."

"Mükemmel." Fırına atacağımız ev yapımı sarımsaklı ekmeğin son rötuşlarını lazanya pişmeden hemen önce yapıyorum.

Thayer bir düğmeye basarak müzik hoparlörünü açar. Çalma listemden bir Taylor Swift şarkısı geliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum aramızdaki mesafeyi kapatırken gülümsemeye çalışarak.

"Karımla dans etmek istiyorum. Bunu yapamaz mıyım?"

Ona cevap vermiyorum, kelimelerle zaten. Beni kollarının arasına alıp yavaşça mutfakta döndürmesine izin verdim. Küçük bir kızken, bir erkekle bir kadın arasında gerçek aşkın var olup olmadığını merak ederdim. Ailem kesinlikle iyi bir örnek değildi. Babam gücü, kontrolü arzuluyordu. Annemi sevmiyordu, onu umursamıyordu. Ona göre, o ve buna bağlı olarak kız kardeşim ve ben, toplumda geliştirmek istediği bir aile babası imajının parçasıydık.

Hepsi bir yalandı.

Kapalı kapılar ardında birden fazla yönden bir canavardı.

Bugüne kadar, gittiğine memnunum.

Onun için tek bir gözyaşı bile dökmedim ama bir zamanlar onu seven ve ona değer veren bir babası olması gereken küçük kız için gözyaşı döktüm. Onu koruyan ve bir erkeğin bir kadına nasıl davrandığını ona gösteren. Bazen o küçük kız benim gibi hissetmiyor bile. Yaptığım şeyde hayatta kalabilmek için kendimi

geçmişimden zihinsel olarak ayırmam gerekiyordu. Herkes için böyle mi bilmiyorum ama bu benim başa çıkma mekanizmamdı. Gençken Caleb ile tanıştığım için kendimi şanslı hissediyorum. Nazikti, ilgiliydi - en iyi arkadaşım. Bana her erkeğin bir kıza davranması gerektiği gibi davrandı. Sonra Thayer ile de tanıştım. Hayatımda hepsinin babam gibi olmadığını bana kanıtlayacak iki iyi adam oldu.

Herkesin hikayesinin benimki gibi olmadığını biliyorum.

Thayer bizi şarkıya ikna etmeye devam ediyor ve başımı göğsüne yaslayarak kalbinin kulağımnda düzenli atışını dinliyorum.

Bu adamı seviyorum.

Ve evrenin onu yoluma gönderdiği her gün şükrediyorum.

Tekrar bize döndü ve anne babasını mutfağa giden yolda durmuş bizi izlerken buldum. Her birinin hüznünlü bir ifadesi var. Eminim Thayer boşandıktan ve Forrest öldükten sonra oğulları için endişeleri hayal edebileceğimin ötesindeydi.

Bazen, bir trajedinin -kalp kırıklığının- ortasındaiken, diğer tarafı görmek imkansız olabilir. Sanki duygularınızın, anılarınızın, düşüncelerinizin ağırlığı altında boğuluyorsunuz, ama devam ederseniz, yüzmeye devam ederseniz, sonunda kıyıya varırsınız. Yorgunsun ama daha güçlüsün ve kendine yeni bir gözle bak. Kendimizden şüphe etme, olduğumuzdan daha zayıf olduğumuzu düşünme eğilimimiz olduğunu düşünüyorum ama hepimizin içinde sandığımızdan daha fazlası var.

Çenemi Thayer'ın göğsüne yasladım ve asla beceremeyeceğimi düşündüğüm tüm sevgiyle ona baktım. Gözlerimi kapatıp başımı bir kez daha göğsüne yasladım.

Ben yaptım.

"Oğlum," diye başladı Elaine, Thayer duymasın diye sessizce fısıldayarak, "o senden farklı. Bunu görmek çok güzel."

"Öyle mi?" diye soruyorum makarnayı ve peyniri fırından alırken.

Başını sallayarak ona gülümsüyor. Caleb, kardeşi, babası ve Seda'nın yanında duruyor. Elleri onun omuzlarında ve ona hayranlıkla bakıyor. Seda'nın ona böyle baktığını görmek bende bir şeyleri harekete geçirdi. Aralarındaki bağ doğal olarak gelişti ve Seda'nın onu Caleb ve benim kadar sevdiğini biliyorum.

Thelma ve Cynthia masada oturup her şeyi keskin gözlerle izliyorlar. İki küçük dedikoducu. Yine de onları davet etmek istedik çünkü bir nevi geniş aileye dönüştüler.

"Onu mutlu ediyorsun." Yeşil fasulye güvecini hazırlıyor. Her şeyi tezgah üstü büfe tarzında diziyoruz ki insanlar tabaklarını alıp yemek odasında oturabilsinler.

"O beni mutlu ediyor."

"Ben sadece çocuklarımla mutlu olmasını istedim. Forrest öldüğünde, Thayer'ı kaybedeceğimden endişelendim. Bir ebeveynin kederi tahmin edilemez olmalı ve kendi canına kıyabileceğinden endişelendim. Hâlâ burada olduğu, işini iyi yaptığı ve aşkı bulduğu için minnettarım. Seda da öyle bir lütuf ki. Harika bir kız. İyi iş çıkardın."

"Sen... onu bir sır olarak sakladığım için benden nefret etmiyor musun?"

Elaine bana yumuşak, anaç bir gülümseme verdi. "Biz anneler bebeklerimizi korumak için ne gerekiyorsa yaparız, bu yüzden sadece doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını anlıyorum. Ama geçmiş geçmişte kaldı. Üzerinde durmayalım. Yaşanacak çok güzel bir hayatımız varken olmaz."

Tüm bulaşıkları yerleştirmeyi bitirip herkesi çağırıyoruz. Winnie ve Binx de yerdeki kırıntıları kapmayı umarak yanlarına yürürler. Herkes tabaklarını aldıktan sonra yemek için oturuyoruz.

Caleb solumda, Thayer sağımda. Seda, muhtemelen temelde yetişkin bir erkek çocuk olduğu ve onunla oynamakta sorun

yaşamadığı için kısa sürede yeni favori kişisi haline geldiğini düşündüğüm Laith'in yanında oturmayı seçiyor.

Thayer boğazını temizler. "Ben... şey... yemek yemeye başlamadan önce bir şeyler söylemek istiyorum." Herkes sustu ve Laith şu anda ağzında hindi yokmuş gibi davranmaya çalışarak çatalını bıraktı. "Hepimizin burada olduğu için gerçekten çok mutluyum. Hepinizle oturmak çok şey ifade ediyor. Salem'e minnettarım," masanın altından elimi sıkıyor, "bana ikinci bir şans verdiği ve karım olduğu için. Sana müteşekkirim Caleb, şey için... pek çok şey için, aslında, bu muhtemelen sana çok garip geliyor, ama... evet. Boğazını temizleyerek uzaklaşıyor. "Anne ve baba, siz ikiniz hayatımda her zaman güçlü bir varlık oldunuz, bana nasıl güçlü, iyi kalpli bir insan olunacağını gösterdiniz. Laith... berbatsın. Thelma ve Cynthia, akşam yemeğinde bize katıldığınız ve her zaman yardım eli uzatmaya istekli olduğunuz için teşekkür ederiz. Ve Seda, baban olmaktan çok gurur duyuyorum. Sen tanıdığım en zeki küçük kızsın. Çok şanslıyım." Hepimize dönüp bakıyor. "Çok şanslı."

"Berbat olduğum için, bunu söyleyecek kişi ben olacağım, ukala bir pisliğe dönüştün."

Thayer, "Çocuğumun önünde sövmek yok," diye homurdandı kardeşine.

Seda bundan hiç etkilenmeden sadece kıkırdar.

Thayer başını salladı, gözleri benimkilerle buluştu.

Ondan, çevremizde toplanan insanlara bakıyorum. Ailemiz bazılarına alışılmadık gelebilir ama bizim için mükemmel.

52. BÖLÜM

SALEM

Yeni Yıl gelir ve geçer. Göz açıp kapayınca kadar Mart ve fırınının açılışı. Gergin olduğumu söylemek hafif kalır. Ama dışarıda durup bir zamanlar annemin antika dükkanı olan binaya bakarken biraz gurur duymadan edemiyorum. Bence o da benimle gurur duyardı. Burayı benim yapmak için çok çalıştı ve ben de burayı benim yapmak için aynısını yaptım.

Thayer yanımdan, "İhtiyacı olan son bir şey daha var," dedi.

Öğlen açmamız gerekiyor ve kasabalılardan birkaçı şimdiden bana şans dilemek ve çiçek vermek için uğradı.

"Nedir?"

Bekle, dedi, kamyonuna doğru koşarak.

Metal bir işaretle geri döner. Dükkanımın adı oyulmuş. Zarif bir yazı tipiyle şöyle diyor: Sunshine Cupcakes.

Nefesim kesildi. "Bu güzel. Bunu sen mi yaptın?"

Bir merdiven kapmak için geri gidiyor. Her şeyi düşünmüştür.

"Adamlarımdan birinin yardımıyla yaptım. Hobi olarak yandan kaynak yapıyor, bu yüzden ondan bana bu konuda yardım etmesini istedim.

Aletlerinin geri kalanını aldı ve bir zamanlar annemin olduğu tabelayı korumaya başladı. Henüz hoşuma giden bir tabela bulamadığım için yer boştu. Bu sorunu çözmeyi Thayer'a bırakın. Tabela sabitlendiğinde, tekrar aşağı iniyor ve biz kaldırımda durup onu alıyoruz.

"Sen yaptın Güneş." Gözlerinde gurur parlıyor. "Aradığını buldun."

Yaptım. Sanırım, ironik bir şekilde, onu uzun zaman önce buldum ve görmek istemedim.

Belki başından beri annem ne yapmam gerektiğini biliyordu. Belki de bu yüzden benden onunla yemek pişirmemi isteyip duruyordu. O son haftalarda, mutfığa ayak basmak ve tekrar kek pişirmek anlamına gelse bile, ona istediği her şeyi verirdim. Anneler her zaman neye ihtiyacımız olduğunu bizden önce

bilmenin bir yolunu bulurlar. Sanırım bir bakıma bu onun bana son hediyesiydi. Ve belki o da dükkanın bende kalacağını umuyordu.

Umarım her neredeyse, mutludur. Umarım şu anda bize bakıp gülümsüyordur. Her şeyden çok, umarım gurur duyuyordur. Onu her gün çok özleyorum. Ben taşındıktan sonra bile günde birkaç kez telefonda konuştuk. Her zaman ne olursa olsun annemin arkamda olduğunu biliyordum. Zayıf olduğunu düşündüğü zamanlarda bile güçlüydü. Ve onun hayran olmaya değer olmadığını düşündüğünü biliyorum ama ben ona her zaman hayranlık duymuşumdur.

Bunu sen yaptın, dedi Thayer, kolunu omuzlarıma dolayarak. Ceketimin üzerinden aşağı yukarı sürtünerek soğuğu savuşturmaya çalışıyor. Ama buz ve kar varken, burada ısınmanın bir yolu yok. Mart ayı ama Hawthorne Mills'te bu, kışın bizimle henüz bitmediği anlamına geliyor.

"Sadece ben değildim."

Başını sallıyor. "Bunu yaptın." Belki yeterince söylerse benim için batacağını düşünüyor. "Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim."

Aletlerini kamyonu geri koyuyor ve biz de havanın sıcak olduğu ve fırınlanmış ürünlerin kokusunun havaya yayıldığı bir yere gidiyoruz. Şimdilik sadece kapkek satmayı planlıyorum, her gün değişen özel bir tada sahip birkaç set tat. Gelecekte daha fazla unlu mamul ekleyebilirim, ancak her zaman en çok kapkeklerden keyif almışımdır ve bir şeyle başlayıp oradan devam etmenin daha kolay olduğunu düşündüm.

Bu öğleden sonraki büyük açılışım için balonlar ve flamalar hazırlandı, ancak başka bir neden daha var. Bunu Thayer'la konuştum ve dükkanı ilk kez Forrest'in doğum gününde açmaya karar verdim. Onu kutlamanın bir yolu gibi geldi. Buna bayılırdı. Bebeklere ve küçük çocuklara yüzmeyi öğreten yerel bir program için doğum günü kapkekleri ve bağış kavanozuyla köşeye bir

masa kurduk. İnsanlar suyun tehlikelerini hafife alıyor. Boğulmanın gürültülü, kaotik olduğunu düşünürler ama tam tersidir. Sessizdir ve bir sorun olduğunu fark ettiğinizde genellikle bir şeyler yapmak için çok geç kalınır.

Forrest'in bugün on dört olacağını düşünmek.

Burada bizimle olmaması midemi bulandırıyor.

Bazen onun hayalini kuruyorum, şimdi nasıl olurdu, Seda ile nasıl olurdu.

Uyandığımda ve bunun gerçek olmadığını anladığımda her zaman acı verici.

Mutfakta, işe aldığım iki kadın daha fazla kap keki bitirmek için canla başla çalışıyorlar. Bu sabahın erken saatlerinden beri bir avantaj elde etmek için buradaydım ama çok stresli olduğum için beni kovdular.

"Her şey yolunda mı?" Ne yaptıklarına bakarak soruyorum.

"Evet, iyiyiz. Çok fazla endişeleniyorsun, dedi Hannah. O genç, liseyi yeni bitirmiş, ama hamur işine olan sevgisini gösterdi ve buzlanma işinde bir iki şey öğrenebileceğim bir yeteneği var.

"Harika ilerliyor. Git biraz ara ver. Ciddiyiz," diyor Susanne.

O kırklı yaşlarında ve aslında Hannah'nın teyzesi. Yardım etmeleri için ikisini işe almak, şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi. Sadece tüm tarifleri sorunsuz bir şekilde almakla kalmadılar, aynı zamanda mağazayı bu güne hazırlamak için devreye girdiler ve başka şekillerde yardımcı oldular.

Onları kendi haline bırakarak mum sergisini düzelten Thayer'a katıldım. O kadar çok yok çünkü büyük bir parti yapmak için zamanım olmadı, kendi dükkânımı açmakla ilgili diğer her şeyle değil, ama dükkânın arkasındaki sundurma hala orada ve tamamen mum yapmayı planlıyorum. öncelikli. Benim için her şeyden daha fazlası. Mum yapmak benim yaratıcı çıkışımdı ve hala bir taneye ihtiyacım var. Bence her insan, elleriyle çalışmaktan ve sanatsal olmalarına izin veren bir şey bulmaktan

yararlanır. Tıpkı dikişiyile Thayer gibi - ki bu hala hayatımda gördüğüm en şirin şey. Seda'ya ders vermeye bile başlamıştır.

"İyiler, Thayer. Bırak onları."

Ekrandan bir adım geri çekilip tekrar bakıyor. Bir mumu ayarlar ve kendi kendine başını sallar. "Şimdi, mükemmel."

"Sanırım sen benden daha gerginsin."

Elini çenesine sürüyor. "Haklı olabilirsin ama sadece bugünün senin için mükemmel olmasını istediğim için." Gözleri Forrest'in masasına kayıyor. "Neredeyse bir lise öğrencisi olacaktı."

Dudaklarım düz bir çizgi haline geldi. "Evet, olurdu. Vay. Bunu düşünmek çılgınca."

Hayatta nerede olacağını düşünmek bazen zor çünkü onu hala tıpkı babası gibi kalbimi çalan o altı yaşındaki tatlı çocuk olarak görüyorum.

Saatine bakıyor. "Seda'yı okuldan alacağım ve sonra gösteri zamanı."

Büyük açılışın bir parçası olmasını istediğimiz için onu erken almaya karar verdik. Geçen ay altı yaşına bastığına hala inanamıyorum. Bunun hakkında konuşmasa da Thayer için bu zordu.

"Tamam, ben... burada... fazla düşünmemeye veya kusmamaya çalışacağım."

Güler. "Sen de yapmayacaksın."

"Bana çok fazla güveniyorsun."

Ayrılışını izliyorum ve bir çizgi oluşmaya başladığında kusma isteği güçleniyor. Thelma ve Cynthia'nın işin başında olmasına şaşırmadım.

Terli avuçlarımı gömleğimin önüne siliyorum. Gözlerimi kapatarak küçük bir dua okudum ve annemden bana güç göndermesini istedim.

Bugünün sinir bozucu olacağını biliyordum ama bu kadar mahvolacağımı düşünmemiştim.

Zaten yolunda olan şeyleri düzeltirken, Thayer'ın Seda ile geri dönmesini bekliyorum. Ablam Michael ve çocuklarının da açılış için burada olması gerekiyordu ama henüz gelmediler.

Nerede olduklarını soran bir mesaj gönderdim.

Georgia: Biraz geride kalıyor. Bayan Victoria, bir kaka patlaması yapmaya karar verdi.

Ben: Ah hayır. Zavallı bebek.

Georgia: Orada olacağız, merak etme.

Yeğenim en tatlı şey, bir tane daha olması beni çok daha heyecanlandırıyor, ama şimdiye kadar henüz olmadı. Bunu çok fazla dert etmemeye çalışıyorum.

Hannah bir tepsi kek çıkarır ve onları kutuya ekler. Şimdi dolu ve gitmeye hazır, arkada bekleyenler var.

"Derin bir nefes al," dedi endişemi hissederek. "Bugünün tadını çıkar. Onu hatırlamak isteyeceksin."

Haklı olduğunu biliyorum. "Teşekkürler."

Georgia ve Michael çocuklarla birlikte geldiler ve onları içeri aldım. Taşıyıcıyı durduran Georgia, "Bu kız bana paramı veriyor," dedi. Michael, iki çocukla tartışıyor ve onlara mağazada dolaşamayacaklarını söylüyor. Thayer nerede? Etrafına bakınıyor, onu bulamıyor.

"Her an burada olabilir. Seda'yı alıyordu."

"Mağaza on dakika içinde açılıyor."

Bunu bilmediğimi mi sanıyor?

"İyi olacak." Kime güvence vermeye çalıştığımı bilmiyorum - ona mı yoksa bana mı?

Sadece iki dakika ayırarak varırlar. Seda elinde bir buket şakayıkla bana doğru koşuyor. "Bunlar senin için anne."

Onun boyuna çömeliyorum. "Teşekkürler bebeğim." Onları alıyorum, yanağından öpüyorum.

"Onlar babamdan ve benden."

Thayer o çok sevdiğim çarpık gülümsemeyle sırıtıyor. "Ve bu da." Bana bir diyet kola uzattı ve ben güldüm. "Akıl sağlığını korumak zorundayım."

"Teşekkür ederim." Toplanmış aileme bakıyorum. "Hepiniz... teşekkürler. Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım."

Georgia beni uyarmak için işaret ediyor. "Bana şimdi kızma. Makyajımı yaptım ve bu nadirdir. Yüzümün her yerine bulaşmasına izin veremem."

Thayer'a bakarak gülüyorum. Saat öğleni vurur. Eğilip kulağıma "Gösteri zamanı" diye fısıldıyor.

"Yaptım, gerçekten yaptım." Yukarı ve aşağı zıplıyorum, hala büyük açılıştan yüksekte. Akşam oldu ve herkes gitti. Hatta Caleb geldi, ki bu onun iyiliği idi ve Seda dükkânda olmaktan sıkıldığı için onunla eve gitti.

Yapabileceğini biliyordum. Thayer, kasadaki parayı saymayı bitirir. "Keşke benim kadar, çevrenizdeki herkesin inandığı kadar kendinize inansaydınız."

Başımı indiriyorum. "Üzerinde çalışıyorum."

Bazen kafama koyduğum her şeyi yapabileceğimi anlamak benim için zor. Ne istediğimi ya da kim olmak istediğimi bilmeden uzun zaman kaybettim ve bu kafa karışıklığı, belki de yeterince iyi ya da yeterince akıllı olmadığımı inanmama neden oldu. Sanırım, kendi kendimin en kötü eleştirmeniyim diyebilirsiniz.

Thayer parmağının yumuşak dokunuşuyla çenemi yukarı kaldırdı. "Öyle olduğunu biliyorum, yoksa bunu yapmazdın."

Dükkana bakar. "Ama sen yaptın."

Dükkanı temizlemeyi bitirip gece için kilitliyoruz. Güne taze kekler yapmaya başlamak için sabah erkenden dönmem gerekiyor.

Thayer'ın kamyoneti mumlarımı yaktığım barakanın yakınına park etmiş.

Güneş çoktan battı, gökyüzü ay ile karanlık ve gökyüzünde yıldızlar parlak.

Dışarısı soğuk ve montuma rağmen titriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Thayer, dükkânı kilitleyerek. "Kamyonu çalıştırdım, hava sıcak olmalı. Burada öne çıkmanıza gerek yok."

"Biliyorum. Ama bu gece yıldızlar çok güzel. Nedense ekstra parlak görünüyorlar."

Thayer yanımda durup o da yukarı baktı. "Hmm," diye mırıldandı. "Daha parlak görünüyorlar." Dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Soruyorum.

Forrest'in doğum günü olduğu için sorduğumu hemen anlayarak bakışlarını benimkine indirdi. "Her zaman acı tatlı bir gün."

"Üzgünüm."

"Onu bir gün tekrar göreceğim. Hissediyorum. Bir şekilde, bir şekilde yapacağım. Buna inanmak zorundayım."

Kamyona binip eve gitmeden önce soğukta bir dakika daha durup gece gökyüzünü izliyoruz.

Ev.

Eskiden gizlice girdiğim ev artık benim evim ama o da sadece bir kabuk. Karkas ve alçıpan, yanımdaki adam ise benim gerçek evim.

O bende olduğu sürece ait olduğum bir yerim olacak.

Seda, Caleb'in yanında olduğu için ev karanlık ve sessizdir. Winnie ve Binx, güzellik uykularını böldüğümüz için koltuktan sinirli ifadelerle bizi izliyorlar.

"Bir şeyler yemeliyiz," dedi Thayer, onu mutfığa doğru takip ederken.

"Muhtemelen yapmalıyız," diye katılıyorum dudağımı ısırarak, "ama..."

"Ancak?" Arkasını dönüp bana yukarıdan aşağıya bakıyor.

"Seni istiyorum."

Tereddüt etmez. Ağzı bir anda benimkinin üzerinde. Dokunuşunun altında eriyorum. Beni kaldırdı, bacakları beline dolandı. Beni merdivenlerden yukarı taşıyor ve doğruca odamıza götürüyor.

Sırtım şilteye çarptı ve beni yavaşça soydu, açığa çıkarırken tenimin her yerini öptü. Gömleğine uzanmaya çalışıyorum ama benden bir adım uzaklaştı. "Henüz değil."

"Henüz değil?" sızlanıyorum.

Başını sallıyor, gözleri arzuyla kararmış. Kollarını bacaklarıma dolayıp beni yatağın kenarına çekti. Hiç vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine çöktü. Bütün gün beni tatmak için bekliyormuş gibi amımı yalıyor.

Thayer, diye soludum adını.

Yalıyor ve emiyor, benden alabildiği her inilti ve küfür kelimesini çıkarıyor.

Beni tam kenara getiriyor ve duruyor. "Thayer!" Adını yalvarırcasına haykırıyorum. "İhtiyacım var-"

Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, dedi, onunla tartışmamamı söyleyen bir sesle. "Gecikmiş tatmin buna değecek. Göreceksin."

Başparmaklarını gömleğinin arkasına geçirip çekip çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Yolun geri kalanında soyunmasını izlerken, içim ihtiyaç ve istekle nabız gibi atıyor.

Aletini avuçlarına alıyor, gözleri hararetle. Bana yatakta uzanmış, çıplak ve onu isteyen bakıyor.

"Sen benimsin, Güneş Işığı," diye homurdandı hem sahiplenici hem de muhtaç bir tavırla.

"Seninki."

On sekizinci yılımın yazında Thayer Holmes'a aittim. İkimiz de bilmiyorduk ama yan eve taşındığında ikimizin de hayatı değişmek üzereydi.

İçimden içeri girdi ve ikimiz de bunun zevkinden inledik.

"Bunu hissediyor musun?" diye soruyor, sesi normalden daha boğuk. "Amcığının sikimi kavradığını hissediyor musun? Amin benim için ve sadece benim için yapıldı.

Bana doyamıyormuş gibi beni sert ve hızlı beceriyor.

Kahretsin, seni seviyorum, diye homurdandı boynumun derisine doğru. Onu itiyorum ve o mecbur ediyor, ona binebilmem için sırtüstü uzanıyor. Kalçalarımı döndürüyorum, başım geriye düşüyor.

Dengemi sağlamak için ellerimi göğsüne yasladım. Bana kahrolası bir tanrıçaymışım gibi baktı ve kendimi güçlü hissetmiyorsam kahretsin.

Başparmağı klitorisimi buldu ve nefesim kesildi. Bana ilk orgazmı vermeyi reddettikten sonra orgazm olmak için çaresizce, "İşte burada, durma," diye yalvardım.

Yine de dinliyor ve haklıydı çünkü orgazm beni yakaladığında onu tüm vücudumla hissediyorum. Hiç bu kadar güçlü ve yoğun bir şey hissetmemiştim.

Bacaklarım titriyor, pes etmekle tehdit ediyor ve o kolayca pozisyonumuzu değiştiriyor. Parmakları saçlarıma daldı, bukleleri çekiştirdi.

Tekrar haykırdım, başka bir orgazm vücudumu delip geçti. "Thayer, aman Tanrım. Durma."

Beni o kadar sert beceriyor ki yarın bunu tüm vücudumda hissedeceğimi biliyorum. Ama umrumda değil. Onun olduğumu hatırlatmayı seviyorum.

Oturup birbirimize yaslanana kadar vücudumu yukarı çekti. Gözlerimin içine bakıyor. Yoğun, romantik, seksi. Kollarımı boynuna doladım, göğüs kılları çıplak tenimi gıdıklıyordu. Onu öpüyorum, dillerimiz tıpkı vücutlarımız gibi buluşuyor.

"Sanırım... sanırım... aman Tanrım." Vücudumun o zirveye üçüncü kez ve bu kadar yakın bir şekilde ulaşması imkansız gibi geliyor ama oluyor.

Sonra o da geliyor, adımı haykırıyor.

Yatağa yığılıyoruz, cildimiz terden sıırılsıklam. Büyük kolunu gövdeme dolayarak beni kendisine yasladı.

İkimiz de aşkımızın yoğunluğuna hayret ederek orada yattık.

Bu adamın benden on yaş büyük olması umurumda değil. Benden çok daha yaşlı birine aşık olmak, insanların ne düşünebileceği beni endişelendirirdi. Ama siktir et onları, bizi tanımıyorlar, aşkımızı, hayatımızı, buraya gelmek için ne kadar mücadele ettiğimizi bilmiyorlar. Bu adamı sevmeyi geri alamam. Hiçbir şey için değil.

53. BÖLÜM

TAYER

"B abe." Sanki yüzüncü kezmiş gibi gelen bir süre için kapıyı çaldım. "Girmeme izin ver."

"HAYIR. Bende mide gribi var ve senin de kapmanı istemiyorum." Tuvaletin üzerinden kalktığını duyuyorum. Caleb Boston'dan geldi mi?

"Hayır henüz değil."

Tekrar kustuğunu duydum. "Seda'yı alıp markete koşacağım. Elektrolitlerinizi yüksek tutmak için biraz Gatorade'ye ihtiyacınız var.

Gatorade dediğimde öğürüyor. "Gatorade yok. Lütfen."

"Pekala, bir şey alıyorum. Burada komodinin üzerinde su var. Ben yokken içmeye çalış."

Hastayken onu bırakmaktan nefret ediyorum ama durumu bu kadar kötüyse, o zaman bir şeyler almam gerekiyor.

Alt katta, Seda boyama kitabıyla mutfak masasında oturuyor.

"Hey." Saçlarını karıştırıyorum ve bana parlak bir gülümsemeyle

bakıyor. "Annene birkaç şey almak için markete gitmemiz gerekiyor."

"Tamam aşkım. Dondurma alabilir miyim?"

Bu çocuk. Beni nasıl emeyeceğini her zaman bilir. "Elbette."

Boyama kitabını kapatıyor, boya kalemlerini kaldırıyor. Kasabaya eczaneye gidiyoruz. Salem'in itirazlarına rağmen bir şişe Gatorade ve biraz Pedialyte alıyorum. Elbette, çocuklar için ama ne zararı olabilir ki? Gripten kurtulmasına yardımcı olabilecek bir ilaç aramak için yan koridordan aşağı inerken Seda da benimle birlikte geliyor.

İşte o zaman aile planlaması koridorunda olduğum yerde kalakaldım.

"Ah." Seda yanıma çarptığı yerden alnını ovuşturuyor. "Baba, neden durdun?"

Salem, sürekli negatif çıktığı için en az üç aydır hamilelik testi yapma zahmetine girmedim.

Ama mide gribinin düşündüğü şeyin ... daha fazlası olması mümkün.

Bir bebek.

Bir hamilelik testi alıp sepete ekliyorum.

"Bu da ne?" Seda bana soruyor.

"Pekala, annenle benim nasıl bir bebek sahibi olmaya çalıştığımızı biliyor musun?"

"Evet." Şiddetle başını salladı. "Bir kız kardeş istiyorum."

kıkırdadım "Bebegin kız mı erkek mi olacağı konusunda bir seçeneğimiz yok ama ne olursa olsun onları seveceğiz, değil mi?"

"Mhmm," diye mırıldanıyor, ben mağazada ilerlerken sıralanan ürünlerde parmağını gezdiriyor. Yine de yanılıyorsam diye, buradayken biraz grip ilacı alacağım. "Ama yine de bir kız kardeş istiyorum."

Omuzlarım güçlkle kontrol altına alınan kahkahalarla sarsılıyor.

İlacı aldıktan sonra, eve dönmeden önce kontrol edip yerel dondurmacıya uğrarım. Seda yol boyunca vanilyalı dondurmasını mutlulukla yalıyor.

Caleb henüz gelmemiştir - Salem, Seda'nın onunla kalıp grip kapmaması için yukarı gelip gelmediğini sormamı istedi.

Grip.

kendi kendime gülüyorum.

Salem'in hastalığının bulaşıcı olduğunu düşünmüyorum. Ama böyle düşünmesi çok hoş.

Seda için bir film hazırlayan Winnie ve Binx, ona katılmak için kanepeye atlar. "Ben anneme bakacağım."

"Tamam," diye yanıtlıyor, tamamen rahatsız olmadan.

Eşyaların olduğu çantayı kapıp üst kata ve yatak odasına koştum. Salem yatak odasında değil, ben de banyoyu denedim. Kapı kilitli.

Kapıyı tıklatıp "Salem, bırak beni" diyorum.

Kapının diğer tarafından bir inilti geliyor. "Kapıyı açmazsan sana ilaç veremem."

"Ben bulaşıcıyım," diye sızlanıyor. "Hasta olmanı istemiyorum."

"Gün ışığı," diyorum kapıdan, "dilim senin amının içinde. Senin hastalıklı mikropların beni ilgilendirmiyor."

Diğer taraftan gıcırdıyor, sonunda kapı açılıyor. "Gereksizdi," diye mırıldandı, saçları yüzünün etrafında dağılmıştı.

"Kapıyı açmanı sağladı, değil mi?"

Gözlerini devirerek bornozunu daha sıkı sardı. Her şeyi tezgahın üzerine koyarken beni kısılmış gözlerle izliyor. Hamilelik testi oraya koyduğum son şey. Bunu görünce homurdanıyor.

"Hamile değilim," diye alay ediyor.

"Emin misin?"

"Cidden emin olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Testi ona veriyorum. "Eğlendir beni."

"İşemem yok. Ayrıca, bunu sabah yapman gerekiyor."

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Kutuyu elimden kaparak nefesini dışarı verdi. "İyi. Ama ben demiştim demek için sabırsızlanıyorum."

Kendini tuvaletin olduğu ayrı alana kapatıyor. Beklerken, birkaç dakika içinde elimden geldiğince banyoyu temizliyorum.

Kapı açılıyor ve ellerini yıkayarak testi bırakıyor. Tezgahın üzerindeki Gatorade'de burnu kırışıyor. "Sana bunu istemediğimi söyledim."

"Ben de dinlemedim."

"Bu sabah bulantısı değil. Fark etmediysen söyleyeyim, iki gündür bütün gün hastayım."

Eski sevgilimden bahsetmekte tereddüt ederek boğazımı temizliyorum. Krista, Forrest'a hamileyken, ilk üç aylık dönemde bütün gün hastaydı. Onun yüzünden çok kilo kaybetti. Bu kötü oldu."

Salem düzensiz bir şekilde nefes verir. "Hamile değilim."

Neden bu kadar ısrarcı olduğunu biliyorum. Geçmişte bilmem kaç aydır yapılan o kadar çok negatif testten sonra umutlanmaya korkuyor. Defalarca yıkıldığını biliyorum. Onun iyiliği için bu sefer yanılmış olmak istemiyorum ve yanıldığımı da düşünmüyorum. Ama bu onaya ihtiyacımız var.

Salem açık bir yeşile döner ve tuvalete koşar.

"Gün ışığı," diye mırıldandım saçını geriye çekerken. Vücudu sallanıyor.

"Çekip gitmek. Beni böyle görmemelisin." Beni geri itmeye çalışıyor ama girişimi zayıf.

Boynuna masaj yapıyorum. "Hastalıkta ve sağlıkta, değil mi?"

Kuru, öğürüyor. "Siktir git."

kendi kendime sırtıyorum Benimle alingan davranmasına bayılıyorum.

Yerleştğinde, artık kıpırdamıyor, "Artık gidip bakabilir miyim?"

Yere yığıldı ve eliyle beni uzaklaştırdı. Kendini yok et.

Çubuğu bıraktığı yere doğru yürüyorum. Kalbim sarsılıyor, pozitif testte hızlanıyor.

"Salem?" Cevap olarak sadece bir inilti alıyorum. "Hamile misin." Gözleri genişliyor. Hayır, değilim. yalan söyleme." Ağlamaya başlar. "Yalan söyleme. Bu konuda değil.

Önünde çömeldim, yanağını ellerimin arasına aldım. "Yalan söylemiyorum Güneş. Bir bebeğimiz daha olacak."

O ağlıyor, ben de yere oturup onu kollarıma alıyorum ve sadece tutuyorum, çünkü ihtiyacı olan bu.

"Tam orada," doktor henüz hiçbir şeye benzemeyen küçücük bir sinyalle ekranı işaret ediyor. "Bu senin bebeğin."

Salem'in eli ağzının üzerinde geziniyor, gözleri ekranda görüntülenen siyah beyaz görüntüye yapışık.

Diğer elini tutup parmak boğumlarını öpüyorum.

"Bu bizim bebeğimiz Güneş. Onlara bakmak."

Seda'yla da böyle olması gerekirdi diye düşünüyorum ama hayatın bizim için başka planları vardı. Olduğumuz insanlara dönüşmek için ayrı olmamız gerekiyordu. Dayandığımız sınavlar için sevgimiz daha güçlü ve ikimiz de hayatın ne kadar değerli olduğunu, her anın kıymetini bilmenin ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Günün sonunda hatırladığınız şey pahalı şeyler ya da büyük şeyler değil. Sevdiğiniz insanlar ve basit anlar - mutfakta birlikte dans etmek, oturup birlikte yemek yemek, sadece var olmak.

Hayat sonsuz bir kaynak değildir - sonludur ve hepimizin öğrenebileceği en iyi şey ona öyle davranmaktır çünkü ciğerlerimizdeki her nefes boşa harcamamız gereken değerli bir armağandır.

54. BÖLÜM

SALEM

Ağaç evin altında, tüm yapı Thayer'ın benim için sevgiyle yetiştirdiği şakayıklarla kaplı ve elimde onlardan bir buket, ikinci bebeğimizi, resmi doğumumuzu yapacağımızı öğrendikten sadece iki ay sonra. Sevdiklerimizin önünde nikah kıymak.

İronik bir şekilde, bir yıl önce aynı gün Hawthorne Mills'e döndüm ve şimdi bu küçük kasabayı asla terk etmeyi düşünmüyorum. Böyle olmasını planlamamıştık. Thayer, sonunda gerçek bir tören yapmak ve Seda'ya çiçekçi kız olabileceği sözümüzü yerine getirmek istiyordu.

Arka bahçe şakayıklarla ve beyaz parıldayan ışıklarla kaplıdır. Bir rüyadan fırlamış gibi görünüyor.

Derme çatma koridorumuzda tek başıma yürüyorum.

Birinin beni ele vermesine ihtiyacım yok. Ben başkasına verilecek bir eşya değilim. Ben kendi insanım ve uzun zaman önce Thayer'ın ortağı, onun dengi olmayı seçtim.

Çıplak ayaklarım Seda'nın saçtığı yapraklarla karışmış çimlere sürtünüyor. Küçük tatlı bir aptal gibi gülümseyerek Thayer'ın yanında duruyor. Sarı saçları bukleler halinde kıvrılmış, sırtından aşağı sarkıyor ve başının üstünde bir taç gibi oturan çiçekli bir saç bandı var.

O çok güzel ve çok büyümüş.

Daha Thayer'a bile gitmedim ve şimdiden ağlayacağım.

Burada yanımızda olan insanlar eklektik bir karışım. Thayer'ın ebeveynleri ve erkek kardeşi, kız kardeşim ve ailesi, Caleb, Cynthia ve Thelma, Lauren ve kocası Anthony, kek dükkanımın Hannah ve Susanne ve hatta kasabadaki dükkanın sahibi olan ve iyi bir arkadaş haline gelen Jen. Sonunda Thayer ve Seda ile Binx ve Winnie oturuyor. Binx bir papyonla zarif görünüyor ve Winnie bir tütü giyiyor, her ikisi de Thayer tarafından yapıldı.

Sonunda kocamın yanında durarak sona ulaştım.

Evliliğimiz zaten resmi olduğundan resmi görevli yok, bu sadece pastanın üzerindeki krema sanırım.

Thayer'ın gözlerinin köşeleri kırışıyor. Şakaklarında bir yıl öncesine göre daha fazla gri var ama ben onu seviyorum. Onu seviyorum.

Bugün kendi yeminlerimizi değiş tokuş edeceğiz, ayrıca yeni yüzükler, çünkü daha önce Vegas'ta alabildiğimiz her şeyi almıştık ve bu özel ya da anlamlı bir şey değildi.

Thayer aşağıya, göbeğimin slip elbisemin beyaz satenini iten küçük şişkinliğine bakıyor. Henüz hamile olduğumu zar zor anlayabilirsin ama çok geçmeden göbeğim patlayacak. Cinsiyetini öğrenmemeye karar verdik. Doğuma kadar beklemenin daha özel olacağını düşündük. Beklenti beni öldürebilir ama buna degeceğini biliyorum.

Thayer boğazını temizler. "Önce ben gideceğim." Her bir elimi avuçlarının içine alıyor. "Neredeyse sekiz yıl önce hayatıma girdiğinde, hayatımı sarsacağını en başından bilmeliydim. Sarı saçların, uzun bacakların ve güzel gülüşünle hayatımda gördüğüm en muhteşem ama aynı zamanda en kafa karıştırıcı şeydin. Sabahları bu kadar erken koştuğunu fark ettiğimde ve çatıda oturma şeklin neredeyse kalp krizi geçireceğimi fark ettiğimde beni deli etti. Gülüyorum, başımı sallıyorum. Çatıda oturma sevgimle kendimden başka herkesi endişelendirdiğimi düşünüyorum. "Sana yavaş yavaş, kazara aşık oldum ve birdenbire tüm dünyam oldun. Bu ana yolculuğumuz düz bir çizgi değildi. Pek çok iniş ve çıkış yaşadık ama bunlar bizi biz yaptı ve seni seviyorum, bizi seviyorum ve aramızda birikmiş her şeye rağmen birlikte kurduğumuz hayatı seviyorum.

Ellerimden birini ondan çekip gözlerimin altını siliyorum. "Ağlattın."

Etrafımızda kıkırdamalar duyuluyor ve Thayer bana gülümsüyor.

Başlamadan önce nefesimi tutmak için kendime bir dakika veriyorum.

"Thayer, Thayer, Thayer," diye şakırdattım. "Bana söylediğin ilk şeyi hatırlıyor musun?" Bununla nereye varacağımı bildiği için gülümsüyor. O gün bana kesinlikle gülümsememişti. Oh, hayır, bu adamın en uzun süre yaptığı tek şey, tarihöncesi bir mağara adamı gibi bana dik dik bakmak ve homurdanmaktı. "Siz izinsiz giriyorsunuz" dedin ve alıntı yaptım." Bunu söylerken sesimi kalınlaştırdım ve herkesten kahkahalar yükseldi. "Ve şimdi de o izinsiz girenle tam o gün olduğun yerde evleniyorsun. Peki ya bu?" Gülümsemesi daha da büyüyor. "Yolumuzun doğrusal olmadığını söylediğinde en iyisini söyledin. Önümüze çıkan birçok deneme ve sıkıntı oldu ama bir şekilde sonunda daha güçlü çıktık. Seni sevmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Bugün. Yarın. Bütün günlerim."

Aptal gibi konuşuyorum ama hamileyim, bu yüzden olmama izin var.

Yanaklarımı avuçlayarak öne doğru eğildi ve burnunu benimkine sürttü, dudaklarımız bir nefes kadar ayrıydı. "Ben de seni seviyorum Güneş."

Dudakları benimkilerle buluştu ve beni bir sözle öptü.

Ayrıldığımızda Lauren bana yeni yüzüğünü, Laith de Thayer'a benim yüzüğümü verdi.

Kalın siyah bandı parmağına taktım. İçi altın, bu yüzden güneş her zaman kalbine yakın olacak.

Yüzüğü yerine takarken gülümseyerek sol elimi tuttu. Etrafına güneşler oyulmuş altın. Mükemmel ve seçimlerimizle benzer düşüncelerimizin olmasını seviyorum.

Beni tekrar öpüyor, eli karnımda.

Bir yıl önce ona hâlâ kızgındım.

Bir yıl önce, onunla yüzleşmekten çok korkuyordum.

Bir yıl önce, bu noktada olduğumuzu asla hayal edemezdik.
Ancak on iki ayda çok şey olabilir. Bu üç yüz altmış beş günlük değişim demek.
Her biri sizi hedefinize bir adım daha yaklaştırıyor, bu her ne olursa olsun.
Yedi yıl önce şehirden ayrıldığımda hikayemizin bittiğini düşünmüştüm ama bazen senin son sandığın şey sadece başlangıçtır.

SON SÖZ

SALEM

Thayer'ın başı benimkine bastırıyor, yanaklarını gözyaşları kaplıyor. Bebeğimiz henüz burada bile değil ve şimdiden onu bir arada tutmakta zorlanıyor.

"Yapabilirsin Güneş. Neredeyse oradasın. Bebeğimizle tanışacağız."

Bu ufaklıkla tanışmak ve ailemizi büyütmek için sonsuza kadar beklemiş gibi hissediyorum.

Seda abla olacak ve Forrest tekrar ağabey olacak.

"Bir kez daha büyük bir itiş, Salem," diye koçluk yapıyor doktorum.

Thayer'ın elini sıktım ve her şeyimi verdim. Çok yorgunum ama sadece bebeğimi görmek istiyorum. Onu tutmak ve öpücüklerle boğmak için.

Ve sonra bir çılgınlıkla ikinci bebeğimiz dünyaya geliyor.

Doktor bebeği Thayer'ın görmesi için kaldırdı - ona önceden bana cinsiyetini söylemesini istediğimizi söyledik.

Ağlayarak beni öpüyor ve "Bir küçük kızımız daha oldu" diye mırıldanıyor.

Onu göğsüme yatırdıklarında onunla birlikte ağladım. Minik ayak parmaklarını ve parmaklarını sayıyorum. Kafasında hafif bir kum rengi saç tozu var. Thayer'ın saç rengi.

"Merhaba küçük bebek." Parmağını benimkine doladı. "Ben senin annenim."

Thayer başımın tepesini öpüyor, sonra onunkini, sonra tekrar.

"Benim kız." Elini sırtına koyar. "Benim küçük güneşim."

Yanağına dokunuyor. "Dünyaya hoş geldin Soleil."

İsmi onaylar gibi haykırıyor. En azından, umarım söylediği budur.

"O mükemmel." Onu göğsüme bastırdım, bırakmak istemiyordum ama yakında kontrollerini yapmak için onu benden alacaklarını biliyordum.

"Sen de öylesin," diye mırıldandı Thayer. "Bir erkeğın isteyebileceği en mükemmel üç kıza sahibim."

"Artık kesinlikle sayıca üstünsün."

"Öyle bir şey yok." Onun da bunu kastettiğini biliyorum.

O zaman onu benden alıyorlar, kilosunu, boyunu ve ihtiyaç duydukları her şeyi alıyorlar.

Saatler sonra ortalık yatıştığında ve Soleil emzirmeye başladığında, sonunda Thayer'ın onunla yaşadığı anı izleyebiliyorum. Sandalyeye oturuyor, gömleğini çıkarmış, minik bedeni kollarının arasında ten tene olacak şekilde göğsüne yaslanmış halde. Kollarında çok küçük görünüyor, boynunun arkasındaki küçük kırışıklıklar uzun zamandır gördüğüm en tatlı şey.

Ona şarkı söylemeye başladı ve gözlerimden yaşlar fışkırdı.

"Sen benim güneşimsin. Benim tek güneş ışığım."

Bize özel ve cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir şeyle devam etmek istediğimizi bildiğimiz için uzun süre bir isim bulmakta zorlandık.

Soleil'i ne zaman ve nerede duyduğumuzu bile bilmiyorum ama mükemmel olduğunu anında anladık çünkü güneş parlamadığında artık kendi küçük güneşimiz var.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır. Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır. Sitedeki kitaplar sadece tanıtım amaçlıdır. Yazarı ve yayıncıyı desteklemek için kitabı satın almanızı öneririz..